CONCETTA LA MAZZA

លើសពីមេឃពណ៌ខៀវ

ជីវប្រវត្តិ

Concetta La Mazza កើតនៅ Novara di Sicilia ក្នុងឆ្នាំ 1936 ជាកូនស្រីច្បងរបស់ Domenico La Mazza និង Teresa Correnti ។ នៅឆ្នាំ 1950 បន្ទាប់ពីរយៈពេលដ៏ឈឺចាប់នៃ "ការប្រគល់" ដល់ម្តាយមីងរបស់នាង នាងបានចូលរួមជាមួយឪពុកម្តាយរបស់នាងនៅ Domodossola ជាកន្លែងដែលនាងនៅតែរស់នៅជាមួយគ្នាជាមួយប្តីរបស់នាង Giuseppe ។ គាត់មានកូនបីនាក់គឺ Armando, Luciano និង Daniela ។ ថ្មីៗនេះ បំណងប្រាថ្នាដ៏លើសលប់ក្នុងការចងចាំពីកុមារភាពរបស់គាត់នៅ Novara បានចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយនេះគឺជាកំណើតនៃកំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃផ្ទាល់ខ្លួនដ៏ស្និទ្ធស្នាលនេះ ប៉ុន្តែពោរពេញទៅដោយរឿងរ៉ាវ និងឯកសារយោងអំពីបរិយាកាសនៃសម័យនោះ៖ ទីក្រុង ជនបទ ប្រជាជន ទម្លាប់ ប្រពៃណីនៃទឹកដីនោះនៅក្នុងឆ្នាំងងឹតនៃសង្គ្រាមលោកលើកទីពីរ។

ថាមពលបឋមនៃការសរសេរ

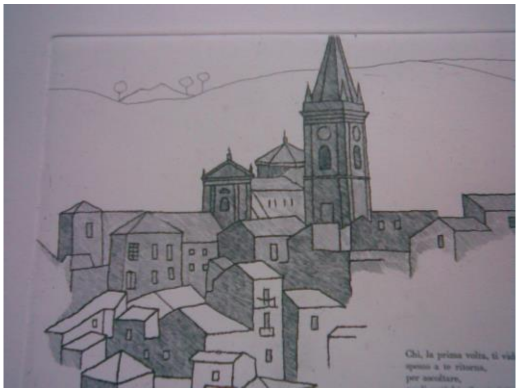

Little Concetta ត្រូវបានប្រគល់ឱ្យពូរបស់នាងហើយបង្ខំឱ្យប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់នាងឱ្យរស់នៅក្នុង Castrangia ក្នុងកន្លែងស្នាក់នៅឆ្ងាយពីទីក្រុងនិងមិត្តរួមថ្នាក់របស់នាង។ ដូច្នេះគាត់បានធ្វើដំណើរផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ Via Crucis ក្នុងភាពឯកោនៅក្នុងឆ្នាំដ៏លំបាកនៃសង្គ្រាមរវាងភាពអត់ឃ្លាន ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃពេលវេលា អបិយជំនឿ និងការធ្វើបាប។ បន្ទាប់ពីសង្គ្រាម ការធ្វើចំណាកស្រុកដែលជៀសមិនរួច និងការចាប់ផ្តើមដ៏លំបាកដោយធម្មជាតិទៅកាន់ភាគខាងជើង។

ទាំងអស់នេះត្រូវបានប្រាប់តាមរយៈការក្រឡេកមើលរបស់ក្មេងស្រីតូចម្នាក់ដែលពិនិត្យមើលដំណាក់កាលនៃការលូតលាស់របស់នាងនៅក្នុងការចងចាំរបស់នាង

ហើយអ្នកណាដែលជាមួយនឹងភាពស្រស់គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល និងខ្សែស្រលាយនៃការហួសចិត្ត ផ្តល់ឱ្យយើងនូវសេចក្តីរីករាយនៃការអាន - ទីបំផុត - រឿងនិមិត្តរូបនៃសហគមន៍គ្រួសាររបស់យើង មានសមត្ថភាពផ្លាស់ទីយើងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងម្នាក់ៗ។

នៅក្នុងប្រលោមលោកខ្លីនេះដោយ Concetta La Mazza សរសេរបង្កួចគ្រប់ច្បាប់ ហើយត្រឡប់ទៅប្រភពដើមវិញ ដោយមិនគិតពីការគ្រោងទុកផ្លូវការណាមួយ ដែលជំរុញដោយភាពរឹងមាំខាងក្នុង វាក្លាយជាទន្លេដ៏ក្តៅគគុកដែលគ្របដណ្តប់លើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង វាគឺជាភ្លៀងធ្លាក់នៃព្រលឹង។

រូបរបស់ពូ Antonia និង Michele គឺមិនអាចបំភ្លេចបាន ដូចជារូបភាពរបស់ Novara នៅតែមិនអាចបំភ្លេចបាន ដូចជាចិត្តទូលាយ រុំព័ទ្ធ និងផ្អែមល្ហែមដូចដែលវាឃោរឃៅ និងឃោរឃៅ។

ទីបំផុតការផ្លាស់ប្តូរដ៏លំបាកទៅកាន់វ័យជំទង់នៅពេលដែលមិនអាចកែប្រែបាន ប៉ុន្តែ Concetta តូចមិនចុះចាញ់នឹងជោគវាសនាសោកនាដកម្មនោះទេ អរគុណចំពោះភាពក្លាហាន

និងក្តីសង្ឃឹមដែលមិនអាចរង្គោះរង្គើរបស់នាងនៅថ្ងៃអនាគត ដោយសារភ្នែករបស់នាងដែលអាចមើលបាន... លើសពីមេឃ។ ខៀវ!

NINO BELVEDERE

“សម្រាប់ខ្ញុំ ទុក្ខលំបាកបានចាប់ផ្តើម។ វាប្រហែលជាថ្ងៃក្តៅរដូវក្តៅឆ្នាំ 1938 បានចាប់ផ្តើម ខ្ញុំមានអាយុ 2 ឆ្នាំ ហើយមីងរបស់ខ្ញុំបានមកទទួលខ្ញុំ។ ក្នុងថង់ក្រណាត់ នាងបានដាក់អាវមួយ និងខោពីរគូ បន្ទាប់មកខ្ញុំមិនដឹងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំចាកចេញពីផ្ទះ។ ខ្ញុំតូចណាស់ដែលខ្ញុំមិនអាចដឹងថា Via Crucis របស់ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃនោះទេ»។

លើសពីមេឃពណ៌ខៀវ

ជំពូកទី ១ - ផ្ទះរបស់ឪពុក

ឥឡូវនេះវាជាប្រាសាទចាស់ដែលមិនមានមនុស្សរស់នៅ ហើយត្រូវថប់ដង្ហើមដោយពស់វែក និងខាំដោយសត្វកន្លាត ប៉ុន្តែកាលពីយូរយារណាស់មកហើយនៅទីក្រុង Novara ដែលជាទីក្រុងមួយស្ថិតនៅក្រោមបន្ទាយដ៏អស្ចារ្យនៅលើភ្នំ Messina ក្នុងផ្លូវលំមួយក្នុងសង្កាត់ Engia មានផ្ទះមួយនៅជិត។ ប្រភពទឹក។ ទ្វារខាងមុខបានបើកចូលទៅក្នុងជណ្តើរខាងក្នុងដែលនាំទៅដល់ជាន់ទីមួយ ដែលមានបន្ទប់តូចមួយដែលមានបន្ទះឈើៈ វាជាបន្ទប់គេង។ អ្នកបានឡើងទៅជាន់ខាងលើ ហើយមានផ្ទះបាយ

ប្រសិនបើអ្នកអាចហៅវាបាន។ នៅជ្រុងមួយមានបន្ទះថ្មមួយដែលភ្លើងត្រូវបានភ្លឺ និងជើងកាមេរ៉ាដែកសម្រាប់ដាក់ឆ្នាំងប៉ាស្តា។ នៅពីមុខព្យួរនៅលើជញ្ជាំង ខ្មៅដូចជម្រេ ប៉េលឈើមួយ សីវពីរ តូចមួយ និងធំមួយឡសម្រាប់ដុតនំប៉័ង ចំហៀងរលួយពាក់កណ្តាល តុមួយ តុមួយចង្ក្រានបាយពីរ និងចង្រៃខ្លះ។ កៅអី។ ទីបំផុតមានបន្ទប់មួយដែលមានយ៉រតូចមើលទៅលើផ្លូវដែលមានបន្ទប់ទទេសម្រាប់គ្រែតែមួយ។ រន្ធនោះគឺជានគរដែលជីតាដែលជាស្ត្រីមេម៉ាយនៅឆ្នាំ 1934 រស់នៅ។ បង្គន់ថ្មមួយដែលមានគម្របឈើត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្រោមជណ្តើរ។ ដោយសារគ្មានប្រព័ន្ធលូទឹកនោះ ត្រូវតែជួយកាត់បន្ថយក្លិនស្អុយដែលបានបញ្ចេញ។ តាមធម្មជាតិ ផ្ទះនេះមិនមានទឹក និងភ្លើងប្រើប្រាស់ទេ ហើយការលួងលោមដែលមិនមានសូម្បីតែអ្នកបំរើនៅសម័យនោះ។ នៅជាប់នោះមានទ្វារឈើដែលនាំទៅកាន់កសិដ្ឋានដែលមាន់នៅជាប់នឹងឈើ។

នៅជ្រុងនេះ ក្រៅពិភពលោក ម្តាយខ្ញុំដែលជាជាងដេររស់នៅជាមួយគ្នាជាមួយជីតា បងប្អូនប្រុសស្រីពីរនាក់ ដែលចាស់ជាងគាត់បានរៀបការហើយក៏រស់នៅ Novara ដែរ។ ម្តាយរបស់ខ្ញុំគឺប៊នតង់ដេងស្គមស្គាំង ទន់ជ្រាយ មានរូបរាងស្រឡូន ហើយអ្វីដែលគេកត់សម្គាល់បំផុតគឺមុខរបស់នាង សដូចទឹកដោះគោ ភ្នែកពណ៌ខៀវធំពីរ ស្ទើរតែតែងតែភ័យខ្លាច និងសោកសៅ។ ប្រហែលជាការស្លាប់ភ្លាមៗរបស់ម្តាយនាងពេលនាងមានអាយុម្ភៃបួនឆ្នាំ ជាមូលហេតុនៃភាពផុយស្រួយខាងផ្លូវកាយ និងសីលធម៌របស់នាង។

ពីរបីឆ្នាំបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់ជីដូនរបស់ខ្ញុំ ម្តាយរបស់ខ្ញុំអរគុណដល់ការអន្តរាគមន៍ពីប្រពន្ធរបស់គាត់បានជួបព្រះអង្គម្ចាស់ Charming ។ ឪពុករបស់ខ្ញុំជាកម្មសិទ្ធិរបស់គ្រួសារដ៏ថ្លៃថ្នូម្នាក់មកពី Badiavecchia ដែលបើកភោជនីយដ្ឋានជាមួយអ្នកជក់បារី និងគ្រឿងទេស។ វាជាគ្រួសារមួយនៃអ្នកធ្វើការលំបាក ហើយឪពុករបស់ខ្ញុំគឺជាបុរសសង្ហា ខ្ពស់

ងងឹត មានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង និងមានភាពក្លាហាន។ គាត់រស់នៅក្នុងភូមិមួយឆ្ងាយពីទីក្រុងៈ អ្នកអាចទៅដល់ទីនោះដោយធ្វើរជើងក្នុងល្បឿនដ៏ល្អក្នុងរយៈពេលកន្លះម៉ោង។ ឪពុកគាត់ដឹកធ្យូង។ ម្តាយគឺជាស្ត្រីដែលស្វាហាប់ម្នាក់ ព្រឹកឡើងគាត់បានទៅ Novara ជាមួយសត្វលួនដើម្បីទិញទំនិញដែលផ្គត់ផ្គង់នៅក្នុងហាងៈ ថ្នាំជក់ អំបិល និងអាហារដែលអាចបរិភោគបាន។ នាងតែងតែស្លៀកពាក់យ៉ាងប្រណិត ជាមួយនឹងអាវធំពណ៌ខ្មៅជុំវិញក ហើយថែមទាំងទិញកាសែតដើម្បីទុកជូនអតិថិជនរបស់នាង។ វាជាហាងតែមួយគត់នៅក្នុងភូមិ ហើយមិនមានការខ្វះខាតផ្នែកសុខុមាលភាពនៅក្នុងផ្ទះនោះទេ ទោះបីជាមានមាត់ប្រាំបីសម្រាប់ចិញ្ចឹមក៏ដោយ។

នៅពេលល្ងាចគាត់បានជួយអតិថិជនដែលមានល្បិចកលនិងកាបូបរបស់គាត់ដោយអចេតនាដោយលាយស្រាជាមួយសូដាពណ៌។ ដោយសារកូនមិនចេះទទួលមរតកពីការងាររបស់ឪពុកម្តាយ ឪពុកខ្ញុំបានរៀនពីការរកស៊ីរបស់អ្នកកាប់គោ។ បន្ទាប់ពីភ្ជាប់ពាក្យបានប៉ុន្មានខែមក ឪពុក និងម្តាយរបស់ខ្ញុំដែលរៀបការម្តងរួចមកហើយនោះ បានទៅធ្វើសំបុកស្នេហានៅផ្ទះក្បែរប្រភពទឹកក្នុងសង្កាត់ Engia ។ ប្រាំបួនខែក្រោយមក ខ្ញុំបានមកដល់ពិភពលោកនេះ ហើយយោងទៅតាមទំនៀមទម្លាប់ភាគខាងត្បូងដ៏ពិសិដ្ឋ ខ្ញុំបានយកឈ្មោះរបស់ជីដូនជីតារបស់ខ្ញុំគឺ Concetta ។ ថ្វីត្បិតតែខ្ញុំនៅក្មេង ខ្ញុំមានស្បែកខ្មៅ និងជ្រីវជ្រួញ ប៉ុន្តែខ្ញុំតែងតែយំ។ ដោយសារយើងមិនមានកុនអរងឹង ជីតារបស់ខ្ញុំត្រូវបង្ខំឱ្យខ្ញុំឱបខ្ញុំពេញមួយថ្ងៃ ហើយនៅពេលយប់ខ្ញុំបានដេកលើគ្រែធំជាមួយប៉ា និងម៉ាក់របស់ខ្ញុំ។ តាមរយៈគណនីទាំងអស់ខ្ញុំអាក្រក់ខ្លាំងណាស់និងមិនអាចទទួលបាន។

ប៉ុន្មានខែក្រោយមក ដោយឃើញការងារនោះខ្វះខាតនៅក្នុងប្រទេស ឪពុកខ្ញុំក៏សម្រេចចិត្តទៅធ្វើការនៅសាឌីនៀ។ ពេលគាត់ចេញទៅកោះមួយទៀត គាត់បានទុកម្តាយរបស់គាត់ឱ្យនៅជាមួយកូនយំ និងសត្វមួយក្បាលទៀតទាត់ក្នុងពោះគាត់។

នៅពេលខ្ញុំអាយុម្ភៃខែ បងស្រីរបស់ខ្ញុំ Rosa បានកើត។ ឈ្មោះនេះជាម្តាយបង្កើតរបស់គាត់។ មិនដូច Concetta, Rosa - ជាថ្មីម្តងទៀតយោងទៅតាមម្តាយរបស់ខ្ញុំ - គឺស្រស់ស្អាត, សនិងពណ៌ផ្កាឈូកនៅក្នុងសម្បុរ, សក់ពណ៌ត្នោតដែលបង្កើតមុខចុះសម្រុងគ្នាតុបតែងជាមួយនឹងភ្នែកពណ៌ខៀវដ៏ស្រស់ស្អាតពីរ: ផ្កាមួយដូចជាឈ្មោះរបស់នាង! ខ្លាំងណាស់នៅពេលដែលម្តាយរបស់ខ្ញុំទៅប្រភពទឹកដើម្បីយកទឹកជាមួយ Rosa នៅក្នុងដៃរបស់នាង មិត្តភក្តិរបស់នាងបានសួរនាងពីរបៀបដែលវាអាចទៅរួចក្នុងការបង្កើតកូនស្រីពីរនាក់ខុសគ្នាទាំងស្រុង។ - តើអ្នកណានៅទីនេះ រូស៊ីណា បាទ អ្នកជាប៊ីលៀ ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀត... - ម្នាក់នេះ រ៉ូស៊ីណា ស្អាត ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀត... មិត្តភក្តិនិយាយទាំងញញឹមញញែម។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ ក្នុងស្ថានភាពនេះ ខ្ញុំបានបន្តស្ងប់ស្ងាត់ ហាក់ដូចជាខ្ញុំដឹងពីការព្រមានទុកជាមុននៃទុក្ខលំបាករបស់ខ្ញុំ ដែលអរគុណព្រះជាម្ចាស់ដែលស៊ូទ្រាំ បើទោះបីជាមិនបានលាលែងពីតំណែងក៏ដោយ។

ដើម្បីប្រាប់រឿងដែលនៅសេសសល់ ជាដំបូង ខ្ញុំត្រូវណែនាំអ្នកឱ្យស្គាល់មីងរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ អង់តូនី ដោយនិយាយឱ្យខ្លី zi 'Ntuoia ។ នាងជាបងស្រីរបស់ម្តាយខ្ញុំ មានភាពខុសគ្នាដប់ប្រាំពីរឆ្នាំរវាងអ្នកទាំងពីរ។ នាងជាស្ត្រីរាងតូចធាត់ មានសក់កខ្វក់ធ្លាក់ចូលភ្នែក។ ទឹកមុខដែលមិនយកចិត្តទុកដាក់របស់គាត់មើលទៅចាស់ជាងគាត់

ហើយនៅក្នុងការមើលទទេរបស់គាត់ មានតែការអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំង។ នៅអាយុម្ភៃឆ្នាំ ក្នុងវ័យដែលអាចរៀបការបាន នាងបានរៀបការជាមួយបងប្អូនជីដូនមួយដំបូងរបស់នាង ដែលទើបតែត្រឡប់មកពីធ្វើការនៅផ្លូវរូងក្រោមដី Sempione ដែលជាស្ត្រីមេម៉ាយ និងមានកូនប្រុសម្នាក់អាយុបីឆ្នាំ។ បុរសម្នាក់នេះ ពូមីសែល ពូមីធីរី ជាបុរសខ្ពី ហើយមើលទៅដូចជាច្បាប់ចម្លងរបស់ស្តេចវីតតូរីយ៉ូ អេម៉ានូអែល ទី ៣ គាត់រស់នៅក្នុងផ្ទះដែលគាត់កាន់កាប់នៅផ្លូវលក្ខណៈនៃទីក្រុងដែលមានជំហានទទឹងជិតពីរម៉ែត្រ។ វាជាផ្ទះដ៏ស្រស់ស្អាត។ នៅជាន់ផ្ទាល់ដីមានហាងជាងឈើដែលមានតុកណ្ដាលធំមួយ ទូដាក់ជញ្ជាំងពីរដែលគាត់ទុកដាក់ឈើប្រណិត កន្ត្រៃ កន្ត្រៃ ចង្កឹះ និងកន្ត្រៃក្រឡឹងសម្រាប់ជុំជើងតុដែលគាត់បានសាងសង់ កង់កិនដែលប្រើដើម្បីសំលៀងយន្តហោះ និងកាំបិត ចង្ក្រានដុតឈើជាមួយខ្ទះឆាដើម្បីស្រក់ការ ក្តារដែលដាក់ជង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង ឈើឆ្កាងពីរបីជាប់នឹងជញ្ជាំង គ្រឿងទាក់ទាញសំណាងមួយចំនួនដូចជា សេះស្នែងពពែ និងស្បែកអណ្តើក។ កន្លែងទាំងនោះដែលឥឡូវនេះពួកគេគ្រាន់តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនៃការចងចាំប៉ុណ្ណោះ។

ជណ្តើរឈើនាំទៅជាន់ទីមួយ ដែលមានបន្ទប់ធំទូលាយពីរប្រក់ក្បឿងសេរ៉ាមិច ប្រណិតក្នុងសម័យនោះ ក្តារចំហៀងធ្វើដោយពូរបស់ខ្ញុំ សាឡុងមួយ តុ និងកៅអីខ្លះត្បាញដោយរ៉ាហ្វៀ ដែលជាខ្សែបន្លែមួយប្រភេទ។ ពីយ៉រតូចមួយដែលមើលលើផ្លូវនៅពាក់កណ្តាលខែសីហា នៅពេលដែលក្បួនដង្ហែនៃសន្ទត់បានឡើងឆ្ពោះទៅកាន់ Abbey មនុស្សម្នាក់អាចប៉ះក្បាលរបស់ម៉ាដូណាដែលមានមកុដដោយដៃរបស់មនុស្សម្នាក់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពីជាន់ទី 2 អ្នកអាចមើលឃើញ Rocca Salvatesta ហើយនៅខាងមុខតាមរយៈការប្រេះរវាងផ្ទះ

អ្នកអាចគយគន់ទេសភាពដ៏អស្ចារ្យនៃភ្នំដែលលាតសន្ធឹងយឺតៗហួសពីផ្ទៃមេឃពណ៌ខៀវ រហូតដល់អ្នកទៅដល់សមុទ្រ ជាពិសេស។ នៅក្នុងថ្ងៃនិទាឃរដូវដ៏ត្រជាក់នៅពេលដែលមិនមានអ័ព្ទ អ្នកអាចមើលឃើញ Vulcano នៅលើគែមនៃផ្តេក ហើយបន្ទាប់មក Lipari, Stromboli និងកោះផ្សេងទៀតទាំងអស់៖ ទស្សនីយភាពធម្មជាតិកាតប៉ូស្គាល់ចម្រុះពណ៌ភ្លឺថាំង។

ជណ្តើរមួយទៀតឡើងទៅជាន់ទី 1 ដែលមានផ្ទះបាយ និងបន្ទប់គេង បន្ទប់ទីមួយធំទូលាយមានចង្ក្រានឈើសម្រាប់នំប៉័ង និងចង្ក្រានធ្យូងថ្មសម្រាប់ចម្អិនអាហារ។ វាពិតជាផ្ទះដ៏ស្រស់ស្អាតមួយក្រៅតែពីភាពរអាក់រអួលនៃផ្ទះបាយដោយគ្មានលិចជាមួយនឹងលូដើម្បីបំពេញកិច្ចការផ្ទះចាំបាច់បំផុត។ នៅពេលនោះ ភាពងាយស្រួលមួយចំនួននៅតែមិនអាចយល់បាន។ ជាក់ស្តែង ទឹកនេះត្រូវបានគេយកចេញពីប្រភពទឹកសាធារណៈដាក់ក្នុងអាងប្រក់ស័ង្កសី រួចយកទៅជាន់ទី 2 ដែលជាកន្លែងចាក់ចូលទៅក្នុងអាងដីឥដ្ឋដ៏ធំមួយសម្រាប់លាងចាន។ ដោយសារគ្មានលូក្នុងអាង ទឹកពីអាងត្រូវបានយកមកជាន់ផ្ទាល់ដី ហើយបោះចូលបង្គន់។ សម្រាប់ស្ត្រី វាជាការងារដែលនឿយហត់ណាស់។ ស្ថានភាពដ៏ថោកទាប និងគួរឱ្យអាម៉ាស់ រហូតដល់កម្រិតនៃការស៊ូទ្រាំរបស់មនុស្សទាំងអស់ បានឈានដល់កម្រិតកំពូលនៅពេលអាហារពេលល្ងាច នៅពេលដែលមីង Antonia ព្រោះតែការគោរពចំពោះស្វាមីរបស់គាត់ ត្រូវញ៉ាំពីចានដូចគ្នាដែលគាត់បានញ៉ាំពីមុន ហើយប្រហែលជា godson បានធ្វើរឿងដដែលនេះម្តងទៀត ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមានការចងចាំច្បាស់លាស់អំពីរឿងនេះទេ។

ពូមីសែល ជាមនុស្សអាប់អួរ និងក្រអឺតក្រទម ឧស្សាហ៍ព្យាយាមដូចមនុស្សល្ងង់ គាត់មានដុំថ្មភក់ជំនួសបេះដូង។ ខ្ញុំមិនដែលឃើញពន្លឺនៃភាពទន់ភ្លន់ ឬក្តីមេត្តាចំពោះអ្នកដទៃនៅក្នុងភ្នែករបស់គាត់ទេ។ នាងទុកមីងនៅផ្ទះមើលថែកូនប្រុស នាងត្រូវរៀបចំអាហារឱ្យគាត់ ធ្វើជាអ្នកបម្រើ ហើយតែងតែនិយាយថា បាទ បាទ បាទ ។ គាត់មិនអាចសូម្បីតែមើលទៅយ៉ារបើមិនដូច្នេះទេវានឹងមានបញ្ហាខណៈពេលដែលស្ទើរតែរៀងរាល់ល្ងាចបន្ទាប់ពីធ្វើការគាត់បានទៅ tavern ជាមួយមិត្តភក្តិរបស់គាត់ដើម្បីផឹក។

គាត់បានត្រលប់មកផ្ទះវិញទាំងស្រក់ទឹកភ្នែក ហើយមានក្លិនស្អុយដែលមិនអាចនៅក្បែរគាត់បាន។ ផ្ទុយទៅវិញ មីងរបស់ខ្ញុំនៅក្បែរភ្លើងប្រេងបានរង់ចាំគាត់រហូតដល់យប់ជ្រៅដោយមិនបានហូបបាយ។ នៅពេលដែលស្តេចតូចត្រឡប់មកវិញ - ជារឿយៗគាត់មិនមានកម្លាំងដើម្បីឡើងជណ្តើរ - ហត់នឿយគាត់នឹងបោះបង់ចោលខ្លួនឯងនៅលើតុធ្វើការដែលមានធូលីហើយស្នាក់នៅទីនោះពេញមួយយប់ដើម្បីស្ងប់ស្ងាត់។ អ្នកមីង Antonia ទោះជាមានអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ គាត់បានយកអាវធំមកគ្របគាត់ ហើយអង្គុយក្បែរគាត់ដោយក្តីស្រឡាញ់ ដើម្បីមើលគាត់រហូតដល់ព្រឹក។ ដូច្នេះឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ហើយជាថ្នូរនឹងការលះបង់ច្រើន នាងមិនអាចសូម្បីតែទៅសួរសុខទុក្ខសាច់ញាតិរបស់នាង ដើម្បីគេចពីទិដ្ឋភាពផ្សេងៗ។ គាត់ដែលមានចិត្តច្រណែន តូចច្រឡឹង និងគ្រប់គ្រងបាន បានទៅទិញអំបោះ សិតសក់ និងរបស់ផ្សេងទៀតដើម្បីកុំឱ្យនាងចាកចេញពីផ្ទះ។ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានអញ្ជើញឱ្យចូលរួមក្នុងពិធីមង្គលការ ពូ Michele មិនបានត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញទេរហូតដល់វិនាទីចុងក្រោយ ហើយមីង Antonia មិនអាចទៅតែម្នាក់ឯងបានទេ

រហូតទាល់តែសាច់ញាតិតាមដានប្តីរបស់នាង។ រាល់ពេលក្រោយមក ពួកគេបានបញ្ចុះបញ្ចូលគាត់ ពេលខ្លះគាត់បានមកដល់ទាន់ពេល ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលពិធីជប់លៀង គាត់បានបាត់ខ្លួន ហើយមីង Antonia ខកចិត្ត និងសោកស្តាយ ក៏ត្រលប់មកផ្ទះវិញទាំងសោកសៅ។ ពេលវេលាកន្លងផុតទៅ នាងបានប្រមូលផ្តុំនូវភាពជូរចត់ និងភាពសោកសៅ មិនអាចបញ្ចេញជាមួយអ្នកណាម្នាក់បានទេ ដោយសារតែនាងនៅឯកោ ហើយត្រូវទទួលរងនូវការឈឺក្បាល និងឈឺធ្មេញយ៉ាងសាហាវ ដែលធ្វើទារុណកម្មនាងអស់ជាច្រើនសប្តាហ៍។

ថ្ងៃមួយ អ្នកជិតខាងម្នាក់ដែលមានចិត្តល្អ និងមានចិត្តធម៌ ហៅពូមីសែល ហើយជេរស្តីបន្ទោសគាត់ចំពោះការធ្វើបាបទាំងអស់ដែលគាត់បានធ្វើឱ្យប្រពន្ធរបស់គាត់រងទុក្ខៈ - អ្នកគួរតែខ្មាស់ - នាងបានស្រែកដាក់គាត់ - ធ្វើឱ្យស្ត្រីរងទុក្ខបែបនេះ ... Antonia ត្រូវការ ទទួលបានខ្យល់អាកាសខ្លះ អ្នកមិនត្រូវញែកនាងនៅផ្ទះទេ នាងគួរតែចេញទៅក្រៅ ធ្វើពិធីបូជាទៅញាតិមិត្ត ដូចគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់។ សំខាន់នាងត្រូវទៅដើរលេង នោះជាវិធីតែមួយគត់ដែលការឈឺក្បាលរបស់នាងនឹងបាត់ទៅវិញ...
យើងមានដីខ្លះ និងផ្ទះតូចមួយសមរម្យ ជាមួយនឹងផ្ទះបាយក្រោមដំបូល និងបន្ទប់សើមបន្តិចទៀតដែលអាចប្រើជាបន្ទប់គេងក្នុងរដូវក្តៅ។
នៅក្នុងទឹកដីនេះមានរុក្ខជាតិ hazelnut, ឧទុម្ពរ, កុកងឺ, medlars, ទំពាំងបាយជូ, zizzole, ផ្លែប៉ោម, pears, អូលីវ, និយាយឱ្យខ្លី, អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលល្អមកពីព្រះជាម្ចាស់។

ដូចអ្នកដឹងស្រាប់ហើយថា ក្រោយពេលបងប្រុសខ្ញុំស្លាប់ ខ្ញុំត្រូវមើលថែម្តាយមីងរបស់ខ្ញុំ
ហើយខ្ញុំមិនអាចមើលថែអ្នកស្រុកបានទៀតទេ
ដែលជាមូលហេតុដែលខ្ញុំគិតចង់លក់វា។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនទិញវា? វិធីនេះប្រពន្ធរបស់អ្នកនឹងមានឱកាសដកដង្ហើមខ្យល់អាកាសល្អ...

ពីដំបូងពូ Michele ស្ទាក់ស្ទើរ ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់បានទៅលេងវា ហើយក៏ត្រូវបានគេបញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យទិញវា។ ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី កិច្ចសន្យាត្រូវបានចុះហត្ថលេខា ហើយទ្រព្យសម្បត្តិបានក្លាយជារបស់គាត់។ ដូច្នេះរូបរាងរបស់ Vittorio Emanuele III កាន់តែឆ្លាត និងក្បត់បានស្នើទៅមីង Antonia៖ - អ្នកនឹងរៀនរើសផ្លែល្វា ហើយទុកវាឱ្យស្ងួត។ ពេលត្រូវបោកខោអាវ អ្នកនឹងចុះទៅមាត់ទន្លេ ហើយយកទឹកសម្រាប់ផឹកធ្វើម្ហូប ដោយជីករន្ធខ្សាច់ដើម្បីបន្សុទ្ធវា។ គ្រួសារដែលរស់នៅក្នុងភូមិក្បែរនោះនៃ San Basilio, Vallancazza, Badiavecchia និង Piano Vigna ។ វានឹងមិនស្រួលក្នុងរដូវរងា ពេលទឹកទន្លេហក់ឡើង ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងជម្នះឧបសគ្គនេះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកនឹងអាចរីករាយនឹងជនបទ។ ដោយសម្លឹងមើលចុះ មីងអង់តូនីបានធ្វើតាមការបង្គាប់របស់នាង៖ - Cuomu tu voi, eu fazzu ។ - តាមអ្នកចង់ ខ្ញុំនឹងធ្វើវា ក្មេងស្រីកំសត់ឆ្លើយដោយស្តាប់បង្គាប់។

ជំពូកទីពីរ - ចេញពីពិភពលោកនេះ

នៅដើមនិទាឃរដូវឆ្នាំ 1936 ក្មេងស្រីក្រីក្រនិងពូរបស់នាង Micheri បានផ្លាស់ទៅ Castrangia នៅជនបទក្បែរគ្រែនៃស្រ្មីម។ នៅក្នុងភូមិផ្សេងៗគ្នានៃ Badiavecchia, San Basilio និង Vallancazza ពាក្យនេះបានរីករាលដាលថាគាត់នៅតែមានហើយមនុស្សបានហៅគាត់ឱ្យធ្វើការ។ នៅសម័យនោះ មានទំនៀមទម្លាប់ទោះបីថ្ងៃនេះវាហាក់ដូចជាចម្លែកក៏ដោយ នៅពេលដែលពួកគេត្រូវការតុ បង្អួច ទ្វារ ឬទូខោអាវ ពួកគេបានហៅជាងឈើមកទទួលគាត់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេៈ ពួកគេបានរៀបចំកៅអីធ្វើការសម្រាប់គាត់ និងពួកគេបានធ្វើឱ្យឈើថាំបាច់។ ពូ Michele បាននាំយកឧបករណ៍មកហើយស្នាក់នៅកន្លែងនោះរហូតដល់ការងារត្រូវបានបញ្ចប់។

គេហៅគាត់ឲ្យកាប់ដើមឈើមួយដើម ហើយទុកឲ្យស្ងួតអស់ពីរបីឆ្នាំ។ បន្ទាប់មក ដើមឈើត្រូវបានដាក់នៅលើជញ្ជាំង។ ជាងឈើកាន់ saw saw ឬជំនួយការខាងក្រោម៖ "Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascia" (Saw saw or great master let's make the chest tomorrow)។

ដើមឈើត្រូវបានតំឡើងនៅលើជញ្ជាំង។ ជាមួយនឹងការឃើញដ៏ធំសម្បើម ពួកគេទទួលបានក្តារ ហើយជាមួយនឹងទាំងនេះ ពួកគេបានសាងសង់បង្អួច គ្រែ និងទូខោអាវ។ ដើម្បីធ្វើការងារនេះ គាត់បានក្រោកពីម៉ោង ៤ ហើយចេញជាមួយកាបូប និងម្ហូល។ ពេលគាត់មកដល់ផ្ទះ អតិថិជនបានជូនទឹកដោះគោស្រស់ជាមួយខ្ទឹមបារាំង និងនំប៉ុងមួយដុំ។ ពេលថ្ងៃត្រង់ ប៉ាស្តាមួយចាន និងឈីសមួយដុំ។ នៅពេលព្រលប់ គាត់បានឈប់ធ្វើការ ហើយពួកគេបានឱ្យនំប៉ុងធ្វើនៅផ្ទះខ្លះឱ្យគាត់ជាប្រាក់កក់ដំបូង មុនពេលបង់វិក្កយបត្រនៅថ្ងៃអាទិត្យនៅ Novara ។

ប៉ុន្មានឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅ ហើយកូនប្រុសឈ្មោះ Turillu បានធំឡើង ហើយបានយល់ដោយផ្ទាល់ថា គាត់មិនមានចេតនាសម្រាប់អ្វីទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក ដើម្បីចំណាយពេលនៅសល់នៃជីវិតរបស់គាត់ដោយឯកោនៅជនបទ។ គាត់បានរៀនពាណិជ្ជកម្មរបស់ឪពុកគាត់ ប៉ុន្តែចង់មានជំនាញ និងក្លាយជាអ្នកធ្វើគណៈរដ្ឋមន្ត្រី។ គាត់បានគ្រប់គ្រងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលឪពុករបស់គាត់ឱ្យបញ្ជូនគាត់ទៅទីក្រុងមួយដែលមានលទ្ធភាពរៀនសិល្បៈនោះ។ គាត់បានផ្លាស់ទៅរស់នៅ Catania ហើយបន្ទាប់ពីហ្វឹកហាត់រយៈពេល 2 ឆ្នាំ គាត់បានក្លាយជាមនុស្សល្អ គាត់មានអារម្មណ៍ថាត្រៀមខ្លួនរួចរាល់ហើយដើម្បីធ្វើការងារនោះ ហើយចាប់តាំងពីគាត់មានអាយុ 19 ឆ្នាំ គាត់គិតថាពេលវេលាបានមកដល់សម្រាប់គាត់ក្នុងការចាប់ផ្តើមគ្រួសាររបស់គាត់។ អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំគាត់បានស្គាល់កូនស្រីរបស់អ្នកគង្វាល ហើយសម្រេចចិត្តរៀបការ ប៉ុន្តែវាបានផ្ទុយនឹងបំណងរបស់ពូ Micheri ដែលចង់ឱ្យកូនប្រុសរបស់គាត់រៀបការជាមួយនារីក្នុងវណ្ណៈរបស់គាត់។ នៅសម័យនោះ ពិតជាមិនគួរឲ្យជឿមែន តែវាដូចនេះ៖ សម្រាប់សិប្បកររៀបការជាមួយកូនស្រីអ្នកគង្វាល គឺជាប្រភពនៃសេចក្តីអាម៉ាស់យ៉ាងធំធេង។ ជម្លោះដ៏ធំមួយបានផ្ទុះឡើង

ភ្លាមៗរវាងឪពុកនិងកូន ដែលបានជំរុញឱ្យ Turillu ដាច់ចេញពីឪពុក និងម្តាយចុង។
ជាមួយនឹងគ្រួសារថ្មីរបស់គាត់គាត់បានចាកចេញពីទីក្រុងហើយផ្លាស់ទៅ Como ជាកន្លែងដែលគាត់បានរកប្រាក់បានតាមរយៈការងាររបស់គាត់។

ពូៗមិនមានកូនទេ ដូច្នេះហើយ ជាមួយនឹងការចាកចេញរបស់ Turillu ពួកគេត្រូវបានទុកចោលតែម្នាក់ឯង។
អ្នកដែលទទួលរងការឈឺចាប់ខ្លាំងបំផុតពីភាពឯកោនេះគឺអ្នកមីង Antonia ដែលបានចំណាយពេលពេញមួយថ្ងៃដើម្បីសន្ទនាជាមួយសត្វស្លាប រុយ និងមូសដែលញាប់ញ័រនៅជុំវិញនាង។ នៅក្នុងល្អាងជនបទ គាត់មិនមានឱកាសនិយាយជាមួយអ្នកណាទេ។
មានតែនៅក្នុងឱកាសនៃថ្ងៃបុណ្យសំខាន់ៗដូចជាបុណ្យណូអែល បុណ្យអ៊ីស្ទើរ ឬបុណ្យម៉ាដូណា អាសសាន់តា នៅពាក់កណ្តាលខែសីហា ទើបគាត់អាចទៅទីក្រុងដើម្បីសួរសុខទុក្ខម្តាយរបស់ខ្ញុំបាន។
ក្នុងអំឡុងពេលមួយនៃការមកលេងទាំងនេះ
បន្ទាប់ពីបានត្អូញត្អែរអំពីស្ថានភាពរបស់នាងជាយូរមក
នាងបានស្នើទៅប្អូនស្រីរបស់នាងថាៈ - ជំរាបសួរ Teresa ខ្ញុំបានកត់សម្គាល់ឃើញថា
អ្នកមានច្រើនពេកក្នុងការដោះស្រាយជាមួយក្មេងស្រីតូចពីរនាក់
សូមប្រគល់ Concetta មកខ្ញុំ ដូច្នេះអ្នកនឹងក្លាយជាកាន់តែមានសេរីភាពក្នុងការលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះកូនតូច។
ខ្ញុំនឹងនាំនាងទៅជនបទដែលមានខ្យល់អាកាសល្អជាង ហើយនឹងធ្វើអំពើល្អ
- ម្តាយរបស់ខ្ញុំដំបូងឡើយមិនប្រាកដទេ
ប៉ុន្តែនៅពេលនោះដូចដែលតែងតែផ្តល់ឱ្យនាងនូវចរិតលក្ខណៈងាយស្រួល បន្ទាប់ពីការទទូចរបស់បងស្រីនាងបានយល់ព្រម។

សម្រាប់ខ្ញុំ ទុក្ខលំបាកបានចាប់ផ្តើម។ វាប្រហែលជាថ្ងៃក្តៅ រដូវក្តៅឆ្នាំ 1938 បានចាប់ផ្តើម ខ្ញុំមានអាយុ 2 ឆ្នាំ ហើយមីងរបស់ខ្ញុំបានមកទទួលខ្ញុំ។ ក្នុងថង់ក្រណាត់ ខ្ញុំដាក់អាវមួយ ខោពីរគូ ហើយមិនដឹងអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំចាកចេញពីផ្ទះ។ ខ្ញុំនៅតូចណាស់ដែលខ្ញុំមិនអាចដឹងថា Via Crucis របស់ខ្ញុំនឹងចាប់ផ្តើមនៅថ្ងៃនោះ។

យើងបានដើរតាមគន្លងគោរហូតដល់កន្លះម៉ោង ឬប្រហែលជាងនេះទៀត យើងបានមកដល់កន្លែងទោលនេះ ជាមួយនឹងឈ្មោះមិនប្រាកដនៃ Castrangia (Cassandra!) ស្ទើរតែដូចជាដើម្បីទស្សន៍ទាយសំណាងអាក្រក់ និយាយឱ្យខ្លីឈ្មោះគឺជាផែនការទាំងមូលរួចទៅហើយ បើទោះបីជា ខ្ញុំមិនអាចដឹងវានៅពេលនោះទេ។ ប្តីដំបូងស្វាគមន៍ខ្ញុំល្អ ម្តាយមីងរាល់ពេលមកទិញបង្អែមឱ្យខ្ញុំញ៉ាំ ហើយពេលនាងទៅជាមួយ Novara ទៅសួរសុខទុក្ខម្តាយខ្ញុំ គាត់តែងតែប្រាប់ខ្ញុំយ៉ាងទទូចថា ខ្ញុំមិនគួរត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញទេ ប៉ុន្តែប្រសើរជាងធំឡើងជាមួយនាងដែលនៅម្នាក់ឯង ហើយថានាងនឹងក្លាយជាម្តាយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានក្រៅពីស្តាប់បង្គាប់។

ខណៈនោះ ឪពុករបស់ខ្ញុំបានត្រឡប់មកពី Sardinia ស្នាក់នៅបានមួយសប្តាហ៍ គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឱ្យម្តាយរបស់ខ្ញុំមានផ្ទៃពោះ ហើយចាកចេញម្តងទៀត។ វាគឺ 1939 ហើយឆ្នាំបន្ទាប់ Antonietta បានកើត។ ខ្ញុំនៅតែចងចាំមិនច្បាស់ថា មីងរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ អាន់តូនី បាននាំខ្ញុំទៅ Novara ដើម្បីជួបម្តាយរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានឃើញប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំជាលើកដំបូង។ ខ្ញុំចង់នៅផ្ទះដើម្បីឱបកូន Antonietta ប៉ុន្តែម្តាយមីងរបស់ខ្ញុំដែលគ្រប់គ្រងជីវិតរបស់ខ្ញុំកាន់តែខ្លាំងដូចជាទាហានបានប្រាប់ខ្ញុំថា: - Turnemmu

នៅផ្ទះខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យអ្នកក្លាយជាបុព្វហេតុដ៏ស្រស់ស្អាត - (តោះទៅផ្ទះខ្ញុំនឹងធ្វើឱ្យអ្នកក្លាយជាតុក្កតាដ៏ស្រស់ស្អាត)។

ពេលយើងទៅដល់ក្នុងខ្ទមនោះ គាត់បានដាក់ "Causitta" ដែលមានពណ៌ក្រហម ភ្នែកគួរឱ្យខ្លាចនៅក្នុងដៃរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំភ័យខ្លាច។ វាជាអំឡុងពេលដែលខ្ញុំតែងតែយំ ដោយសារតែខ្ញុំចង់ត្រលប់ទៅ Novara ទៅកាន់ជីតា និងម្តាយរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែមិនមានវិធីណាដែលអាចបញ្ចុះបញ្ចូលពូ Antonia បានទេ៖ បេះដូងរបស់នាងត្រូវបានញ័រ និងថ្លង់ចំពោះរាល់ការត្អូញត្អែររបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងរយៈពេលបីឆ្នាំដំបូង យើងបានចំណាយពេលច្រើននៅក្នុងផ្ទះជនបទនៅ Castrangia ជាកន្លែងដែលមិនមានព្រលឹងរស់ទេ មានតែអ្នកដើរលេងកម្សាន្តកម្រឃើញនៅក្នុងផ្ទះដែលនៅរាយប៉ាយ។

នៅថ្ងៃអាទិត្យ ពួកយើងបានទៅភូមិ ហើយខ្ញុំបានទៅលេងម្តាយខ្ញុំ ប្អូនស្រីតូចៗរបស់ខ្ញុំ និងជីតារបស់ខ្ញុំ។ ជីតាគឺជាមនុស្សល្អដែលមានពុកមាត់។ គាត់បានកាន់ប្រអប់ជក់មួយដែលគាត់ហិតម្តងម្កាល។ ក្នុងរដូវរងារ គាត់នឹងយកខ្ញុំនៅក្រោមអាវរបស់គាត់ ហើយនាំខ្ញុំទៅការ៉េដើម្បីទិញបង្អែម និងភ្លក់ស្រានៅហាង "Sciancaditta" tavern ខាងលើមន្ទីរពេទ្យ។ នៅពេលល្ងាចយើងបានត្រលប់ទៅ Castrangia វិញ។

ល្ងាចខ្លះពូបានទៅហាត់សមជាមួយក្រុមតន្ត្រី កន្លែងគាត់លេងត្រែ បន្ទាប់មកគាត់ឈប់ផឹកស្រានៅតាវឺន ហើយត្រឡប់ទៅជនបទវិញយ៉ាងរស់រវើក។ 500 ម៉ែត្រពី Castrangia គាត់បានចាប់ផ្តើមហៅ "Concettina, 'ntoia ... " ។ ខណៈនោះនៅផ្ទះមីងបានរៀបចំឆ្នាំងដីសម្រាប់កំដៅទឹកនៅលើជើងកាមេរ៉ា។ ពាក់កណ្តាលនៃការចម្អិនអាហារ គាត់បានចាក់ទឹករំពុះមួយកែវប្រហែលដើម្បីបោះចោលស្រា។ នៅក្នុងខ្ទះដែក

មីងរបស់ខ្ញុំបានរៀបចំខ្ទឹមបារាំងជាមួយប៉េងប៉ោះ ដើម្បីចម្អិនប៉ាស្តា។ ខ្ទឹមបារាំងមិនឆ្អិនហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំក្អួត។ «ញុំាអី បើមិនអីចឹងទេ ខ្ញុំនឹងយកខ្សែទៅឲ្យសាកសព...»។

នៅពេលនោះស្ត្រីម្នាក់ដែលមានដើមកំណើត Venetian គឺជាឆ្មបនៃ San Basilio ។ នៅពេលដែលទឹកទន្លេមានទឹកជំនន់ក្នុងរដូវរងា ពូមីសែលបានកាន់នាងនៅលើស្មារបស់គាត់ (មួយ cianclea) ដើម្បីទិញនៅឱសថស្ថាននៅ Novara ។ គាត់បានឈប់នៅផ្ទះហើយនិយាយថា "Antonia, ផ្តល់ឱ្យនាងនូវកន្សែងមួយ, វាត្រជាក់" ។ មីងកំសត់ ខ្ញុំមិនដឹងថានាងយល់ថានាងជាគូស្នេហ៍របស់ Michele ទេ?

ពេលនេះខ្ញុំមានអាយុប្រាំឆ្នាំហើយ នៅដាច់ស្រយាលនៅជនបទ ដោយមិនបាននិយាយជាមួយនរណាម្នាក់ ខ្ញុំបានក្លាយដូចជាសត្វព្រៃ។ ខ្ញុំខ្មាស់គេគ្រប់គ្នា។ ពេលយើងទៅ Novara ខ្ញុំបានលាក់ខ្លួនព្រោះខ្ញុំខ្លាចមនុស្ស។ អ្នកជិតខាងបានដឹងពីការផ្លាស់ប្តូរនេះ ដូច្នេះហើយបានណែនាំពូខ្ញុំឲ្យបញ្ជូនខ្ញុំទៅមត្តេយ្យ។ សំណាងហើយពូៗបានជឿ។ ដូច្នេះហើយ នៅព្រឹកមួយ មីងរបស់ខ្ញុំបានផ្ញើពូរបស់ខ្ញុំ Michele ឱ្យទៅទិញនំមួយឱ្យខ្ញុំ ហើយដាក់វានៅក្នុងកន្ត្រកចំបើងពណ៌ស ដែលជីដូនជីតារបស់ខ្ញុំបានឱ្យខ្ញុំ។ រួមជាមួយនំប៊ីសស្ទីន គាត់ដាក់ស៊ុតស្រស់មួយគ្រាប់។ គាត់បានអមខ្ញុំទៅកន្លែងបណ្តុះកូនដែលមានទីតាំងនៅក្បែរវត្តអារាមភូមិ។ ពេលដូនជីបើកទ្វារស្វាគមន៍ខ្ញុំ ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមស្រែក។ ដោយខ្លាចខ្ញុំបោះកន្ត្រកទៅលើឥដ្ឋ ស៊ុតបានបែកខ្ទេចខ្ទីអស់ពេញឥដ្ឋ។ មីងរបស់ខ្ញុំដាក់ទោសខ្ញុំដោយវាយខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង ហើយនាំខ្ញុំត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ ដូច្នេះថ្ងៃចូលមត្តេយ្យដំបូងរបស់ខ្ញុំក៏ក្លាយជាថ្ងៃចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំដែរ។

វាបានកើតឡើងតាំងពីខ្ញុំអាយុ 4 ឆ្នាំដែលពូរបស់ខ្ញុំនឹងនិយាយថា: - Concettina ទៅ Novara ហើយយក carmieri (ថ្នាំស្ងប់ស្ងាត់)

ឱ្យខ្ញុំសម្រាប់ការឈឺក្បាល។ ខ្ញុំបានរត់តាមដងផ្លូវដូចសត្វក្រៀល ឆ្លងកាត់ស្រុក Greco ពេលខ្លះឈប់នៅប្រភពទឹកដើម្បីបំបាត់ការស្រេកទឹក ហើយមកដល់ឱសថស្ថាន "du Surcittu" ។ គាត់ដែលជាឱសថការី ភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានប្រាប់មិត្តរបស់គាត់ថា ក្នុងពេលដ៏ខ្លី ខ្ញុំនឹងទៅ និងមកពី Novara ដូចផ្លេកបន្ទោរ។ នៅអាយុ 5 ឆ្នាំខ្ញុំត្រូវបានសាច់ញាតិឆ្ងាយនាំទៅ Barcelona ។ នៅទីនោះខ្ញុំបានឃើញ និងស្តាប់ដោយភ្ញាក់ផ្អើលជាលើកទីមួយ... វិទ្យុ! យើងក៏បានទៅហាងមួយ ដើម្បីទិញក្រណាត់ពណ៌សណ្តែក។ ជំនួយការផ្នែកលក់បានស្នើឡើង៖ - ទិញមួក និងក្រមាពណ៌សផងដែរ។ នៅទីបញ្ចប់ ពួកគេត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូល ហើយជំនួយការហាងបានឱ្យ satin ពណ៌ខៀវភ្លឺចាំង និងខៀវស្រាលចំនួនពីរដោយឥតគិតថ្លៃ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ យើងយកក្រណាត់ទៅឲ្យម្តាយខ្ញុំដែលធ្វើសម្លៀកបំពាក់ក្នុងប៉ុន្មានថ្ងៃ។
នៅថ្ងៃអាទិត្យខ្ញុំមានអារម្មណ៍ដូចជាកូនស្រីរបស់ marquises និង barons នៃ Novara ។

ក្នុងរដូវរងាឆ្នាំ 1941 ក្នុងពាក់កណ្តាលនៃសង្គ្រាម ឪពុករបស់ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការងារនៅ Sardinia បានសម្រេចចិត្តជាមួយមិត្តភក្តិរបស់គាត់ដើម្បីស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេនៅក្នុងទីក្រុងភាគខាងជើង ហើយរស់នៅដោយបន្តការងារចាស់របស់គាត់ជាជាងឈើ។ មានអារម្មណ៍នៅលើអាកាសថា ម៉ែចង់ទៅជាមួយប៉ាខ្ញុំពិបាកចិត្តនឹងរឿងនេះខ្លាំងណាស់ ដល់ថ្ងៃមួយខ្ញុំលូនចូលក្រោមគ្រែរបស់គាត់ ដោះខោអាវ ហើយសង្កេតមើលអង្គុរពីរគ្រាប់ អនាគតក្បាលដោះមានស្នាមដោយសារមីងខ្ញុំ មិនដែលលាងខ្ញុំទេ។ ពួកគេបានយកពួកគេចេញពីខ្ញុំដោយហិង្សា។ ខ្ញុំចាំថាឃើញឈាមព្រោះខ្ញុំ

របួសខ្លួនឯង។ ខ្ញុំបានដាក់អាវក្រណាត់ដែលត្រូវការទាំងថ្ងៃទាំងយប់ បន្ទាប់មកស្លៀកពាក់នោះ ហើយគ្មានអ្នកណាកត់សម្គាល់ឡើយ។

មុននឹងចេញទៅ ម្តាយបានព្យាយាមចាកចេញពីផ្ទះជីតាជាលំដាប់ ព្រោះបុរសកំសត់ម្នាក់នោះនៅតែម្នាក់ឯង។ គាត់គិតអំពីការដំឡើងភ្លើងអគ្គិសនីនៅពេលនោះជាសិទ្ធិរបស់លោកម្ចាស់។ ពីមុន "u lusu" ត្រូវបានប្រើជាមួយប្រេង។ ពូ Michele មានការរំខានដោយរឿងនេះ៖ ពីរបីថ្ងៃក្រោយមកគាត់បានទូរស័ព្ទទៅអគ្គីសនីហើយឱ្យគាត់ដំឡើងភ្លើងនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ដូច្នេះនៅពេលខ្ញុំទៅភូមិខ្ញុំក៏រីករាយនឹងពន្លឺតិចតួចនៅលើជណ្តើរឈើដ៏ចោត។ នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវទៅបង្គន់ (បង្គន់អនាម័យ) ជាទូទៅរន្ធថម្មតាមួយនៅជាន់ផ្ទាល់ដី ខាងក្រោយបន្ទប់ពិសោធន៍របស់គាត់តែងតែមានមឈូសដាក់ជាប់នឹងវា
ដែលពូរបស់ខ្ញុំបានសាងសង់រួចរាល់ក្នុងករណីមានការស្នើសុំ។

នៅព្រឹកថ្ងៃទី 1 ខែមីនា ឆ្នាំ 1942 ដោយស្លៀកពាក់អាវពណ៌ខៀវជាមួយដៃអាវពណ៌ខៀវស្រាល រួមជាមួយពូ និងជីតា Tore ខ្ញុំបានអមដំណើរម្តាយ និងប្អូនស្រីតូចរបស់ខ្ញុំទៅការិយាល័យប្រៃសណីយ៍នៅ Piazza di San Sebastiano ពោលគឺទៅឡានក្រុង។ ដែលនឹងនាំពួកគេទៅស្ថានីយ៍រថភ្លើង Vigliatore ។ ប្អូនស្រីអាយុ 4 ឆ្នាំរបស់នាង Rosa មិនចង់ឡើងទេ ហើយពូរបស់នាងដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលនាងបានប្រាប់នាងថា: - ប្រសិនបើអ្នកមិនឡើងអ្នកនឹងឈឺ - (ខ្ញុំនឹងលាតអ្នកពីរដង) ។

ខ្ញុំជាកូនច្បងដែលទទួលឥទ្ធិពលពីមីងរបស់ខ្ញុំ មិនបានចាកចេញទេ ហើយបន្តនៅ Novara ។ ខ្ញុំមិនអាចឈប់យំបានទេ។ ខ្ញុំបានស្វែងរកការលួងលោមនៅក្នុងដៃរបស់ជីតារបស់ខ្ញុំ។ គាត់ក៏ត្រូវបានគេទុកឱ្យនៅម្នាក់ឯងដែរ ហើយសម្រាប់ថ្ងៃនោះខ្ញុំនៅជាមួយគាត់ដើម្បីឱ្យគាត់នៅជាមួយគាត់។ ប្រហែលម្ភៃថ្ងៃក្រោយមក សំបុត្រដំបូងពីម្តាយបានមកដល់ ប្រាប់ពីភាពជោគជ័យនៃការធ្វើដំណើរ។

ប៉ាបានរកឃើញផ្ទះល្វែងដ៏កក់ក្តៅមួយដែលមានទឹកនៅក្នុងផ្ទះ និង ចង្ក្រានហ្គាស ដែលជាអ្វីដែលថ្មីសម្រាប់នាង។ បន្តរឿងនេះ ថ្ងៃក្រោយមកដល់ នាងហៅជាងអ៊ុតសក់មកផ្ទះឱ្យនាងកាត់សក់ម៉ូត ។ នៅក្នុងភូមិ ស្ត្រីស្ទើរតែទាំងអស់បានពាក់សក់វែងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងខ្សែពួរ។ និយាយឱ្យខ្លី ម្តាយរបស់ខ្ញុំសប្បាយចិត្ត និងពេញចិត្តជាលើកដំបូងក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ នៅចុងបញ្ចប់នៃរឿង គាត់បានណែនាំខ្ញុំទៅមីងរបស់គាត់។ គាត់ពិតជាមិននឹកស្មានដល់ការរងទុក្ខរបស់ខ្ញុំនៅ Castrangia ទេ។

មួយថ្ងៃបន្ទាប់ពីពួកយើងចេញដំណើរ មីងអង់តូនីបាននាំខ្ញុំត្រឡប់ទៅជនបទវិញ ហើយប្រាប់ប្តីឱ្យទិញសៀវភៅថ្នាក់ទីមួយមកបង្រៀនខ្ញុំពីរបៀបសរសេរ ដើម្បីអោយខ្ញុំចូលរៀនថ្នាក់ទី ២ ក្នុងខែតុលា ជំនួសថ្នាក់ទី១។ អន់ខ្ញុំៈ ខ្ញុំមិនអាចលេងទៀតទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវចំណាយពេលសរសេរដេញថ្លៃ និងលេខ។ រាល់ពេលឥឡូវនេះ គ្រូបានឆ្លងកាត់ Castrangia តាមផ្លូវរបស់នាងត្រលប់ពី San Basilio ជាកន្លែងដែលនាងបង្រៀន។ នាងឈ្មោះ ម៉ារីយ៉ា នាងជាកូនស្រីរបស់ប្រធានក្រុមដែលមីងរបស់នាងស្គាល់។ គាត់បានជូនទឹកមួយកែវដល់នាង។ ពេលនោះខ្ញុំបង្ហាញសៀវភៅកត់ត្រាឱ្យ នាង ហើយនាងក៏ឱ្យខ្ញុំមើលស្រាល។ នាងបានយកខ្មៅដៃក្រហមចេញពីកាបូបរបស់នាង ហើយសរសេរថា "ធ្វើបានល្អ"។ អ្វីដែលរីករាយអ្វីដែលមានសុភមង្គលដែលបានឃើញខ្លួនឯង សរសើរដែលជាការអស្ចារ្យសម្រាប់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំកាន់តែពិបាកចិត្តជារៀងរាល់ថ្ងៃ ខ្ញុំបានអង្វរគេឱ្យនាំខ្ញុំទៅជួបពូ និងជីដូនជីតារបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែមីងរបស់ខ្ញុំបាននិយាយថាវាមិនចាំបាច់ទេ។

គាត់ខ្លាចថាខ្ញុំអាចប្រាប់ពួកគេពីរបៀបដែលខ្ញុំត្រូវបានគេព្យាបាល និងផ្តល់អាហារ។ តាមពិត

អាហារមិនគ្រប់គ្រាន់ទេសម្រាប់ក្មេងស្រីតូចម្នាក់ដែលត្រូវលូតលាស់ និងអភិវឌ្ឍៈ នៅពេលព្រឹក ពួកគេបានឱ្យខ្ញុំនូវនំប៉័ងរឹងមួយដុំជាមួយឈីស នៅពេលថ្ងៃត្រង់ សាឡាត់ប៉េងប៉ោះ និងអូលីវពីរ។ នៅពេលល្ងាចពេលដែលប្ដីរបស់គាត់នៅទីនោះ មីងអង់តូនីបានចម្អិនប៉ាស្តាជាមួយទឹកជ្រលក់ដែលមានមូលដ្ឋានលើខ្ទឹមបារាំងឆៅ។ ហើយប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានញ៉ាំវាទេ ខ្ញុំប្រថុយនឹងការវាយដំច្រើន។ សម្រាប់ភាពចម្រុះ ពេលល្ងាចខ្លះគាត់ចម្អិនប៉ាស្តា និងសណ្តែក ឬប្រភេទប៉ូលេនតាទន់ៗ។ មានតែនៅបុណ្យណូអែល ឆ្នាំថ្មី ពិធីបុណ្យ និងបុណ្យអ៊ីស្ទើរទេ ដែលពួកគេបានសម្លាប់មាន់ ឬទន្សាយ។ កាលពីខែមករា ពួកគេបានសម្លាប់ជ្រូកមួយក្បាល ដែលគេធ្វើប្រហិត និងសាច់ជ្រូក ប៉ុន្តែត្រូវស៊ីមួយតំណក់ បើមិនដូច្នេះទេ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ពេញមួយឆ្នាំ។ រៀងរាល់ថ្ងៃអាទិត្យ ពូរបស់ខ្ញុំបានទិញប្រឡាក់ប្រឡាក់ ដែលសូម្បីតែពេលនេះគ្រាន់តែគិតអំពីវាធ្វើឱ្យខ្ញុំស្អប់ខ្ពើម ឬពោះវៀនរមៀលឡើងលើមែកស្លឹកគ្រៃ គឺខ្យងដែលបន្ទាប់មកចៀន។ ពួកគេសុទ្ធតែជាអាហារថោកៗ ពីព្រោះយោងទៅតាមពួកគេ យើងមិនគួរខ្ជះខ្ជាយដូចជីដូនជីតារបស់យើងទេ ហើយពួកគេបាននិយាយទៅកាន់ខ្ញុំម្តងទៀតៈ - អ្នកឃើញទេ ពួកគេតែងតែមានខ្ទះដែលពោរពេញដោយសាច់ក្រក និងត្រីស្អុប ពួកគេហូប និងផឹក។ យើងត្រូវតែនៅឱ្យឆ្ងាយពីមនុស្សទាំងនោះ - ពួកគេបាននិយាយថា - ។ ពូរបស់ខ្ញុំភ័យខ្លាចថាសាច់ញាតិផ្សេងទៀតនឹងបញ្ចុះបញ្ចូលខ្ញុំឱ្យទទូចសុំចូលរួមជាមួយម្តាយនិងឪពុករបស់ខ្ញុំនៅលើទ្វីប។ គេខំប្រឹងធ្វើឲខ្ញុំស្អប់គេណាស់ ពេលខ្លះពេលជួបគេ ខ្ញុំយកដៃបិទភ្នែកដើម្បីកុំអោយគេឃើញ។

ខែកញ្ញាបានមកដល់ ហើយខ្ញុំត្រូវប្រឡងចូលរៀនថ្នាក់ទីពីរ។ ពូរបស់ខ្ញុំបាននាំខ្ញុំទៅភូមិ ពួកគេបានពិគ្រោះជាមួយអ្នកអនាម័យ ដើម្បីតាមដានខ្ញុំ គ្រូដែលខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទី 2 និងគ្រូនៃគណៈកម្មការប្រឡង។

ពួកគេទាំងអស់បាននាំយកពងមាន់ជាកាដូ ដើម្បីជានាការផ្សព្វផ្សាយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនដែលមានទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្សទាំងនោះទេ ថ្នាក់រៀនមានតុឈើពីរកៅអីជាច្រើនដែលមានទឹកថ្នាំ។ នៅជាមួយខ្ញុំមានក្មេងស្រីផ្សេងទៀតកំពុងប្រឡង។ ពួកគេបានធ្វើឱ្យខ្ញុំដោះស្រាយបញ្ហាបូក និងដកនៅលើក្តារខៀន។ ទាំង inkwells និង blackboard គឺថ្មីស្រឡាងសម្រាប់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំញ័រដូចស្លឹកឈើដោយភាពភ័យខ្លាច និងខ្មាស់អៀន ខ្ញុំមិនដឹងពីរបៀបដោះស្រាយប្រតិបត្តិការទេ ព្រោះមីងអង់តូនីបានបង្រៀនខ្ញុំឱ្យសរសេរលេខពីមួយដល់ដប់។ បន្ទាប់មកគេបានសុំឱ្យខ្ញុំសរសេរប្រយោគ គិតបន្តិចក្នុងសៀវភៅកត់ត្រា ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវចាប់ផ្តើមពីណានោះទេ។ ពេលរញ៉េរញ៉ៃទាំងនោះចប់ អ្នកយាមក៏នាំខ្ញុំទៅផ្ទះ។ ម្តាយមីងបានសួរនាងថាតើការប្រឡងនេះទៅដោយរបៀបណា ហើយអ្នកមើលការខុសត្រូវឆ្លើយថាមិនបានល្អទេ ប៉ុន្តែការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយគឺអាស្រ័យលើគ្រូ។

គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល, លទ្ធផលគឺវិជ្ជមានហើយខ្ញុំត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យចូលរៀនថ្នាក់ទីពីរ: ខ្ញុំបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីទៅសាលារៀន, ប៉ុន្តែបញ្ហានៃ apron បានកើតឡើង។ លោកពូ Michele បានទៅហាងនៅថ្ងៃមុន ហើយបានទិញក្រណាត់ខ្មៅដែលនៅសេសសល់។ មីង Antonia បានធ្វើឯកសណ្ឋានរបស់ខ្ញុំសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងរយៈពេលមួយថ្ងៃ។ ត្រូវការលុយបន្ថែមទៀតដើម្បីទិញថតឯកសារ។ ពូរបស់ខ្ញុំមានលុយ ប៉ុន្តែពួកគេឈ្លក់វង្វេងនឹងការសន្សំ ដូច្នេះគាត់ដែលជាជនខិលខូចបានប្រឹងប្រែងអស់ពីសមត្ថភាព ហើយបង្កើតឱ្យខ្ញុំនូវថតក្តារបន្ទះជាមួយនឹងឈុតបង្អួច។ គេមិនបានទិញប៊ិចឲ្យខ្ញុំផង។ ពូខ្ញុំសង់មួយដោយឈើស្តើងមួយមានស្នែងនៅខាងចុង។

ពួកគេមិនអាចជំនួសសៀវភៅកត់ត្រាពីរ និងខ្មៅដៃបានទេ ហើយត្រូវទិញវា។ នៅថ្ងៃទី 1 ខែតុលា ឆ្នាំ 1942 មីងរបស់ខ្ញុំបានអមដំណើរខ្ញុំទៅសាលារៀន។ ដំបូងនាងបានទៅកាន់ Podestàដើម្បីសុំសំបុត្រកំណើតដែលសាលាទាមទារព្រោះខ្ញុំនៅក្រៅថ្នាក់។ លោកគ្រូពេញដោយចិត្តល្អ ហើយស្វាគមន៍ខ្ញុំយ៉ាងកក់ក្តៅ ប៉ុន្តែខ្ញុំខ្លាចនាងប្រហែលដោយសារដៃស្តាំរបស់នាង ជំនួសឲ្យដៃស្តាំ នាងបានពាក់សិប្បនិម្មិតដោយសារឧបទ្ទវហេតុដែលបានកើតឡើងកាលពីកុមារភាពនៅក្នុងរោងចក្រប៉ាស្តារបស់ឪពុកនាង។ ខ្ញុំត្រូវបានចាត់តាំងឱ្យអង្គុយនៅជួរខាងមុខ។ ដៃគូថ្មីរបស់ខ្ញុំ ដែលមិនបានឃើញខ្ញុំកាលពីឆ្នាំមុន ចាប់អារម្មណ៍នឹងវត្តមានរបស់ខ្ញុំ បាននិយាយរអ៊ូរទាំៈ - ហេតុអ្វីបានជាវាបណ្តាលឱ្យ sicca-sicca ? - (តើក្មេងស្រីស្គមស្គាំងនេះជាអ្នកណា?) ខ្ញុំមានការបំភិតបំភ័យ និងខ្មាស់អៀនខ្លាំងណាស់ ខ្ញុំមិនអាចបើកមាត់បានទេ ហើយខ្ញុំក៏មិនបានឆ្លើយសំណួរដែលអ្នកគ្រូសួរមកខ្ញុំដោយក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ។

ខ្ញុំជាក្មេងព្រៃ ហើយខ្ញុំមិនមានភាពក្លាហានសុំចេញទៅនោមទេ ហើយខ្ញុំក៏នោមម្តង។ ដូច្នេះពេលខ្ញុំមកដល់ផ្ទះ មីងខ្ញុំវាយខ្ញុំព្រោះនាងត្រូវបោកខោអាវដែលមិនស្ងួតទាន់ពេលសម្រាប់ថ្ងៃបន្ទាប់។ ថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅ ហើយរឿងដដែលនេះបានកើតឡើងម្តងទៀតរាល់ពេល។ គ្រូដែលដឹងរឿងទាំងកណ្តាលថ្ងៃបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅបង្គន់ ប៉ុន្តែពេលខ្លះនាងភ្លេច ហើយខ្ញុំក៏យកវាមកវិញ។ មិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំបានព្រងើយកន្តើយនឹងខ្ញុំ ហើយបានគេចពីខ្ញុំ ហាក់ដូចជាខ្ញុំកំពុងញ៉ាំញីដោយគ្រោះកាច ហើយមិនទាំងព្យាយាមរាប់អានខ្ញុំផង។

ពួកគេស្គាល់គ្នាដោយសារតែជួបគ្នានៅក្នុងភូមិ ចំណែកខ្ញុំត្រូវដើរជិតមួយម៉ោងដើម្បីទៅផ្ទះនៅជនបទ ដូច្នេះហើយគ្មានឱកាសបានរាប់អានជាមួយពួកគេទេ។

ពួមកទីក្រុងតែថ្ងៃអាទិត្យដើម្បីជួបមិត្តភ័ក្តិ និងចំណាយពេលពីរបីម៉ោងជាមួយពួកគេនៅមុខដបស្រា។ ប៉ុន្តែភាគច្រើន ម្តាយមីងនៅផ្ទះដើម្បីទទួលការងារប្តី។ នៅអាយុប្រាំមួយឆ្នាំ ខ្ញុំបានដើរតាមគន្លងភ្នំដ៏វែង។ ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ខ្ញុំឈប់រើសបាច់ផ្កាពណ៌ស្វាយដែលហ៊ុំព័ទ្ធដោយស្លឹកឈើទៅថ្វាយគ្រូ។

ខ្ញុំបានមកដល់សាលាដោយអស់កម្លាំង។ លុះពេលថ្ងៃត្រង់ ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅជនបទវិញ អមដោយសម្លេងស្រែកថ្ងូររបស់សត្វត្រយ៉ង និងព្រះអាទិត្យដ៏ក្តៅក្រហាយ ដោយមិនធ្លាប់បានជួបនឹងព្រលឹងដែលនៅរស់ឡើយ។

ខ្ញុំបានចាក់សោខ្លួនខ្ញុំនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់នោះ ហើយនៅតែម្នាក់ឯងដើម្បីស្រមើស្រមៃជាមួយខ្លួនខ្ញុំក្នុងបរិយាកាសដ៏ស្ងប់ស្ងាត់ជាមួយមីងរបស់ខ្ញុំ កាន់តែតឹងរឹងចំពោះខ្ញុំ។ ពូពេលគាត់ធ្វើការហើយ តែងតែឈប់នៅហាងតៀម ហើយត្រឡប់មកផ្ទះយប់ជ្រៅ តែងតែស្រវឹង។ ពេលខ្លះមានល្បិចច្រើនជាងធម្មតា គាត់នឹងវង្វេងមិនត្រឡប់មកផ្ទះវិញទេ។ ម្តាយមីងរបស់គាត់ និងអ្នកជិតខាងមួយចំនួនបានដើររកគាត់ទាំងកណ្តាលអធ្រាត្រ តាមដងអូរជាមួយនឹងពន្លឺនៃចង្កៀងគោម។ ពេលឃើញគាត់ដួលលើដីក៏បញ្ចុះបញ្ចូលឱ្យទៅផ្ទះ ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើអ្វីបានល្អនៅសាលាទេ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃត្រីមាសទី 1 គ្រូបង្រៀនបានចែកចាយកាតរបាយការណ៍បន្ទាប់មកជាមួយនឹងនិមិត្តសញ្ញាហ្វាស៊ីស ហើយជាអកុសលជាមួយនឹងមុខវិជ្ជាមិនគ្រប់គ្រាន់ទាំងអស់៖ កាតរបាយការណ៍របស់ខ្ញុំគឺក្រីក្របំផុតនៅក្នុងថ្នាក់។ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តមីងរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានប្រាប់នាងថា កាតរាយការណ៍ផ្សេងទៀតក៏ដូចខ្ញុំដែរ ហើយមីងរបស់ខ្ញុំស្ទើរតែយកនុយ។ ដូច្នេះពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ខ្ញុំកាន់តែមានភាពក្លាហានដោយខ្លួនឯង

ហើយក្នុងថ្នាក់ខ្ញុំបានព្យាយាមបង្កើតមិត្តជាមួយមិត្តរួមថ្នាក់មួយចំនួន។ ខ្ញុំចង់ចូលទៅជិតគេ ប៉ុន្តែគេដកខ្ញុំចេញពីការសន្ទនារបស់គេ ប្រហែលជាដោយសារក្នុងភ្នែកគេ ខ្ញុំជាក្មេងស្រីជនជាតិក្រីក្រ។

ជំពូកទី 3 - ល្បែងនៅលើខ្សាច់

ក្នុងរយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំដែលរស់នៅតែម្នាក់ឯងក្នុងទីក្រុង Castrangia ពេលវេលាមិនដែលបានកន្លងផុតទៅនោះទេ ពីព្រោះរឿងតែមួយគត់ដែលអ្នកអាចធ្វើបានគឺស្តាប់ការបន្លឺសំឡេងរបស់សត្វស្លាបពេញមួយថ្ងៃ ហើយក្នុងរដូវក្តៅនេះ សម្លេងស្រែកយំរបស់សត្វត្រយ៉ងដែលថ្លង់ នៅពេលដែល sirocco លោតចេញពីសមុទ្រ។ នៅតាមបណ្តោយផ្លូវ zigzag នៃស្រ្តីមហើយដុតជ្រលងភ្នំ។ សត្វនៅជនបទជាមិត្តរបស់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានចំណាយពេលស្រមើស្រមៃ។ ខ្ញុំបានសាងសង់ពិភពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំដោយចាប់ផ្តើមពីតួរលេខដែលបង្ហាញខ្លួនចំពោះខ្ញុំទល់នឹងផ្ទៃមេឃ ឬក្នុងចំណោមមែកឈើៈ សត្វព្រៃដែលនិយាយ ទាហានដែលខ្ញុំបានតម្រង់ជួរនៅលើគែមនៃ Headsaver Rock ហើយបន្ទាប់មកជាមួយខ្ញុំ។ អំណាចវេទមន្ត ខ្ញុំបានធ្វើឱ្យពួកគេដួល ខ្ញុំបានមើលពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញដោយការភ័យខ្លាច។ បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានប្រែក្លាយ Rock ទៅជានាគមួយក្បាល ដែលភ្លាមៗនោះបានដកខ្លួនចេញពីភ្នំ ហើយហោះហើរខ្ពស់

ធ្វើឲ្យមានការភ័យខ្លាចពេញជនបទ។ ខ្ញុំបានប្រែក្លាយពពកដែលក្លាយជាទូកហោះ ហើយខ្ញុំធ្វើដំណើរលើមេឃដោយគិតពីការទៅហួសពីសមុទ្រឆ្ងាយ ដែលម្តាយនិងបងប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំកំពុងរង់ចាំខ្ញុំ។ ក្តាមដែលចេញពីទឹកអូរហើយហើមរហូតដល់វាប្រែក្លាយទៅជាសត្វដ៏ធំសម្បើមដែលថែមទាំងបានដកឫសរុក្ខជាតិនៅពេលវារុលទៅមុខក្នុងអូរ។

ពេលខ្លះខ្ញុំនឹកឃើញទឹកមុខមិនសប្បាយចិត្តរបស់មីង Antonia។ នាងមិនស្រលាញ់ខ្ញុំ នាងមិនស្រលាញ់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំស្អប់នាង៖ ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានប្រគល់ខ្ញុំទៅបងស្រីរបស់នាង ប៉ុន្តែនាងក៏បានសន្យាជាមួយខ្ញុំថាថ្ងៃណាមួយនាងនឹងមកទទួលខ្ញុំ៖ នេះជាមូលហេតុដែលខ្ញុំតែងតែឡើងដើមឈើ។ ស្កេនជើងមេឃដោយសង្ឃឹមថានឹងឃើញនាងមកលើខ្នងសេះសជាមួយឪពុកខ្ញុំ។ នៅក្នុងភូមិក្បែរ ៗ នៃ San Basilio និង Vallancazza បុរសបានចាកចេញទាំងអស់។ អ្វីដែលនៅសេសសល់គឺស្ត្រី កុមារ និងមនុស្សចាស់មួយចំនួនតូច។ ពួកគេជាភូមិស្ងាត់ដែលជីវិតមិនបានប៉ះពាល់។ ពេលវេលាបានឈប់ ហើយមនុស្សជឿថាអ្វីៗនឹងផ្លាស់ប្តូរនៅថ្ងៃណាមួយនៅពេលដែលសង្គ្រាមបានបញ្ចប់ អរិយធម៌នឹងធ្វើឱ្យមានជ័យជំនះចូលទៅក្នុងផ្ទះដែលខ្វាត់ខ្វាយ ស្លាប់ និងរង្គោះរង្គើ។ ខ្ញុំចង់មានមិត្ត ចង់ដឹងថាខ្ញុំមិនមែនឯកា ហើយបោះបង់ចោល អាចការពារបាន ដឹងថាខ្ញុំអាចជ្រកកោននៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកនេះ ឬអ្នកនោះ។ ខ្ញុំគ្មានសិទ្ធិសូម្បីតែនិយាយថាខ្ញុំគ្មានគ្រួសារ ឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំនៅឆ្ងាយនៅលើច្រាំងសមុទ្រ ហួសពីពណ៌ខៀវគ្មានទីបញ្ចប់ដែលរវាងខ្ញុំនិងពួកគេដូចជាភ្នំខ្ពស់មិនអាចឆ្លងកាត់បាន។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំត្រូវបង្ខំចិត្តរស់នៅជាមួយមីងដែលធ្វើបាបខ្ញុំ។ ពេលខ្ញុំគិតអំពីរឿងនោះ ហើយឃើញនាងលេចមុខ នាងបានធ្វើឲ្យខ្ញុំខឹងជាមួយនឹងសំឡេងគ្រហឹម

និងឃោរឃៅនោះ។ សំឡេងដែលធ្វើឡើងដើម្បីស្រែក ស្រែក ប្រមាថ និងបំពាន។

សូម្បីតែសត្វក៏ខ្លាចសំឡេងគាត់ដែរ។ មានតែជាមួយប្តីរបស់នាងប៉ុណ្ណោះដែលនាងបានបន្ទាបផ្នែកខាងលើរបស់នាង ហើយកម្រិតសំឡេងរបស់នាងបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងប្រែទៅជាការហូរឈាមរបស់ចៀម។ មីងរបស់ខ្ញុំគិតថាក្មេងស្រីតូចម្នាក់មិនមានសមត្ថភាពយល់ដឹងពីអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងជុំវិញខ្លួននាង។ ខ្ញុំមិនត្រឹមតែយល់គ្រប់យ៉ាងទេ ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត ខ្ញុំមិននៅស្ងៀម ឬអសកម្មនោះទេ។ វាជាការប្រយុទ្ធឥតឈប់ឈរ។ ការតស៊ូគ្មានទីបញ្ចប់ និងហត់នឿយ។ រាល់ពេលខ្ញុំគិតអំពីអនាគតៈ នាងចាស់ហើយគ្មានទីពឹង ខ្ញុំនៅក្មេង និងរឹងមាំ ប៉ុន្តែទោះបីជាអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងខ្ញុំមិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះនាងអាក្រក់ក៏ដោយ វាមិនមែនជាផ្នែកនៃធម្មជាតិរបស់ខ្ញុំទេ។

ពេលខ្លះខ្ញុំទៅជិតមាត់ទន្លេដែលខ្ញុំឃើញមនុស្សទៅបោកខោអាវទៅបោកគក់ ពោលគឺគេបោកខោអាវ និងភួយ ដោយត្រាំអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងផេះ។ ឬពេលក្រោយពេលកាត់រោមចៀមមកលាងរោមចៀម ហើយហាលថ្ងៃឲ្យវាស រួចយកវាទៅដាក់ពូកគ្រែ។ ខ្ញុំបានទៅប្រមូលដុំថ្មដែលនៅចន្លោះថ្មនៅច្រាំងសមុទ្រ ហើយស្លៀកពាក់តុក្កតាសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំជាមួយពួកគេ។ នៅពេលដែលខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវធ្វើអ្វី ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមលើកថ្មនៅលើច្រាំងទន្លេដើម្បីស្វែងរកសត្វក្រៀល ខ្ញុំបានចាប់វាដោយប៉ិនប្រសប់ដោយម្រាមដៃរបស់ខ្ញុំពីលើក្បាលរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីកុំឱ្យក្រញ៉ាំរបស់វាខាំម្រាមដៃរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានយកពួកគេទៅផ្ទះ ហើយនៅពេលល្ងាច ពេលដែលមីងរបស់ខ្ញុំដុតភ្លើង ខ្ញុំបានអាំងពួកគេ ហើយញ៉ាំវាៈ សម្រាប់ខ្ញុំ វាជាអាហារពេលល្ងាចដ៏ពិសេសមួយ។ ពេលខ្លះជំនួសឱ្យក្តាម ភ្លាមៗនៅពេលដែលថ្មត្រូវបានលើក

កង្កែបដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចតូចៗបានបាញ់ឡើងលើដោយលោតបញ្ឈរ ធ្វើឱ្យខ្ញុំលោតដោយភ័យខ្លាច។ ខ្ញុំគិតថាគេជាមិត្តរួមលេងរបស់ខ្ញុំ ហើយពេលខ្លះខ្ញុំថែមទាំងសោកស្តាយដែលត្រូវទៅឆ្ងាយដោយទុកឱ្យពួកគេនៅក្នុងភាពងងឹតទាំងយប់។ នៅពេលដែលខ្ញុំត្រូវត្រលប់មកផ្ទះវិញនៅពេលល្ងាច ខ្ញុំបានស្រែកខ្លាំងៗទៅកាន់ពូ Michele ដោយទាញយកអត្ថប្រយោជន៍ពីអេកូដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងជ្រលងភ្នំ។ ពេលខ្លះនៅរដូវក្តៅនៅពេលដែលមានគ្រួសារ Scardino រស់នៅក្នុងផ្ទះមួយបន្ថែមទៀតនៅលើជ្រលងភ្នំ ខ្ញុំនឹងទៅលេងពួកគេ។ ខ្ញុំបានលេងជាមួយមីម៉ា ដែលជាប្អូនពៅរបស់បងប្អូន។

Goofy ធ្លាប់សាងសង់កៅអី និងតុសម្រាប់តុក្កតា។ សប្បាយណាស់ដែលបានចំណាយពេលពីរបីម៉ោងនៅក្នុងក្រុមហ៊ុន។ លុះព្រឹកឡើង គេហៅខ្ញុំ ពេលទៅត្រើយម្ខាងនៃទន្លេ ដើម្បីយកទឹកដោះ។ ពួកគេមានធុងសម្រាប់បំពេញ "Concettina" ពេញចិត្តក្នុងការឃើញគាត់ទឹកដោះគោ។ ម្ចាស់គោឈ្មោះ Micca a Cappellea អាណិតខ្ញុំ ហើយបានជូនខ្ញុំកន្លះកែវ។ នៅផ្ទះមីងរបស់ខ្ញុំ យើងឃើញទឹកដោះគោពីរដងក្នុងមួយឆ្នាំ៖ នៅពេលនាងធ្វើនំ និងនៅបុណ្យ Easter នៅពេលដែលនាងរៀបចំសត្វព្រាបជាមួយពងមាន់ពណ៌។ ពេលទឹកដោះគោឆ្អិន ខ្ញុំស្រូបវាបន្តិចម្តងៗ។ ក្នុងបន្ទប់ផ្ទះជនបទមានគ្រែពូក បើអាចហៅថាគ្រែមានក្តារដាក់លើជើងដែកពីរ ពូកចំបើង ព្រោះគេទុកសក់សេះមួយនៅ Novara។ ខ្ញុំត្រូវដេកលើពូកចំបើងដោយមានតែភួយយោធាចាស់មួយនៅពីលើ មានជាតិខាញ់ និងប្រេះស្រាំ។ ខ្ញុំចូលគេងជាមួយអាវក្រណាត់ដែលខ្ញុំពាក់សូម្បីតែពេលថ្ងៃដោយគ្មានខោ។ វាមិនអាចពិពណ៌នាអំពីភាពត្រជាក់ដែលខ្ញុំបានរងទុក្ខរាល់យប់នោះទេ។ នៅពេលមានភ្លៀងធ្លាក់ ធុងត្រូវដាក់ដើម្បីប្រមូលទឹកដែលជ្រាបចូលពីដំបូល។ ប្រសិនបើខ្ញុំត្រូវនោមពេលយប់ ខ្ញុំត្រូវចេញពីផ្ទះ ហើយធ្វើវានៅជិតជំហាន។ បើខ្ញុំមិនដឹងហេតុអ្វី

បានជាខ្ញុំយល់សប្តិ ហើយខ្ញុំធ្វើវាលើពូកចំបើង ព្រឹកឡើងខ្ញុំក៏វាយច្រើនដែរ។ មីង Antonia ក៏ចូលគេងពាក់អាវដដែលដែលនាងធ្លាប់ប្រើពេលថ្ងៃ ចំណែកឯពូ Michele រុំក្បាលដូចម្តាយរបស់គាត់។

ពិធីដេកបានប្រព្រឹត្តទៅតាមពិធីធម្មតាគឺមុនដំបូងខ្ញុំចូលគេង ដល់វេនមីង ពូក៏ដោះខោក្រណាត់ឆ្នូត និងខោទ្រនាប់ចេញ។ ជាមួយនឹងអាវរលុងដែលគាត់ពាក់ពេលថ្ងៃ គាត់ដើរទៅរកគ្រែ ហើយបិទចង្កៀងប្រេងដែលដាក់លើតុទល់នឹងជញ្ជាំង។ ខ្ញុំដែលមានគំនិតទុច្ចរិត ធ្វើពុតជាមិនមើលហើយក្រឡេកមើលអ្វីមួយឡើយះ ពេលគាត់អោនចុះក្រោមដើម្បីពន្លត់ភ្លើង ខ្ញុំបានឃើញរូបស្រមោលរបស់គាត់បញ្ចាំងលើជញ្ជាំង ដូចជាស្រមោលរបស់ជនជាតិចិនដែលមានរូបឪនដុន។ – អូ៎ វាល្អប៉ុណ្ណាទៅ! - គាត់បាននិយាយថាដោយសារតែស្រាទាំងអស់ដែលគាត់បានស្រវឹងបានធ្វើឱ្យគាត់ក្តៅខ្លាំងណាស់។ នៅក្បែរគ្រែរបស់ពួកគេ មានមួកពីរ ពោលគឺកន្ត្រកធំពីរ ដែលគេទុកផ្លែល្វាស្ងួត។ ពួកគេបានគ្របវាដោយក្រណាត់កខ្វក់ និងមានជាតិខាញ់ ហើយបន្ទាប់មកទៀតគឺខោទ្រនាប់ស្អាតរបស់ពូ។ នៅក្នុងប្រអប់ក្បែរគ្រែរបស់ខ្ញុំគេទុកនំប៉ុង និងក្រម៉ារុំក្បាលខ្ញុំ ពេលខ្ញុំទៅសាលារៀនក្នុងរដូវរងាខោអាវក្នុង និងមីងរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានប្រើវាតែនៅថ្ងៃអាទិត្យប៉ុណ្ណោះ ពេលយើងទៅធ្វើពិធីបុណ្យនៅ Novara។ ពូខ្ញុំថាយើងមិនគួរស្លៀកនៅជនបទទេ ព្រោះយើងស្លៀកទៅក្រៅគ្មានប្រយោជន៍។

នៅខែមករាពួកគេបានសម្លាប់ជ្រូក។ ពួកគេបានរៀបចំសាច់ក្រកមួយចំនួន និងប្រឡាក់ខ្លាញ់។ ជើងស្ងោរត្រូវបានគេរក្សាទុកក្នុងឆ្នាំងដីដែលជ្រលក់ក្នុងខ្លាញ់។
ជាធម្មតាពួកវាត្រូវបានគេបរិភោគនៅក្នុងខែឧសភាជាមួយនឹងសណ្តែកស្រស់ៗ ដោយសារតែជាប្រពៃណី ពួកគេមិនអាចត្រូវបានបរិភោគពីមុនមក។ មានពេលមួយគឺខែមេសា ខ្ញុំបានសួរមីងរបស់ខ្ញុំអំពីវា ព្រោះខ្ញុំឃ្លានខ្លាំងណាស់ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវញ៉ាំនំប៉ុងអ្វីទេ។

មីងរបស់ខ្ញុំចាប់ផ្តើមស្រែកថាខ្ញុំឆ្កួតហើយ។ ថ្ងៃមួយ ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកពីរៀនវិញ ខ្ញុំបានជួប Ofelia ជាមួយប្អូនស្រីរបស់នាង នៅតាមបណ្តោយផ្លូវរទេះគោ។ ពួកគេបានបាត់បង់ម្តាយ ហើយបានត្រឡប់មកជាមួយឪពុកពីប្រទេសបារាំងវិញ។

គេស្លេកស្លាំងជាងខ្ញុំណាស់ ខ្ញុំអាណិតគេណាស់ ហើយប្រាប់គេថា មកកន្លែងខ្ញុំរស់នៅ ពេលនេះមីងខ្ញុំកំពុងចេញទឹក ឯក្នុងឡមានឆ្នាំងបាយ យកវាទៅចិញ្ចឹម តែកុំ កុំនិយាយអ្វីទៅនរណាម្នាក់។- ពួកគេបានអរគុណខ្ញុំ ហើយជំរុញដោយការស្រេកឃ្លាន ធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ខ្ញុំដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ នៅខែ ឧសភា ពូមីងចម្អិនសណ្តែកធំហើយ នាំគ្នាទៅយកជើងជ្រូកជំនួសវិញរកតែឆ្នាំងជាមួយខ្លាញ់ះ តាមធម្មជាតិគិតថាជាខ្ញុំ អស់ជាច្រើនថ្ងៃហើយ ពួកគេបានខឹងនឹងខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំសង។ ពេលនោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាមានមោទនះភាពណាស់ ព្រោះជាលើកដំបូងដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍រីករាយក្នុងការឈ្នះការប្រយុទ្ធដ៏អស្ចារ្យប្រឆាំងនឹងភាពលោភលន់របស់ពួកគេ។ ដោយសារតែគ្មានអនាម័យ ចៃបានគ្រប់គ្រងដោយគ្មានការរំខានពេញផ្ទះ។ គេចាក់កខ្ញុំពេលយប់ ហើយមីងខ្ញុំលាបប្រេងអូលីវរាល់ល្ងាច ដើម្បីកុំឲ្យចចកបឺតឈាមខ្ញុំ។ ព្រឹកឡើងករបស់ខ្ញុំហាក់ដូចជាត្រូវបានគេលាប។ ដូចម្តាយមីងរបស់ខ្ញុំដែរ ខ្ញុំក៏មានចៃដែរ ដោយមិនធ្លាប់លាងក្បាល។ ម៉្យាងវិញទៀត មីងរបស់ខ្ញុំធ្លាប់កក់សក់របស់ខ្ញុំ ហើយខាញ់វាជាមួយទឹក និងស្ករ ដើម្បីរក្សាវាឱ្យទាន់សម័យ។

ម៉្យាងវិញទៀត មិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំតែងតែស្អាតស្អំ។ សូម្បីតែអ្នកក្រប់ផុតក៏មិនស្អាតដូចខ្ញុំដែរ។ គ្រូក៏បានចូលរួមចំណែកក្នុងការងារនៃការរុះរើដោយរុញខ្ញុំឱ្យឆ្ងាយពីអ្នកគ្រប់គ្នាទៅកាន់តុចុងក្រោយ។ រាងកាយរបស់ខ្ញុំគឺកខ្វក់ដែលមិនអាចពិពណ៌នាបាន។ ពួកគេបានលាងខ្ញុំក្នុងទន្លេម្តងក្នុងមួយឆ្នាំ ក្នុងឱកាសពិធីបុណ្យ Ferragosto

ដែលសំខាន់បំផុតនៅក្នុងទីក្រុង។ ពេលមួយដែលខ្ញុំកំពុងតែគិតអំពីម្តាយខ្ញុំ អាយុប្រហែលប្រាំពីរឆ្នាំ ខ្ញុំបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងផេះដែលកំពុងពុះកញ្ជ្រោល។ ខ្ញុំរលាកដៃស្តាំ ហើយមីងខ្ញុំមិនបាននាំខ្ញុំទៅពេទ្យទេ ប៉ុន្តែបានព្យាបាលខ្ញុំដោយឱសថរាល់ថ្ងៃ។ ខ្ញុំមានពពុះពីរស្រដៀងនឹងពងព្រាបពីរ ខ្ញុំស្រែកដោយការឈឺចាប់ ប៉ុន្តែនាងមិនដែលរើឡើយ។ ខ្ញុំមើលទៅដូចជាត្រូវបានសត្វកណ្តុរស៊ី។

ខ្ញុំបានជាសះស្បើយដោយអព្ភូតហេតុបន្ទាប់ពីពីរបីខែហើយខ្ញុំនៅតែមានសញ្ញារបស់វា។ អំឡុងពេលរៀន ខណៈពេលដែលខ្ញុំនៅលើយ៉រនៅថ្ងៃអាទិត្យមួយ ក្មេងស្រីតូចម្នាក់ដែលចុះមកសួរខ្ញុំថា
តើខ្ញុំចង់ទៅជាមួយនាងដើម្បីរៀនមេរៀនសូត្រធម៌របស់កញ្ញា វិនសេនស៊ុណាដែរឬទេ។
ខ្ញុំមិនដឹងថាវាជាអ្វីទេព្រោះមីងរបស់ខ្ញុំគ្រាន់តែនាំខ្ញុំទៅធ្វើពិធីសាសនានៅថ្ងៃឈប់សម្រាកដ៏សំខាន់បំផុត
ខ្ញុំមិនយល់ថាអត្ថន័យនៃការទៅព្រះវិហារជាអ្វីនោះទេ។ បូជាចារ្យម្នាក់ឈ្មោះឪពុក Buemi រស់នៅទល់មុខផ្ទះរបស់យើង ប៉ុន្តែខ្ញុំបានជួបគាត់ពីរបីដង ហើយមើលគាត់ដោយស្ទាក់ស្ទើរ។ មីងខ្ញុំនិយាយប្រាប់ខ្ញុំម្តងទៀតថា៖ «បើឯងនិយាយជាមួយគាត់ នោះសង្ឃនឹងកាត់អណ្តាតឯងចោល»។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ខ្ញុំបានសុំការអនុញ្ញាតដោយមិនទឹកស្ងានដល់ក្នុងការរៀនសូត្រ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ស្រួលភ្លាមៗនៅក្នុងបរិយាកាសនោះ។ យុវនារីបានឲ្យកូនសៀវភៅ និងកាសែតមួយមកខ្ញុំ។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍រីករាយយ៉ាងខ្លាំងពេលបានឮអំពីព្រះយេស៊ូវថ្ងៃមួយគាត់ប្រាប់ខ្ញុំថាគាត់នឹងរៀបចំខ្ញុំសម្រាប់ការរួបរួមលើកដំបូងរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនិយាយរឿងនេះនៅផ្ទះ ហើយគេប្រាប់ខ្ញុំថា ខ្ញុំនៅក្មេងពេក។ ខ្ញុំបានឆ្លើយដោយកុហកថា នារីទាំងអស់ក្នុងក្រុមនឹងបានធ្វើ។ តាមការពិត ពួកគេត្រូវបានបញ្ជាក់រួចហើយ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ស្ត្រីវ័យក្មេង និងខ្ញុំនៅតែព្រមព្រៀងគ្នា

ហើយកំណត់កាលបរិច្ឆេទជាមួយបូជាចារ្យ សាន់នីកូឡាះ ថ្ងៃនៃ Corpus Domini ។

បញ្ហារ៉ូបពណ៌សបានកើតឡើង ប៉ុន្តែមាននរណាម្នាក់ប្រាប់ម្តាយមីងថាដូនជីកំពុងជួលវា។ ថ្ងៃដែលទន្ទឹងរង់ចាំជាយូរមកហើយបានមកដល់ៈ នៅពេលព្រឹកគាត់បានអមដំណើរខ្ញុំទៅព្រះវិហារតមអាហារ។ នាងគិតថាមានស្រីឯទៀតនៅទីនោះ ព្រោះនាងមិនដែលមានគំនិតចង់ទាក់ទងនឹងស្រីធម៌នោះទេ។ ដោយដឹងថាខ្ញុំនៅម្នាក់ឯង នាងបានជេរខ្ញុំថា៖ «កុហក ឈ្លើយ »។ គ្រូរបស់ខ្ញុំក៏នៅក្នុងពិធីបូជានៅព្រឹកនោះជាមួយអ្នកដទៃដែរ។ ស្ត្រីខ្លះដែលមានវត្តមានបានធ្វើឱ្យនាងស្ងប់ចិត្ត។ បូជាចារ្យមកដល់ហើយចាប់ដៃខ្ញុំហើយនាំខ្ញុំទៅបូជាចារ្យដើម្បីសារភាព។ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំនូវពាក្យល្អ ៗ ដែលខ្ញុំមិនធ្លាប់ឮពីមុនមក។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាដូចជាខ្ញុំកំពុងហោះហើរទៅកាន់ឋានសួគ៌ ហើយខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯងថា “វាមិនពិតទេដែលបូជាចារ្យកាត់អណ្តាត ផ្ទុយទៅវិញពួកគេដឹងពីរបៀបយល់ពីការរងទុក្ខរបស់ក្មេងស្រីតូចម្នាក់”។ ប្រសិនបើខ្ញុំអាចធ្វើបាន ខ្ញុំនឹងឱប និងថើបគាត់ដោយក្តីរីករាយ។

គាត់បានធ្វើឱ្យខ្ញុំនិយាយថា Hail Marys ប្រាំនាក់ជាការផាកពិន័យ ហើយខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅកន្លែងអង្គុយរបស់ខ្ញុំវិញ។ ភ្លាមនោះមីងបានសួរខ្ញុំពីអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់បូជាចារ្យថាបានស្នាក់នៅទីនោះយូរហើយខ្ញុំបាននិយាយថា: - ស្ត្រីវ័យក្មេងបានបង្រៀនខ្ញុំថាការសារភាពគឺជាការសម្ងាត់ - ។ - បាទ, ប៉ុន្តែអ្នកត្រូវតែប្រាប់ខ្ញុំជាលើកដំបូង - បានទទូច harpy នេះ។ គ្មានផ្លូវទេ។ មានការរួបរួមគ្នា ហើយនៅតាមផ្លូវចេញ គេបង្ខំខ្ញុំឲ្យថើបដៃពូខ្ញុំ ហើយនិយាយថា៖ «សូមឲ្យពរខ្ញុំ»។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមជាមួយជីតារបស់ខ្ញុំ តែងតែឃ្លាដដែល បន្ទាប់មកខ្ញុំដើរជុំវិញញាតិមិត្តទាំងអស់។

មីងហ្គេតណាបានអោយកូនសៀវភៅមួយក្បាលមកខ្ញុំ។ ខ្ញុំឃ្លាន ប៉ុន្តែគ្មានអ្នកណាផ្តល់អាហារឲ្យខ្ញុំទេ។ ជាធម្មតា នៅពេលដែលពិធីបានបញ្ចប់ វាជាទម្លាប់ក្នុងការទៅបារដើម្បីយក Granita ជាមួយនំប៊ីសស្ទីន ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានយកឈ្នះដោយ mania សម្រាប់ការសន្សំ៖ នៅពេលរសៀលយើងបានញ៉ាំប៉ាស្តាមួយចាន ហើយនៅពេលរសៀលយើងបានទៅរកអ្នកថតរូប ដោយសារតែសាច់ញាតិបានស្នើឱ្យផ្ញើរូបថតរបស់ម៉ាក់។

ខ្ញុំបានបញ្ចប់ថ្នាក់ទីពីរ ហើយបានប្រឡងជាប់ដោយពិន្ទុទាបបំផុត។ នៅឆ្នាំនោះ យើងត្រូវស្នាក់នៅជនបទពេញមួយរដូវក្តៅ។ ខ្ញុំបានជំទាស់ថា៖ «យ៉ាងហោចណាស់នៅថ្ងៃអាទិត្យ ខ្ញុំត្រូវទៅធ្វើពិធីបូជាសពលោកតាដែលនៅម្នាក់ឯង»។ គាត់ជាមនុស្សល្អម្នាក់ដែលមានជំងឺហឺត។ កូនស្រីធ្វេសប្រហែសគាត់មួយផ្នែក មកពីការធ្វេសប្រហែសមួយផ្នែកដោយសារគាត់មានលក្ខខណ្ឌពីប្តី ដែលតែងតែខឹងអ្នកជិតខាង សាច់ញាតិ និងឪពុកក្មេក។

ខ្ញុំបានយកបោកគក់ទៅបោកគក់ ហើយយកវាទៅឱ្យមីងរបស់ខ្ញុំដោយសម្ងាត់ពី Michelillo បើមិនដូច្នេះទេនឹងមានបញ្ហា។ គាត់មិនមានអារម្មណ៍ស្រឡាញ់ឪពុករបស់គាត់ទេះ ថ្ងៃមួយ បងប្អូនស្រីពាក់កណ្តាលរបស់គាត់បានមក Castrangia ដើម្បីប្រាប់ពួកគេថាគាត់បានស្លាប់។ គាត់បានប្រាប់នាងថា "ប្រសិនបើអ្នកមិនចាកចេញខ្ញុំនឹងទាត់អ្នក" ។

នៅពេលមានពិធីជប់លៀងនៅក្នុងភូមិ សមាជិកនៃក្រុមតន្រ្តីត្រូវបានផ្តល់ជូន "pezzo duro" ដែលជាការ៉េមដែលគេហៅថាដោយសារតែភាពជាប់លាប់ពិសេសរបស់វា។ ពូមីសែល វាមិនច្បាស់ទេថា មកពីគាត់មិនចូលចិត្ត ឬដោយសារតែគាត់ត្រូវបានជំរុញឱ្យមានកាយវិការនៃចិត្តសប្បុរសដោយឃើញខ្ញុំដើរកាត់ដោយហៅខ្ញុំថា "Concettina មកយកការ៉េម" ។ ដូច្នេះហើយ ខ្ញុំបានឆ្លៀតយកឱកាសរីករាយក្នុងឱកាសដ៏កម្រទាំងនោះ ដែលជាអ្វីដែលល្អ។

មួយរយៈមុន លោកវេជ្ជបណ្ឌិត Cosentino មកពី Baceno បានរំលឹកខ្ញុំអំពីព័ត៌មានលម្អិតដែលបានបាត់បង់នៅក្នុងការចងចាំរបស់ខ្ញុំ ។ ខណៈពេលដែលក្រុមតន្ត្រីបានលេងតាមដងផ្លូវក្នុងទីក្រុង ក្មេងៗបានព្យាយាមចូលរួមក្នុងក្បួនដង្ហែ។ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃវត្តមានរបស់ពួកគេ វាចាំបាច់ត្រូវ "ស្គាល់" សមាជិក។ ដើម្បីបញ្ជាក់ គាត់បានកាន់ដៃរបស់គាត់នៅក្នុងហោប៉ៅអាវរបស់គាត់។ តាមរបៀបនេះ ខ្ញុំបានដើរតាមពូរបស់ខ្ញុំ Michele ខណៈពេលដែល Gianni Cosentino កូនប្រុសរបស់គ្រូបឋមសិក្សា និងគ្មានឪពុក បានកាន់ដៃរបស់គាត់នៅក្នុងហោប៉ៅរបស់មេក្រុមទំនើង។

នៅពាក់កណ្ដាលសង្គ្រាម គ្រាប់បែកមួយចំនួនបានចាប់ផ្ដើមធ្លាក់នៅ Novara ។ មនុស្សគ្រប់គ្នាបានរត់ទៅឆ្ងាយ ហើយអ្នកស្គាល់គ្នាខ្លះបានជ្រកកោននៅ Castrangia ជាមួយយើង។ សម្រាប់ខ្ញុំ វាជាពិធីជប់លៀងមួយព្រោះខ្ញុំអាចនៅក្នុងក្រុមហ៊ុន។ រាល់ពេលឥឡូវនេះ អ្នកអាចឮសំឡេងផ្លុំគ្រាប់។ ដំណឹងសោកនាដកម្មក៏បានមកដល់ដែរថា កូនប្រុសរបស់ម្ចាស់ហាងកុម្មង់នំ Orlando ត្រូវបានបំផ្ទុះដោយគ្រាប់បែក។ ម្ដាយនៅ Domodossola មានផ្ទៃពោះជាលើកទីបួនត្រូវបានទុកចោលតែម្នាក់ឯងជាមួយ Rosa និង Antonietta ។ ប៉ារបស់ខ្ញុំត្រូវបានគេហៅត្រឡប់ទៅស៊ីស៊ីលីវិញដើម្បីធ្វើជាអ្នក Bersagliere ។ ប៉ុន្មានខែបន្ទាប់ពីចាកចេញ គាត់បានដឹងថា ម្ដាយរបស់គាត់បានផ្ដល់កំណើតដល់ក្មេងស្រីតូចម្នាក់ឈ្មោះ អិមម៉ា ហើយថាគាត់មានលទ្ធភាពត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ដូចដែលគាត់ត្រូវបានគេរំពឹងថានឹងរួចផុតពីកូនបួននាក់។

ជាអកុសលនៅពេលដែលគាត់បានមកដល់ Domodossola គាត់បានរកឃើញការភ្ញាក់ផ្អើលដ៏ជូរចត់មួយ: Emma បានឈប់រស់នៅបន្ទាប់ពី 12 ថ្ងៃ។ ពីរថ្ងៃក្រោយមក គាត់ត្រូវត្រឡប់ទៅខាងមុខវិញ។ ពីរបីខែក្រោយមក - វាជារយៈពេលនៃភាពមិនច្បាស់លាស់និងអស្ថិរភាពបន្ទាប់ពីថ្ងៃទី 8 ខែកញ្ញា - គាត់បានរត់គេចពីកាតព្វកិច្ចយោធាហើយត្រលប់ទៅ Novara ដើម្បីរង់ចាំសង្គ្រាមបញ្ចប់ដើម្បីចូលរួមជាមួយម្ដាយរបស់គាត់។ គាត់បានបើកហាងផលិតស្បែកជើងតូចមួយ។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃខ្ញុំបានទៅជួបគាត់។ ខ្មាស់គេ តែឆ្លាតតាមអាយុ ខ្ញុំមានវិចារណញាណថា ប៉ាទៅដេកជាមួយស្រីរៀបការ ប៉ុន្តែជាមួយប្ដីយោធា។ ថ្ងៃមួយខ្ញុំបានចូលការិយាល័យប្រអប់នៅផ្លូវឡើងភ្នំក្នុង Piazza Bertolami។ អ្នកមកពីហាងបន្ទាប់កំពុងជជែកជាមួយប៉ា។ ខ្ញុំទះដៃចង្កូលដៃ

និងម្រាមដៃកណ្ដាល ដើម្បីឆ្លុះភ្នែកឪពុកខ្ញុំដែលបោកប្រាស់ម្ដាយខ្ញុំ។ អ្នកជិតខាងបានចាប់ខ្ញុំទៅវិញ ខណៈដែលឪពុកខ្ញុំនិយាយទាំងញញឹមថា "គិតពីមុខរបររបស់អ្នក"។ ក្នុងឆ្នាំ 44 ក្មេងប្រុសសក់ខ្មៅបានកើតមកមានសក់រួញដូចគាត់...

នៅ Badiavecchia ជីតារបស់គាត់បានធ្លាក់ខ្លួនឈឺដោយជំងឺមហារីកក្រពះ។ ខ្ញុំបានទទួលការអនុញ្ញាតពីមីងខ្ញុំឲ្យទៅមើលគាត់។ ជារឿយៗខ្ញុំបានចុះពី Castrangia ហើយដើរតាមដងទន្លេ។ ខ្ញុំចាំគាត់នៅលើគ្រែដោយសន្តិភាព។ ជីដូននៅតែរវល់ជាមួយហាង ហើយអាចចំណាយពេលតិចតួចសម្រាប់វា។ នាងដាក់មែកអូលីវនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ ដើម្បីដេញសត្វរុយ ប៉ុន្តែគាត់កាន់តែអាក្រក់ទៅៗ លែងមានកម្លាំងទៀតហើយ ខ្ញុំក៏ដេញវាចេញពីគាត់។ នៅថ្ងៃទី 2 ខែវិច្ឆិកាឆ្នាំ 1944 នៅអាយុ 66 ឆ្នាំគាត់បានហោះទៅឋានសួគ៌។ ប៉ានៅតែនៅស៊ីស៊ីលី។ ពូរបស់គាត់ក៏បានចូលរួមពិធីបុណ្យសពផងដែរ។

រាល់ពេលនេះ ខ្ញុំបានទទួលសំបុត្រមួយចំនួនពីម្ដាយខ្ញុំ។ នៅឆ្នាំ 45 ឪពុកបានត្រលប់ទៅ Domodossola ហើយនៅឆ្នាំ 46 បងប្រុសរបស់ខ្ញុំ Giuseppe បានកើត។

ជំពូកទីបួន: ប្រេង, cobwebs និងភ្នែកអាក្រក់

សង្គ្រាមបានផ្ទុះឡើងពាសពេញពិភពលោក ការទំនាក់ទំនងមានការលំបាក ហើយយើងលែងឮពីម្តាយទៀតហើយ។ សំណាងហើយដែលឪពុករបស់ខ្ញុំត្រូវបានកោះហៅទៅស៊ីស៊ីលីនៅ Bersaglieri Corps ហើយនៅពេលដែលគាត់មានសេរីភាពពីរបីថ្ងៃគាត់បានមកលេងខ្ញុំ។ ដោយសារតែសង្គ្រាមមានប្រជាជនច្រើននៅជនបទ។ ជាធម្មតាជនភៀសខ្លួនបានស្នាក់នៅរយៈពេលដប់ប្រាំថ្ងៃ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកទីក្រុងនេះស្ថិតក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃការទម្លាក់គ្រាប់បែក ហើយពួកគេចូលចិត្តស្នាក់នៅតាមជនបទពេញមួយឆ្នាំ។

រាល់ពេលនេះ ខ្ញុំបានជ្រកកោនជាមួយនឹងមនុស្សទាំងនោះ។ មានគ្រួសារមួយដែលមានកូនបួននាក់ដែលតែងតែមានស្មារតីល្អ ទោះបីពួកគេខ្វះអាហារក៏ដោយ។
ខ្ញុំបានឃើញភាពលោភលន់របស់ពូរបស់ខ្ញុំដែលមានផ្លែល្វាស្ងួតជាច្រើន ហើយមិនបានឱ្យវាទៅនរណាម្នាក់ទេ៖
ខ្ញុំបានយកមួយកញ្ចប់តូចល្អិតហើយនាំយកទៅឱ្យពួកគេ។ ខ្ញុំបានសន្សំគ្រាប់សណ្តែកខ្លះដែលគេឲ្យខ្ញុំជាអាហារពេលព្រឹកសម្រាប់ពួកគេ។
សូម្បីតែនំប៉័ងរឹង៖

មួយបន្ទះដែលមីងរបស់ខ្ញុំដាក់ក្នុងហោប៉ៅរបស់ខ្ញុំមុនពេលទៅសាលារៀន ខ្ញុំបានចែកជាមួយក្មេងៗទាំងនោះ ហើយជាថ្នូរនឹងគ្នា ពួកគេបានឲ្យក្រដាសខ្លះមកខ្ញុំសម្រាប់សរសេរ ពួកគេបានធ្វើឱ្យខ្ញុំលេងនៅលើ swing ហើយម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានបង្កើតប្រដាប់ក្មេងលេង កៅអី និង គ្រែ សម្រាប់តុក្កតាដែលនាងបានឲ្យខ្ញុំ និងប្អូនស្រីតូចរបស់នាង ខណៈដែលបងស្រីនាងបានធ្វើតុក្កតាក្រមាឲ្យយើង។

ពេលខ្លះខ្ញុំបានចុះទៅមាត់ទន្លេ ជាកន្លែងដែលស្ត្រីមកពីជុំវិញនោះបានទៅបោកខោអាវរបស់ពួកគេដោយផេះ ហើយខ្ញុំឈរនៅទីនោះដោយងឿងឆ្ងល់ជាមួយនឹងភ្លើងដែលឆេះដើម្បីកំដៅទឹកនៅក្នុងធុងមួយដែលមានថ្មធំពីរ។. ខ្ញុំមិនដែលឃើញមីងរបស់ខ្ញុំធ្វើប្រតិបត្តិការទាំងនេះទេ។ គាត់ស្ទើរតែមិនដែលបោកគក់ ឬគាត់ទៅទន្លេនៅពេលដែលគ្មាននរណាម្នាក់នៅទីនោះ ដើម្បីកុំឱ្យសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់មានជាតិខាញ់ និងកខ្វក់ខ្លាំង។

ពេលខ្លះខ្ញុំសង្កេតឃើញស្ត្រីដែលក្រាលក្រណាត់អំបោះនៅផ្ទះនៅលើថ្មអស់រយៈពេលពីរឬបីថ្ងៃ។ គេយកវាទៅហាលឱ្យស្ងួតក្រោមកម្ដៅថ្ងៃរហូតដល់ប្រែជាពណ៌ស ។ មីងរបស់ខ្ញុំតែងតែហៅខ្ញុំទៅផ្ទះ ប៉ុន្តែខ្ញុំធ្វើពុតជាមិនឮ។ ក្នុងអំឡុងពេលសង្គ្រាម កូនប្រុសារបស់នាងក៏បានត្រឡប់មកពីទីក្រុង Turin ជាមួយនឹងកូនស្រីតូចម្នាក់ដែរ។ ដោយសារការគោរពចំពោះ Salvatore ដែលជាកូនប្រសារបស់នាង នាងត្រូវបានគេចាត់ទុកដូចជាមហាក្សត្រី។ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ ពួកគេនៅតែរស់នៅក្នុងភូមិ ហើយសម្រាប់ឱកាសនោះ មីងបានយកសាប៊ូក្លិន កន្សែងអំបោះ ម៉ាស៊ីនសម្ងួតចាន ក្រណាត់លើតុ

និងកន្សែង ដើម្បីទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍។ ផ្ទុយទៅវិញ ខ្ញុំត្រូវបានគេចាត់ទុកដូចជាអ្នកបម្រើ បញ្ជូនទៅធ្វើកិច្ចការ ហើយទៅយកទឹកពីប្រភពទឹក ព្រោះការផ្ញើភ្ញៀវជារឿងអាម៉ាស់។

បុណ្យណូអែលបានមកដល់ហើយ

យោងទៅតាមទំនៀមទម្លាប់ភាគខាងជើង នៅពេលព្រឹកកូនក្រមុំត្រូវបានផ្តល់អំណោយដ៏ស្រស់ស្អាតពី Baby Jesus ដល់កូនស្រីរបស់នាង៖ មួយឈុតដ៏ស្រស់ស្អាតនៃផើង និងចានសម្រាប់តុក្កតាមួយ។ ខ្ញុំសប្បាយចិត្តសម្រាប់នាង ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ខ្ញុំក៏ផ្ទុះកំហឹងព្រោះរឿងទាំងនោះមិនដែលកើតឡើងចំពោះខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំកាន់តែខ្សោយទៅៗ។ មានផ្លែទំពាំងបាយជូ ប៉ុន្តែវេទនាណាស់ដែលត្រូវស៊ីវា៖ ពួកគេត្រូវសង្កត់សម្រាប់ស្រា។ អ្នកអាចស៊ីបានតែមួយដែលលួចពីអ្នកជិតខាង។ Hazelnuts ត្រូវបានប្រមូលប៉ុន្តែដើម្បីលក់ពួកគេ។ ខ្ញុំបានញ៉ាំដោយសម្ងាត់ដូចជាកំប្រុកនៅក្នុងព្រៃ។ ពូរបស់ខ្ញុំបានទិញទឹកដោះគោតែនៅបុណ្យណូអែល និងបុណ្យអ៊ីស្ទើរដើម្បីធ្វើនំប៊ីសស្ទីន ហើយខ្ញុំបានស្ទុំវាជាមួយស្លាបព្រាកាហ្វេខណៈពេលដែលវាឆ្អិន។ មីងរបស់ខ្ញុំកម្រលៀបចំពងចៀនឲ្យខ្ញុំណាស់។ ជារឿយៗខ្ញុំសង្ឃឹមថានាងនឹងចៀនវាអោយខ្ញុំ៖ - តោះទុកវាចោលសិនពេលដែលពួកយើងមានខ្លះ ហើយពងបានឆ្លងកាត់ (គាត់ជាយុវជនម្នាក់មកពី Messina ដែលបានដើរលេងនៅជនបទប្រមូលពង ហើយហុចវាអោយស្រស់ៗ)។ អាចលក់ពួកគេនិងទទួលបានប្រាក់។ គាត់ប្រមូលពងបានរយៈពេលពីរខែរួចមកលក់។

ប្រជាជនរបស់ Messina ដែលបានទិញស៊ុតប្រហែលជាមានកូនមាន់នៅក្នុងដៃរបស់ពួកគេ។ ផ្លែឧទុម្ពរត្រូវហាន់យកតែពីរបីដើមអាចបរិភោគបាន ហើយខ្លះទៀតត្រូវទុក

ឱ្យហាលថ្ងៃដើម្បីលក់ ឬរក្សាទុកសម្រាប់រដូវរងា។ នៅក្នុងខែតុលាដើមទ្រូងដ៏ស្រស់ស្អាតត្រូវបានធ្វើឡើងនៅពេលល្ងាច។ បើមានសំបកដែលនៅសល់ ពូខ្ញុំទុកវានៅលើតុក្នុងបន្ទប់តូច (មិនដាក់ចានទេ តែលើកន្ទេលលាបប្រេងដែលស្រក់ពីចង្កៀង) ហើយពេលព្រឹកក្រោកពីដំណេក។ បួននាក់ទៅធ្វើការ គាត់ដាស់ខ្ញុំ ហើយហុចដើមទ្រូងឱ្យខ្ញុំ ហើយនិយាយមកខ្ញុំថា "អ្នកញ៉ាំអាហារពេលព្រឹក"។ ខ្ញុំបានស្តាប់បង្គាប់ ហើយញ៉ាំវាដោយអត់ឃ្លាន ប៉ុន្តែវាមានរសជាតិដូចជាប្រេង ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំឈឺក្រពះដោយជៀសមិនរួច។ ពូអួតៈ -ខ្ញុំស្រលាញ់ក្មួយស្រីខ្ញុំថែមទាំងរៀបចំដើមទ្រូងឲ្យនាងទៀត ពេលយប់ជ្រៅទៀត -។ តាមពិតពូរបស់ខ្ញុំមានការស្អប់នៅក្នុងភ្នែករបស់គាត់។ ពេលខ្លះមានពណ៌លឿង ក្រហមយ៉ាងខ្លាំង ពេលគាត់ខឹងៈ ទោះតូចក៏ដោយ ភ្នែកទាំងនោះចូលទៅមុខគាត់។ ពួកវាតូច ហើយជ្រៅ ដូចជារន្ធតូចចង្អៀត ដោយការស្អប់ខ្ពើមហូរចេញពីពួកគេ។ ទន្ទឹមនឹងនេះ ជំងឺរាក និងដង្កូវបានឈ្នះ។ រាល់ពេលនោះមីងរបស់ខ្ញុំបានឲ្យប្រេងមួយស្លាបព្រាមកខ្ញុំ។ នេះធ្វើឱ្យដង្កូវនៅឆ្ងាយ នាងបាននិយាយរអ៊ូរទាំដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលខ្លួនឯង ... បន្ទាប់មកនាងបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹង "prichentu": - Mazzai un vermu gruossu quennu ìa pagana, ùa u mazzu chi sugnu គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់។ ឬនៅថ្ងៃច័ន្ទអ្នកញ ឬថ្ងៃអង្គារអ្នកញ ឬថ្ងៃពុធអ្នកញ ឬថ្ងៃព្រហស្បតិ៍អ្នកញ ឬនៅលើVinardìអ្នកញ ឬនៅលើ Sabutu អ្នកញ matteia du jurnu នៃបុណ្យ Easter u viermu sturdudu a tierra casca.-

(ខ្ញុំបានសម្លាប់ដង្កូវស៊ីសាច់មួយក្បាល ពេលខ្ញុំនៅជាអ្នកមិនជឿ ហើយឥឡូវនេះខ្ញុំសម្លាប់គាត់ជាគ្រិស្តសាសនិក។ នៅថ្ងៃចន្ទ បរិសុទ្ធ ថ្ងៃអង្គារ បរិសុទ្ធ ថ្ងៃពុធ បរិសុទ្ធថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ ថ្ងៃសុក្រល្អ នៅថ្ងៃសៅរ៍បរិសុទ្ធ នៅព្រឹកថ្ងៃបុណ្យអ៊ីស្ទើរ ដង្កូវដែលស្រឡាំងកាំងធ្លាក់ដល់ដី) ។

ខ្ញុំមិនដឹងថាខ្ញុំរស់ដោយរបៀបណាទេ។

នៅទីនេះយើងបើកវង់ក្រចក។

ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងផុតទៅ ខ្ញុំឈឺក្រពះ។ ខ្ញុំបានទៅថតកាំរស្មីអ៊ិចជាមួយម៉ាស៊ីនទំហំបន្ទប់។ ពួកគេបានឲ្យក្រដាសសមួយមកខ្ញុំ ដើម្បីមើលថាតើមានដំបៅឬអត់។ ជាអកុសល គ្មានអ្វីអាចមើលឃើញទេ។ គ្រូពេទ្យជំនាញខាងវិទ្យុសកម្មបាននិយាយថា វាជាជំងឺក្រពះ ហើយបានឲ្យខ្ញុំលេបថ្នាំខ្លះដើម្បីបន្ថយការឈឺចាប់។ ខ្ញុំទៅដល់ចំណុចដែលខ្ញុំមិនអាចក្រពះមួយស្លាបព្រានៃទឹក។ ខ្ញុំមានអាយុប្រហែលហាសិបឆ្នាំ។ Paolo ដែលជាមិត្តរបស់ Armando មកពី Piacenza បានស្នើឱ្យនាំខ្ញុំទៅអ្នកឯកទេស។ គាត់ក៏បានមកជួបលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Mazzeo ផងដែរ។ ឧបករណ៍ឆ្លុះក្រពះមិនអាចចូលលើសពីបំពង់កបានទេ។ វេជ្ជបណ្ឌិតបាននិយាយថា "ខ្ញុំមិនដឹងពីរបៀបដើម្បីជួយសង្គ្រោះស្ត្រីនេះទេ" pylorus ត្រូវបានបិទ។ មនុស្សទាំងអស់ដែលមាន gastroscopy បានចាកចេញពីបន្ទប់ដោយជើងរបស់ពួកគេ។ ខ្ញុំនៅលើ stretcher ជាមួយ IV មួយ។ វេជ្ជបណ្ឌិតបានចេញវេជ្ជបញ្ជាឱ្យខ្ញុំព្យាបាលខ្លាំងរយៈពេលពីរខែ។ ពេលខ្ញុំត្រឡប់មកវិញ ឧបករណ៍នៅតែមិនឆ្លង។ ការព្យាបាលដ៏រឹងមាំមួយទៀតសម្រាប់រយៈពេលបីខែ។

ប្រាំខែបន្ទាប់ពីការទស្សនាលើកដំបូង ឧបករណ៍ចាប់ផ្តើមបំបែកតាម pylorus ។ "អព្ភូតហេតុ!" នេះបើតាមលោកវេជ្ជបណ្ឌិត Mazzeo។ នៅពេលដែលដកបំពង់ចេញ គាត់បានសួរខ្ញុំនូវសំណួរជាច្រើន

ដើម្បីស្វែងយល់ថាតើវាជាពីកំណើត ឬបណ្តាលមកពី។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមយំ៖ "ប្រហែលជាវាជាប្រេងដែល Zizi ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំគ្រប់ពេលវេលាសម្រាប់ដង្កូវ"។ គ្រូពេទ្យដាក់ដៃលើសក់របស់គាត់៖ "ប្រេង? ហើយអ្នកនៅរស់ទេ!" ។ បន្ទាការព្យាបាល ខ្ញុំបានពិនិត្យក្រពះម្តងម្កាល។

សូមអរគុណដល់វេជ្ជបណ្ឌិត Mazzeo ដែលបានជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់ខ្ញុំ ឥឡូវនេះជាច្រើនឆ្នាំក្រោយមក
ខ្ញុំអាចរីករាយនឹងអាហារដែលមានតែថ្នាំទប់ស្កាត់មួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ។

នៅពេលដែលមាននរណាម្នាក់ហៅនាងពីយ៉រ មីងរបស់នាងនៅតែវិលមុខ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានណែនាំនាងឱ្យលេបថ្នាំ ferroquine មួយកែវនៅលើពោះទទេ។ នាងបានបញ្ចុះបញ្ចូលប្តីនាងឱ្យទិញវា ហើយព្រឹកឡើងនាងក៏ឱ្យខ្ញុំមួយកែវដែរ ។

ជាងនេះទៅទៀត អបិយជំនឿក៏បានសោយរាជ្យនៅក្នុងផ្ទះនោះ។ ពូរបស់គាត់តែងតែឈឺក្បាលដោយសារស្រាដែលគាត់បានផឹក ប៉ុន្តែយោងទៅតាមគាត់ មូលហេតុគឺភ្នែកអាក្រក់របស់នរណាម្នាក់។ ប្រពន្ធត្រូវបណ្តេញគាត់ចេញ៖ នាងបានយកចានមួយជាមួយទឹកចាក់អំបិល និងប្រេងមួយដំណក់ ហើយបន្ទាប់មកចាប់ផ្តើមជាមួយ prichentu សម្រាប់ការឈឺក្បាល៖ - Ogliu biridittu, ogliu santissimu មកផ្ទះនេះហើយដេញវាចេញ។ morocchiu, ogliu biriditto, ចេញហើយដេញចេញ mammucca នេះ ... (ប្រេងពរ, ប្រេងបរិសុទ្ធបំផុត, ចូលទៅក្នុងផ្ទះនេះនិងដេញចេញពីភ្នែកអាក្រក់នេះ, ប្រេងប្រទានពរ, ទទួលបានកម្លាំងនិងដេញអារក្សនេះ ...) ។

ប្រេងដ៏ប្រណិតនេះបានពង្រីក យោងទៅតាមជំនឿរបស់ពួកគេ ភ្នែកអាក្រក់ មួយសន្ទុះក្រោយមក

ទឹកត្រូវបានប្រោះនៅជ្រុងទាំងបួននៃបន្ទប់ ហើយការឈឺក្បាលរបស់គាត់ក៏បាត់ទៅវិញ។

ដើម្បីជាសះស្បើយ សាច់គោត្រូវបានផ្សំជាមួយប្រេង និងសាច់មួយដុំសម្រាប់ធ្វើទំពាំងបាយជូរ។ ល្បាយដ៏រន្ធត់នោះគឺពួកគេនិយាយថាមិនអាចខុសបាន! នៅពេលព្រឹកពួកគេបានឱ្យខ្ញុំកែវទឹកជាមួយម៉ាញ៉េស្យូម។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ញ៉ូវខ្លួនអស់ហើយ ខ្ញុំត្រូវចេញទៅត្រជាក់ដើម្បីរំដោះខ្លួន។ ពេលខ្ញុំជាសះស្បើយ គេបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅនារីម្នាក់ដែលធ្វើល្បិចវេទមន្ត៖ នាងវាស់ខ្ញុំពីក្បាលដល់ចុងជើងដោយខ្សែមួយ និងដៃផ្តេកដូចគ្នា។ បើបាត់មួយដុំនោះ វាអាចជៀសផុតពីការស្លាប់សម្រាប់ឆ្នាំនោះ។

ទោះបីជានៅក្នុងវិធីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេពូមានជំនឿលើព្រះនៅក្នុងពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងម៉ាដូណា។ ជារៀងរាល់ឆ្នាំនៅថ្ងៃទី 8 ខែកញ្ញាពួកគេបានដើរទៅកាន់ Tindari ទៅកាន់ទីជម្រកឧទ្ទិសដល់ Black Madonna ដែលមានចម្ងាយប្រហែលសែសិបគីឡូម៉ែត្រពីទីក្រុង។ តាំងពីអាយុប្រាំឆ្នាំមកម្ល៉េះ ខ្ញុំត្រូវតែធ្វើអំពើបាបនោះ។

ក្នុងឱកាសធ្វើធម្មយាត្រានៅទីសក្ការៈទិនដារី ថ្ងៃមុនអ្នកមីងបានធ្វើកាពីនី (ស្បែកជើង) ចេញពីក្រមា។ ពូបានទៅបរបាញ់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ហើយយកទន្សាយព្រៃមួយ ឬពីរក្បាលមកផ្ទះធ្វើម្ហូប។ ដើម្បីធ្វើឱ្យមានការចាប់អារម្មណ៍ល្អ អ្នកមីងក៏បានរៀបចំស្លឹកខ្ទឹម។ គាត់មើលក្នុងកញ្ចក់ ហើយលាងសំអាតមុខរបស់គាត់ដោយក្រណាត់។ នៅពេលដែលបទចម្រៀង "zazà នៅឯណា សម្រស់របស់ខ្ញុំ" កំពុងល្បី ហើយខ្ញុំចាប់ផ្តើមហៅវាថា "zizì"។

យើងបានចេញទៅ Tindari នៅប្រហែលម៉ោង 11 ល្ងាចដើម្បីមកដល់ពេលព្រឹកព្រលឹម។ ហត់នឿយហត់នឿយដោយសារភាពផុយស្រួយ ខ្ញុំបានសុំទឹកសាបជាច្រើនដង

ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានទិញវាពីតូបដូចអ្នកហត់នឿយទាំងអស់នោះទេ៖ ពួកគេបានតម្រង់ជួរនៅប្រភពទឹកតែមួយគត់ដែលនៅជិតព្រះវិហារ ដែលទឹកក្តៅហូរចូល។ វាមិនអាចជួយបន្ទូរកំដៅបានទេ។ តាមទំនៀមទម្លាប់ ពួកគេបានទិញសណ្តែកសៀង សណ្តែកធំ និងសណ្តែកកំប៉ុង បន្ទាប់មកពួកគេបានទៅធ្វើពិធីបួងសួងបួងសួង Madinuzza ហើយនៅតាមផ្លូវនោះ ពួកគេបានជួបអ្នកភូមិ និងសាច់ញាតិខាងឪពុករបស់ខ្ញុំ។ ពេលថ្ងៃត្រង់ យើងបានទៅហូបបាយក្រោមដើមអូលីវជុំវិញ។ គួរអោយខ្មាស់អៀនណាស់ដែលខ្ញុំនឿយហត់ណាស់នៅថ្ងៃនោះតាមពិតតែងតែមានអាហារឆ្ងាញ់ៗដើម្បីធ្វើអោយមានការចាប់អារម្មណ៍នៅចំពោះមុខមិត្តភក្តិ។

អាហារថ្ងៃត្រង់រួមមានទន្សាយព្រៃចម្អិននៅក្នុងឡ ដែលពូតែងតែទៅបរបាញ់កាលពីប៉ុន្មានល្ងាចមុន ដោយដាក់ស្លឹកខ្ទឹម និងម្ទេស ទំពាំងបាយជូ និងនំធ្វើដោយដៃ។ ដើម្បីត្រលប់មកផ្ទះវិញ មិត្តភក្តិបានយកមធ្យោបាយធ្វើដំណើរ៖ ឡាន ឬរទេះសេះ។ ខ្ញុំបានមើលរួចហើយបានលាលែងពីតំណែងដើម្បីត្រឡប់មកវិញដោយជើង។ បើមានពូម្នាក់ដែលខ្ញុំមានលទ្ធភាពជិះសេះ បើមិនដូច្នេះទេវាឈឺ។

ជំពូកទីប្រាំ - សត្វទីទុយ

 នៅតែលើប្រធានបទសាសនា ដោយសារពូរបស់ខ្ញុំជាសមាជិកនៃភាតរភាព ពួកគេមានកាតព្វកិច្ចសារភាព និងទំនាក់ទំនងនៅថ្ងៃ Palm Sunday ក្នុងព្រះវិហារ San Giorgio ។ ពិធីនេះប្រព្រឹត្តទៅនៅម៉ោង ៥ ទៀបភ្លឺ បូជាចារ្យបានសារភាពចំពោះបុរសទាំងអស់នៅក្នុងវិហារមួយ រួចបន្តដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់ការសារភាពចំពោះស្ត្រី។

 នៅពេលដែលដល់វេនមីងរបស់នាង ដែលពាក់អាវធំពណ៌ខ្មៅ នាងបានយកសម្លៀកបំពាក់មកជិតនឹងក្រវ៉ាត់ក ដើម្បីគ្របខ្លួននាងតាមដែលអាចធ្វើបាន៖ វាហាក់ដូចជានាងត្រូវដកដង្ហើមចូល chamomile ។ គាត់បានសារភាពហើយបន្ទាប់មក: - ឥឡូវនេះវាជាវេនរបស់អ្នក - គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំ។ ទោះបីជាខ្ញុំចង់សារភាពក្នុងកំឡុងឆ្នាំក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនអាចដែរ។ មីងរបស់ខ្ញុំបានស្តីបន្ទោសខ្ញុំថា "អ្នកមិនគួរលេងសើចនឹងព្រះអម្ចាស់ទេ មួយឆ្នាំម្តងគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ បើមិនដូច្នេះទេ អ្នកមិនសមនឹងទទួលម្ចាស់ផ្ទះទេ ព្រោះអ្នកអាចធ្វើបាបសូម្បីតែភ្នែករបស់អ្នក" ។

 ប្រហែលម៉ោងប្រាំបួន វិសុទ្ធ សមាទានសីល និងផ្ទះត្រង់។ ដូចធម្មតា ពូរបស់នាងចាប់ផ្តើមស្បថ ហើយនាងមានក្អកភ័យ។

ឈុតឆាកដែលមិនអាចពិពណ៌នាបានបានកើតឡើងៈ
ប្រសិនបើនៅថ្ងៃនោះដោយហេតុផលណាមួយដែលនរណាម្នាក់ត្រូវការ
ពួកគេមិនអាចស្ពោះទឹកមាត់បានទេ
បើមិនដូច្នេះទេពួកគេនឹងបោះព្រះអម្ចាស់ចេញពីមាត់របស់ពួកគេ។
ប្រសិនបើសំណាងអាក្រក់កើតឡើង គាត់នឹងយកគម្របពាងមកស្ពោះទឹកមាត់ ហើយផឹកទឹកនិងស្ករម្តងទៀត។ ក្នុងអំឡុងសប្តាហ៍បរិសុទ្ធ មនុស្សនៅក្នុងភូមិសូម្បីតែពេលយប់ដើម្បីចូលរួមទេសនាពេលល្ងាចដែលព្រះសង្ឃធ្វើ។ កាលពីថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ កូឡំប៊ីត្រូវបានគេរៀបចំជាម្សៅនំមួយក្នុងរាងផ្សេងៗជាមួយនឹងស៊ុតឆ្អិនរឹងដែលស្ងោរដោយទឹកនិងអេនឡាដែលជាសារធាតុផ្សំពណ៌ពុល។ នៅថ្ងៃសុក្រល្អនៅពេលព្រឹកនៃការតមអាហារ
យើងបានទៅលេងព្រះវិហារទាំងអស់ដែលតុបតែងដោយពន្លកស្រូវសាលី
បន្ទាប់មកយើងបានលេបស្លឹកចៅស្រីចំនួនបី
(ឱសថដែលមានក្លិនក្រអូបខ្លាំង)
ដែលធានាបាននូវសុខុមាលភាពពេញមួយឆ្នាំ។

អ្នកមិនចាំបាច់ធ្វើការនៅពេលថ្ងៃ
ដើម្បីជៀសវាងការប៉ះពាល់ដល់ព្រះយេស៊ូវដែលឆ្កាងនោះទេ
ប្រសិនបើអ្នកដេរម្ជុលនឹងខាំ
ប្រសិនបើអ្នកឃើញមានហានិភ័យនៃការប៉ះពាល់ដល់រាងកាយរបស់អ្នក
ហើយដូច្នេះនៅលើ។ សម្រាប់ថ្ងៃនោះ អ្វីដែលខ្ញុំបានធ្វើ ខ្ញុំមិនបានរងគ្រោះឡើយ បើមិនដូច្នោះទេ ព្រះយេស៊ូនឹងយំ។ នៅម៉ោង១១ព្រឹកថ្ងៃសៅរ៍ មានមហាសន្តិភាពនិងការរស់ឡើងវិញ។ ក្មេងៗទាំងអស់បាននាំសត្វព្រាបមកទទួលពរពីបូជាចារ្យរួចមកបរិភោគ។ ខ្ញុំមិនដែលដកការពេញចិត្តនោះចេញទេ ពីព្រោះខ្ញុំត្រូវរក្សាទុកសត្វព្រាបរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងស៊ុតពីរសម្រាប់ដំណើរកម្សាន្តនៅសាលាដែលត្រូវបានរៀបចំនៅថ្ងៃអង្គារបន្ទាប់ពីបុណ្យអ៊ីស្ទើរ។ ខ្ញុំត្រូវផ្តល់ស៊ុតមួយដល់គ្រូ។ នៅថ្ងៃបុណ្យអ៊ីស្ទើរ
ពួកគេបានទិញកូនចៀមតូចមួយដែលធ្វើពីប៉ាស្តារាជ

ជាកូនចៀមតូចបំផុត ដើម្បីកុំឱ្យចំណាយច្រើនពេក។ ពូមានសភាពក្រិនក្រហាយរហូតដល់ភ្លីស្បែកជើងរបស់គាត់ដោយប្រឡាក់ពីខ្ទះដែលឆេះ។ ប្រសិនបើមីងរបស់ខ្ញុំដឹងថាគាត់កំពុងបញ្ចប់ការងារ ហើយពួកគេកំពុងរកលុយនោះ នាងបានណែនាំខ្ញុំថា៖ "សួរពូឯងថាគាត់យកលុយមកទេ"។

នាងនិងខ្ញុំស្ទើរតែត្រូវគោរពគាត់ដូចទាសករតូចពីរនាក់រហូតដល់គាត់រើឡើង ហើយបានផ្តល់ប្រាក់ដប់លីដល់នាង និងប្រាំឱ្យខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនអាចចាយលុយបានទេ ព្រោះវាត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ធនាគារជ្រូក។ ពេលមួយខ្ញុំប្រាប់មីងខ្ញុំថា ខ្ញុំចង់លេងឆ្នោត។ នាងបានយល់ព្រមព្រោះនាងសង្ឃឹមថានឹងឈ្នះ។ របស់ខ្ញុំគឺជាការកុហក។ តាមពិតទៅ ខ្ញុំក៏មានអារម្មណ៍អន់ថយក្នុងការស្លៀកពាក់បើធៀបនឹងមិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំ៖ ពួកគេមានសំពត់ ប៉ុន្តែមីងរបស់ខ្ញុំមិនចូលចិត្តពួកគេ ហើយខ្ញុំត្រូវបង្ខំឱ្យស្លៀកពាក់ពេញ។ ពួកគេទាំងអស់ពាក់ស្រោមជើងកប្បាសពណ៌ស ពណ៌ត្នោត ឬពណ៌ខៀវ ខ្ញុំត្រូវធ្វើជាមួយស្រោមជើងដែលនាងធ្វើពណ៌ទឹកក្រូច ដែលជាពណ៌ដែលមានតម្លៃថោកជាងអ្នកដទៃ។ ខ្ញុំបានពាក់វានៅពីលើជង្គង់ដែលគាំទ្រដោយក្រុមយឺត ប៉ុន្តែបញ្ហាដ៏ធំបំផុតនោះគឺថា បើគ្មានជើង ពួកគេឈានដល់កជើង។ ពីលើវាខ្ញុំបានពាក់ស្រោមជើងខ្លីមួយគូ។ ខ្ញុំត្រូវបានគេរឹបអូសរួចហើយ ហើយខ្ញុំក៏ត្រូវឈរចេញពីសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំដែរ។ ជាមួយនឹងលីចំនួនប្រាំ ខ្ញុំបានគ្រោងនឹងទិញស្រោមជើងមួយគូដែលសមរម្យជាងនេះ ដែលខ្ញុំនឹងពាក់នៅពេលព្រឹកមុនពេលចូលរៀន។ ហាងត្រូវបានបិទនៅថ្ងៃនោះ។ ខ្ញុំមិនអាចទៅផ្ទះដោយមានលុយទេ ព្រោះមីងខ្ញុំរកឃើញ។ ខ្ញុំគិតថាលាក់ពួកវាក្រោមថ្មតាមផ្លូវសត្វលា។ ភ្លៀងធ្លាក់នៅពេលយប់ ហើយធ្វើពីក្រដាស ពួកវាបានបែកបាក់ទាំងស្រុង ដូចដែលខ្ញុំបានដឹងនៅព្រឹកបន្ទាប់ពេលដែលខ្ញុំទៅយកពួកវា។

ដប់ប្រាំថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅ មីងរបស់ខ្ញុំបានសួរខ្ញុំថា តើខ្ញុំបានឈ្នះឆ្នោតឬទេ? ពេលនោះខ្ញុំក៏មិនស្មោះត្រង់ដែរ ហើយនិយាយថាបាទ លុយនោះមិនដែលមកដល់ទេ។ នៅថ្ងៃសុក្រល្អ ក្នុងអំឡុងពេលដង្ហែរជាកិត្តិយសដល់ Lady of Sorrows ជួបជាមួយគ្រូ គាត់បានសុំការពន្យល់ពីនាង។ ខ្ញុំបានស្លាប់ដោយភាពអាម៉ាស់។ ធម្មជាតិនាងមិនដឹងអ្វីទាំងអស់ ដូច្នេះខ្ញុំបានទទួលការទះកំផ្លៀងពីរពីមីងរបស់ខ្ញុំក្រោមការសម្លឹងមើលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងររបស់នាង។ ខ្ញុំតែងតែទៅសាលារៀនដោយស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែទទួលបានលទ្ធផលមិនល្អ។ គ្មាននរណាម្នាក់យល់ពីខ្ញុំទេ ហើយខ្ញុំតែងតែត្រូវបានដំឡើងឋានៈដោយសារការណែនាំ ដូច្នេះម្តាយរបស់ខ្ញុំស្ងប់ស្ងាត់ដែលពួកគេតែងតែធ្វើឱ្យខ្ញុំសិក្សា។ ខ្ញុំសុខសប្បាយជាមួយឆ្មា រហូតដល់ថ្ងៃមួយ ពូស្រវឹងត្រឡប់មកពីទីក្រុងវិញ ដោយមានដង្កូវស៊ី ហើយសត្វយកដុំមួយមកចិញ្ចឹម។ យកកាំភ្លើងខ្លីដែលទាហានទុកចោល គាត់សម្លាប់គាត់នៅទីជនបទ។ វាជាការខកចិត្តដ៏ធំមួយសម្រាប់ខ្ញុំ។

ពេលកំពុងបេះស្រូវ ខ្ញុំបានទៅរើសគ្រាប់ស្រូវសាលី និងបាឡេដែលបន្សល់ទុកនៅចម្ការរបស់អ្នកជិតខាងដាក់ក្នុងថង់ ហើយយកទៅរោងម៉ាស៊ីនកិនស្រូវរបស់អ្នកស្រី ទិនដារ៉ា នៅមាត់ទន្លេ។ ពេលនោះខ្ញុំយកម្សៅទៅ Novara ទៅបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ម្តាយខ្ញុំ ដែលជាស្ត្រីមេម៉ាយមានកូនតូចពីរនាក់ បានទៅរើសអុសក្នុងព្រៃពេលព្រឹក ហើយអុសដុតដើម្បីរៀបចំនំប៉័ងសម្រាប់អ្នកដែលយកម្សៅមករកប្រាក់ចំណូល និង នំប៉័ងតិចតួចសម្រាប់កុមារ។

នៅខែកញ្ញា នៅពេលដែលផ្លែល្វាទុំ ខ្ញុំបានឡើងលើរុក្ខជាតិ ហើយរើសផ្លែឈើដែលមានរស់ជាតិឆ្ងាញ់ ដាក់ក្នុងកន្ត្រកអំពៅដែលព្យួរជាមួយនឹងទំពក់ពីមែកឈើ។ ផ្លែល្វាត្រូវបាន

កាត់ទុកឱ្យស្ងួតក្រោមពន្លឺថ្ងៃលើដំបូល។ បន្ទាប់ពីពីរបីថ្ងៃពួកគេស្ងួត។ ដាំក្នុងកន្ត្រកធំដែលពួកគេត្រូវបានបរិភោគក្នុងរដូវរងារ។ ក្នុងគ្រាដ៏ស្រស់ស្អាតនោះ អ្នកស្រី ម៉ារៀ ជាអ្នកជិតខាងមកពីជនបទ បានមករៀបចំផ្លែល្វាស្ងួត។ ខ្ញុំបានទៅលេងនាងជាញឹកញាប់។ នាងគឺជាម្តាយរបស់កូនជាច្រើន។ ម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេ Carmelo មានជំងឺឆ្កួតជ្រូក។ រាល់ពេលនេះហើយពេលនោះគាត់លែងត្រូវបានរកឃើញទៀតហើយ។ ម្តាយដែលព្រួយបារម្ភបានទៅរកគាត់ ហើយខ្ញុំក៏ទៅជាមួយគាត់ស្ទើរតែសប្បាយ។

ពេលខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទីប្រាំ គ្រូបានសុំឱ្យយើងប្រាប់ឪពុកម្តាយរបស់យើងថានាងនឹងនាំយើងទៅរោងកុនដើម្បីមើលរឿង "The Little Alpine" ។ ពូៗ៖ «កុំទៅមើលសំរាមអី»។ ក្មួយប្រុសរបស់បូជាចារ្យខាងមុខបានឮថា៖ «អ្នកត្រូវបញ្ជូននាងមក ខ្ញុំក៏មិនឃើញគាត់ដែរ»។ បន្ទាប់មកគេបានរើចេញ ហើយខ្ញុំអាចទៅបាន។

កញ្ចប់មួយបានមកដល់ពីម្តាយជាមួយនឹងបង្អែម។ ខ្ញុំបាននាំយកមួយចំនួនទៅសាលារៀន។ វាជាពេលវេលាទុរ្ភិក្ស ហើយសូម្បីតែបង្អែមក៏ខ្វះខាតដែរ។ ប្អូនស្រីរបស់លោកគ្រូខ្ញុំបង្រៀនថ្នាក់ទី៤ ពេលខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទី៥។ នាងបានសុំបង្អែមសម្រាប់ក្មេងស្រីតូចម្នាក់ដែលក្រីក្រជាងខ្ញុំដែលឈឺហើយ ខ្ញុំបានទុកវាទាំងអស់សម្រាប់នាង។

នៅឆ្នាំ 1945 ឪពុករបស់ខ្ញុំបានត្រលប់ទៅ Domodossola វិញ។ ខ្ញុំបានឃើញគាត់ម្តងទៀតនៅខែមេសា ឆ្នាំ 1946 ហើយជាមួយគាត់គឺជាម្តាយរបស់ខ្ញុំដែលរំពឹងថានឹងមានកូន។

ខ្ញុំបានចំណាយពេលប្រហែលដប់ថ្ងៃរីករាយជាមួយឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានទៅលេងជីដូន និងពូរបស់ខ្ញុំជាញឹកញយ ដូច្នេះខ្ញុំបានញ៉ាំច្រើនតាមដែលខ្ញុំចង់បាន និងផឹកទឹកសូដាជាច្រើនពីជីដូនរបស់ខ្ញុំដែលលក់ពួកគេ។ នៅទីបំផុត

ម្ដាយរបស់ខ្ញុំចង់នាំខ្ញុំទៅភាគខាងជើងប្រទេសអ៊ីតាលី ប៉ុន្តែម្ដាយមីងរបស់ខ្ញុំ ដែលតែងតែមិនពិត និងអាត្មានិយម បានបញ្ចុះបញ្ចូលនាងឱ្យចាកចេញពីខ្ញុំជាមួយនាង។ ខ្ញុំរៀនថ្នាក់ទីប្រាំតែងតែតស៊ូដោយភាពផុយស្រួយរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងថ្ងៃប្រឡង ដំណឹងកំណើតរបស់ប្អូនប្រុសតូចរបស់គាត់បានមកដល់។ សប្បាយចិត្តទាំងស្រុង ប៉ុន្តែសោកស្ដាយក្នុងពេលជាមួយគ្នា ខ្ញុំយំដោយអំណរ និងការឈឺចាប់។ ប្រហែលជាដោយសារហេតុផលនេះហើយដែលគ្រូបានដំឡើងឋានៈខ្ញុំ ទោះបីជាខ្ញុំមិនបានបើកមាត់ក្នុងពេលប្រឡងក៏ដោយ។ នៅឆ្នាំនោះ ពួកគេបានបង្កើតផ្នែកវិទ្យាល័យមួយនៅក្នុងភូមិ ហើយមិត្តរួមថ្នាក់របស់ខ្ញុំស្ទើរតែទាំងអស់បានរៀបចំសម្រាប់ការប្រឡងចូលដើម្បីចូល។ សម្រាប់ខ្ញុំគ្មានឱកាសទេះ ពូរបស់ខ្ញុំត្រូវបានគេជឿជាក់ថាមានតែសត្វទីទុយទេដែលបានចូលរៀនសាលាប្រភេទនោះ។ ជាការពិត នៅពេលដែលពួកគេបញ្ចប់វិទ្យាល័យ ពួកគេត្រូវទៅរៀននៅ Messina សម្រាប់ថ្នាក់អនុបណ្ឌិតរបស់ពួកគេ។ ឪពុកម្ដាយខ្ញុំត្រូវគិតពីការផ្ញើប្រាក់សម្រាប់សៀវភៅ ពួកគេនឹងមិនមានការចំណាយអ្វីទាំងអស់។ ខ្ញុំយំរហូតព្រោះខ្ញុំចង់បន្តការសិក្សា។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានផ្ដល់ឱកាសឱ្យខ្ញុំចុះឈ្មោះចូលរៀនវគ្គជំនាញវិជ្ជាជីវៈរយៈពេលពីរឆ្នាំ ដែលជាប្រភេទសាលាមធ្យមសិក្សាក្រីក្របំផុតដែលមានរយៈពេលពីរឆ្នាំ។ មនុស្សក្រីក្របំផុតបានទៅទីនោះ ទោះក្នុងករណីណាក៏ដោយ ខ្ញុំទទួលយក។ ដើរទៅមកទាំងព្រឹកទាំងរសៀល ខ្ញុំបានចូលរួមវគ្គនេះ។ សាលាមានលាយឡំគ្នាៈ បុរសដែលចោមរោមខ្លាំងបំផុតបានលើកដៃប្រឆាំងនឹងនាយកដែលបង្រៀនគណិតវិទ្យា ពួកគេក៏បានវាយគ្រូជនជាតិអ៊ីតាលី និងបារាំងផងដែរ។ ការងារផ្ទះត្រូវបានបង្រៀនដល់ក្មេងស្រី និងចំណេះដឹងកសិកម្មដល់បុរស។ តាមពិតយើងមិនបានរៀនអ្វីទាំងអស់។

ប្រាក់ចំណេញរបស់ខ្ញុំគឺល្អដោយខ្នាស់អៀន និងស្រេកឃ្លានយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការរៀន។

មុនពេលបញ្ចប់ឆ្នាំសិក្សា គ្រូបានរៀបចំឲ្យយើងសម្រាប់ការសម្តែងល្ខោនសប្បុរសធម៌។ ខ្ញុំត្រូវតែបង្ហាញខ្លួនដោយស្លៀកពាក់ជាសត្វអណ្តើកតាមផ្លូវ។ មានម្ចុកពូគាត់ ខោខ្លីបាត់។ ពេលខ្ញុំប្រាប់មីងខ្ញុំ គាត់លាន់មាត់ថា៖ «ឯងល្ងង់ដែលដាក់ចំណង»។ ខ្ញុំមិនបាត់បង់បេះដូងទេ៖ ខ្ញុំបានទៅប្រពន្ធរបស់ជាងកាត់សក់ឈ្មោះ Liezza ដើម្បីសុំខ្ចីខោរបស់កូនប្រុសនាង។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលល្ងាចនៃការសម្តែង ខ្ញុំបានស្លៀកពាក់ជាសត្វដង្កូវនាង ចំពេលមានការអបអរសាទរ និងក្តីអស់សង្ឃឹមរបស់ពូខ្ញុំ ដែលមានវត្តមាននៅក្នុងទស្សនិកជនសម្រាប់ឱកាសនោះ។

ជាអកុសល សូម្បីតែពីរឆ្នាំនោះបានកន្លងផុតទៅ ហើយខ្ញុំបានបញ្ចប់ការសិក្សាជារៀងរហូត ដោយគិតថាខ្ញុំនៅតែល្ងង់ដូចមុន និងច្រើនជាងមុន។

ជំពូកទីប្រាំមួយ - សូមអភ័យទោសឱ្យខ្ញុំ

(ពន្លឺនៃផ្កាយ)

ខ្ញុំមានអាយុដប់ពីរឆ្នាំនៅពេលម្ដាយរបស់ខ្ញុំមកលេងខ្ញុំក្នុងខែសីហាជាមួយនឹងឪពុកនិងប្អូនប្រុសតូចរបស់ខ្ញុំដែលខ្ញុំបានឃើញជាលើកដំបូង។ ការឃើញមុខតូចរបស់គាត់ធ្វើឱ្យខ្ញុំសប្បាយចិត្ត ហើយខ្ញុំចាំថាថ្ងៃនោះជាថ្ងៃមួយដែលល្អបំផុតក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ាម៉ាក់ខ្ញុំតាំងចិត្តថានឹងយកខ្ញុំទៅរៀនវិញ ប៉ុន្តែមីងរបស់ខ្ញុំបានរារាំងពួកគេពីគំនិតនេះជាលើកទីដប់មួយៈ គាត់នឹងបញ្ជូនខ្ញុំទៅធ្វើជាជាងដេរជាមួយនឹងក្តីសង្ឃឹមក្នុងការរៀនពាណិជ្ជកម្មឱ្យបានល្អ។ ហើយដូច្នេះវាបានកើតឡើង ប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ។ ឪពុកម្ដាយរបស់ខ្ញុំបានចាកចេញ ហើយខ្ញុំនៅតែនៅស៊ីស៊ីលីដូចជាមនុស្សល្ងង់។ ចាប់ពីពេលនោះមក ខ្ញុំគ្មានសេចក្តីសុខទេ ហើយតែងតែយំដោយសម្ងាត់។ ពូខ្ញុំនិយាយថា ប៉ាម៉ាក់ខ្ញុំប្រាកដជាមិនស្រលាញ់ខ្ញុំដូចពួកគាត់ទេ ដែលពួកគាត់បានចិញ្ចឹមខ្ញុំដូចជាកូនស្រី (កូនស្រីប្រាកដជាធ្លាប់ឆ្លងកាត់ការឈឺចាប់ដូចខ្ញុំ)។ ថ្ងៃមួយមីងរបស់ខ្ញុំបានទៅហាងកាត់ដេរដ៏ល្អបំផុតនៅក្នុងទីក្រុង

ដែលម្តាយរបស់ខ្ញុំក៏បានរៀនផ្នែកពាណិជ្ជកម្មផងដែរ ដើម្បីសួរនាងថាតើនាងនឹងជួលខ្ញុំដែរឬទេ។ ជាងកាត់ដេរបានឆ្លើយថា នាងមានស្រី ៨ នាក់រួចហើយ ហើយមិនអាចបង្កើនចំនួនបានទេ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ មីងរបស់នាងបានយកពងមាន់មកបញ្ចុះបញ្ចូលនាង ហើយនាងនិយាយថា៖ - ត្រលប់មកវិញក្នុងរយៈពេលមួយខែ ប្រហែលជាកូនជាងម្នាក់កំពុងចាកចេញទៅទីក្រុង Turin ហើយកន្លែងមួយនៅទំនេរសម្រាប់ក្មួយស្រីរបស់អ្នក -។ មួយខែក្រោយមក មីងរបស់ខ្ញុំបានបញ្ជូនខ្ញុំទៅមន្ទីរពិសោធន៍។ នារីវ័យក្មេងដែលមានកម្ពស់មិនលើសពីមួយម៉ែត្រកន្លះ បានស្វាគមន៍ខ្ញុំ៖ «មិនអីទេ ខ្ញុំនឹងយកអ្នកទៅ ព្រោះខ្ញុំអាណិតអ្នក ខ្ញុំស្រមៃថាអ្នកចង់មករកខ្ញុំជាជាងនៅជនបទ។ ជាមួយមីងរបស់អ្នក”។ គាត់មិនខុសទាំងស្រុងក្នុងការគិតដូច្នេះទេ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់នៅម៉ោងប្រាំបីខ្ញុំបានបង្ហាញខ្លួន។ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា "ចាប់ផ្តើមបោសសំអាតបន្ទប់ពិសោធន៍" បន្ទាប់មកអ្នកនឹងលាងសំអាតកំរាលឥដ្ឋ។ រឿងនេះចាប់ផ្តើមធុំក្លិនដល់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានកំណត់អំពីការសម្អាតតាមដែលខ្ញុំអាចធ្វើបាន។ ខ្ញុំមានមាឌតូច ខ្ញុំអាយុដប់ពីរឆ្នាំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមើលទៅប្រាំបី។

ខ្ញុំមិនដឹងពីរបៀបលាងកំរាលឥដ្ឋទេ៖ នៅជនបទវាធ្វើពីថ្ម ហើយនៅក្នុងភូមិដែលមានក្បឿង មីងរបស់ខ្ញុំមិនដែលលាងវាដើម្បីកុំឱ្យវាអស់។ ខ្ញុំខំប្រឹងអស់ពីសមត្ថភាព ប៉ុន្តែអ្នកកាត់ដេរបានហៅខ្ញុំថាលា ព្រោះខ្ញុំលាងមិនបានល្អ។ នៅម៉ោងប្រាំបួន កម្មករបានមកដល់ ហើយចាប់ផ្តើមចាប់អារម្មណ៍លើបុព្វហេតុថ្មី (ស្រីតូច)។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាមើលមកខ្ញុំដោយក្តីអាណិត។ ខ្ញុំបានឮសុន្ទរកថារបស់ពួកគេ ហើយស្រឡាំងកាំងដោយមិនដឹងរឿងសំខាន់ៗក្នុងជីវិត។ រាល់ពេលនោះ គេឲ្យខ្ញុំធ្វើការងារកាត់ដេរ អ្វីដែលខ្ញុំមិនពេញចិត្តធ្វើ តែងតែជូរចត់ចំពោះការមិនបានរៀន។ ពេលថ្ងៃមានរឿងវិជ្ជមាន៖ ពេលថ្ងៃត្រង់

មិនចាំបាច់ត្រឡប់ទៅជនបទវិញ ខ្ញុំញ៉ាំស្វាត់ៗនៅផ្ទះ រៀបកន្សែងលើតុ រៀបចំកញ្ចក់ ដបទឹក និងចាន។ និយាយឱ្យខ្លី ដើម្បីញ៉ាំនំប័ុងរឹង និងឈីស ខ្ញុំចូលចិត្តរៀបចំតុដូចមនុស្សសាមញ្ញទាំងអស់។ បន្ទាប់ពីអាហារថ្ងៃត្រង់រួច ខ្ញុំបានទៅរកអ្នកជិតខាងម្នាក់ដែលចាស់ជាងខ្ញុំ៩ឆ្នាំ ហើយជាជាងដេរ។ នាងបានជួយបើកភ្នែករបស់ខ្ញុំចំពោះភាពឆោតល្ងង់របស់ខ្ញុំ។ ម្តាយរបស់នាង ប្អូនស្រីម្នាក់មានជើងដំរី និងម្នាក់ទៀតដែលមិនត្រឹមត្រូវរស់នៅជាមួយនាង។

ពេលខ្លះគេបានអញ្ជើញខ្ញុំឲ្យញ៉ាំស៊ុប។ ជាងកាត់ដេរបានសុំឱ្យខ្ញុំជួយគាត់ធ្វើប៉ាក់ឈើឆ្កាងលើសម្លៀកបំពាក់របស់កុមារ។ ពេលដែលខ្ញុំមានវិបត្តិសោកសៅ ហើយបានចាកចេញពីការងារបានពាក់កណ្តាល។ មួយលើកទៀត ខ្ញុំយកផេះពីចង្ក្រានមកសាបតាមជណ្តើរ។ ពួកគេបាននិយាយថា៖ «តើអ្នកណានៅទីនោះ? តើខ្ញុំនឹងកើតជំងឺទេ?»។ នៅទីបំផុត ពួកគេបានយល់ពីខ្ញុំ ហើយបានអត់ទោសឲ្យខ្ញុំ។

ពេលខ្លះខ្ញុំបានទៅដូនជីនៃមណ្ឌលកុមារកំព្រា Antoniano ដើម្បីលេងជាមួយកុមារកំព្រា។ ខ្ញុំច្រណែននឹងពួកគេបន្តិចព្រោះពួកគេបានរស់នៅតាមលំដាប់លំដោយ។ ពួកគេបានបរិភោគជាមួយនឹងតុតែងតែរៀបចំយ៉ាងល្អ បន្ទាប់មកពួកគេបានលេង ហើយទីបំផុតនៅពេលកំណត់ពួកគេបានឧទ្ទិសខ្លួនឯងចំពោះការលះបង់របស់ព្រះដោយការអធិស្ឋាន។ ខ្ញុំគិតថា៖ - សំណាងណាស់ ពួកគាត់លែងមានឪពុកម្តាយហើយ នៅតែរស់នៅជាមួយដូនជី ខណៈខ្ញុំមានឪពុកម្តាយ ប៉ុន្តែត្រូវបង្ខំចិត្តរស់នៅជាមួយពូជ៍អាក្រក់ទាំងនេះ -។ ដោយគ្មានការដឹងពីពួកគេ ដើម្បីជៀសវាងការសួរដេញដោលដែលគួរឱ្យធុញទ្រាន់ ជារៀងរាល់ពេល ខ្ញុំបានទៅសួរសុខទុក្ខម្តាយមីងម្នាក់ដែលរស់នៅក្នុងភូមិ។ ខ្ញុំសុំលុយនាងផ្ញើសំបុត្រទៅឪពុកម្តាយខ្ញុំសុំឲ្យគេយកខ្ញុំទៅជាមួយ។

ក្នុងខែវិច្ឆិកា ជារៀងរាល់ឆ្នាំ ពួកគេបាននាំខ្ញុំទៅពិពណ៌ Sant'Ugo ដែលធ្វើឡើងនៅ Piano Vigna។ នៅទីតាំងនេះ ជីដូនជីតាបង្កើតរោងមួយដែលពួកគេរៀបចំសាច់អាំង និងសាច់ក្រក ដែលពួកគេបានលក់រួមគ្នាជាមួយនឹងស្រាមួយកែវ។ សម្រាប់ខ្ញុំ វាជាឱកាសមួយដើម្បីនៅជាមួយសាច់ញាតិខាងឪពុករបស់ខ្ញុំ រីករាយជាមួយសាច់ល្អ និងផឹកសូដាចម្រុះពណ៌ មើលតូបលក់ចង្ក្រាន គោម ចានឆ្នាំង ចានគោម និងប៊ូមបាលី។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ពួកយើងបានទៅ Badia Vecchia ម្តងទៀតសម្រាប់ពិធីបុណ្យ Sant'Ugo ដែលជាពិធីដ៏ធំមួយ ក្បួនដង្ហែរតូចមួយ ហើយបន្ទាប់មកម្តងទៀតទៅកាន់ហាងរបស់ជីដូនជីតារបស់ខ្ញុំ ដែលបានផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវសាច់ក្រក នំប៉័ង និងសូដា ដែលចាក់ចេញពីដបតូចមួយបិទជាមួយនឹងបាល់មួយ។ នៅផ្ទៃក្នុង។

មុនបុណ្យណូអែល យើងបានទៅលេង Messina រយៈពេល 3 ថ្ងៃ។ យើងបានដេកជាមួយសាច់ញាតិ។ ខ្ញុំមិនចូលចិត្តនាងបន្តិចៈ នាងបានប្រាប់ពូរបស់នាងថា នាងលួចពងពីកសិករនៅផ្សារ ធ្វើឱ្យនាងរំខាន។ ខ្ញុំបានរៀនសូត្រធម៌ថា អ្នកមិនគួរលួច។ នៅពេលល្ងាចយើងបានទៅជាមួយកូនស្រីរបស់ខ្ញុំទៅកាន់សុភាពបុរសដែលធ្វើរូបចម្លាក់។ ដើម្បីមានចិត្តទូលាយ ពូខ្ញុំបានឲ្យលុយខ្ញុំដើម្បីទិញវា។ នៅលើតុលាបខ្លាញ់នៃ Castrangia ខ្ញុំអាចបង្កើតឈុតកំណើត។ ជាមួយនឹងមែក asparagus និង flakes កប្បាសមួយចំនួនខ្ញុំបានបង្កើតខ្ទមមួយ។ នៅពេលល្ងាចខ្ញុំរីករាយនឹងបរិយាកាសនៃទៀនពីរដែលបង្កើតដោយសំបក Walnut ត្រាំក្នុងប្រេង និងខ្សែមួយនៅជាប់ Baby Jesus ។ ពូមីសែលក៏បានកោតសរសើរចំពោះគំនិតនេះ ហើយចង់ផ្តល់រង្វាន់ដល់ខ្ញុំៈ "Ntoia, បកសំបកផ្លែព្រូនពីរ"

ហើយមីងរបស់ខ្ញុំបានទៅយកវានៅក្រោមគ្រែរបស់ពួកគេដែលពួកគេត្រូវបានរក្សាទុក។

នៅពេលដែលខ្ញុំឈប់ដេកនៅ Novara តែម្នាក់ឯងក្នុងអំឡុងពេលបុណ្យណូអែល ខ្ញុំបានទៅជាមួយអ្នកជិតខាងខ្ញុំ Antonietta ដើម្បីបម្រើដែលប្រារព្ធឡើងនៅម៉ោង 5 ព្រឹកនៅក្នុងព្រះវិហារ Annunziata ។ នៅខាងក្រោយព្រះវិហារ បូជាចារ្យបានផ្តល់កៅអីសម្រាប់ថ្លៃឈ្នួល។ យើងបាននាំពួកគេពីផ្ទះ។ នៅតាមផ្លូវត្រឡប់មកវិញ យើងបានទៅលេងរដ្ឋ Carolina
ដែលជាអ្នកលាងចានរបស់វិស្វករដែលកំពុងធ្វើការតាំងពីព្រឹកព្រលឹមនៅក្រោមជណ្តើរ។ នៅពេលនោះ នាងបានទៅដងទឹកពីប្រភពទឹក San Francesco រួចហើយ ដើម្បីបំពេញអាងឈើ។ គាត់បាននិយាយថា "Caùsi រង់ចាំនៅទីនេះ
ខ្ញុំនឹងមើលថាតើសុភាពបុរសមាននំប៊ីសស្ទីនកាលពីយប់មិញឬអត់ ដូច្នេះអ្នកអាចញ៉ាំអាហារពេលព្រឹកបាន"។
គាត់ស្ទើរតែមិនត្រលប់មកវិញដោយដៃទទេ។ ខ្ញុំបានអញ្ជើញលោក Antonietta ឡើងមក ហើយយើងដុតចង្ក្រាន។ នៅពេលដែល Carolina រកមិនឃើញអ្វីផ្សេងទៀតដើម្បីញ៉ាំ
ខ្ញុំបានទៅផ្ទះបាយដើម្បីយកនំប៉ុងរឹងមួយដុំ និងទឹក "bumbaello" មួយកែវ។ យើងបានឈប់រហូតដល់ម៉ោង 8 ដើម្បីធ្វើ doilies បន្ទាប់មកយើងនិយាយលាថា: ខ្ញុំបានទៅសិក្ខាសាលា Antonietta បានទៅផ្ទះរបស់នាងដើម្បីជួយម្តាយរបស់នាងខណៈដែលនាងជាកូនស្រីតែមួយគត់ដែលមានបងប្អូន 8 ។

នៅ Novara តែម្នាក់ឯង ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ដូចជាពលរដ្ឋ។ ពេលខ្ញុំទៅសួរសុខទុក្ខលោកតា Turi ខ្ញុំបានសម្អាតបង្អួចរបស់គាត់ ហើយគាត់បានឱ្យខ្ញុំនូវ "srea" (ព័ត៍មានជំនួយ) ។ ខ្ញុំបានទៅទិញថ្នាំក្រចក។

ខ្ញុំក៏បានទិញសារធាតុរំលាយដើម្បីយកវាចេញ ពេលខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំនឹងជួបពូ។ ខ្ញុំបានប្រើម្សៅ talcum ជាម្សៅ។ Alas: ថ្ងៃមួយខ្ញុំបានទុកវានៅលើមុខរបស់ខ្ញុំ ហើយឆ្លងកាត់បញ្ហារបស់ខ្ញុំ ការទះកំផ្លៀង និងការប្រមាថ។ "តើអ្នកបានលុយពីណាមកសម្រាប់សំរាម?" ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា "តើអ្នកមិនឃើញវាជាម្សៅទេ?" ខណៈនោះអ្នកជិតខាងបានផ្លាស់ទៅរស់នៅសង្កាត់ផ្សេង ។ ថ្ងៃមួយ ពួកគេបានអញ្ជើញខ្ញុំឱ្យទៅសៀក។ “ខ្ញុំគ្មានលុយទេ…” ខ្ញុំនិយាយ។ គេខ្ចីគេមកខ្ញុំ។ នារិកពេលរសៀលទៅកាន់មន្ទីរពិសោធន៍ដើម្បីរីករាយនឹងការបង្ហាញ៖ ស្វានៅលើអន្ទាក់ កុមារនៅលើសេះ ដំរី តួក វត្ថុដែលមិនធ្លាប់ឃើញពីមុនមក។ ជាអកុសលខ្ញុំត្រូវទទួលបាន 8 លីត្រ។

ពីរបីថ្ងៃក្រោយមក ខណៈពេលដែលខ្ញុំទៅ Castrangia នៅ San Salvatore ខ្ញុំបានជួបម្តាយរបស់មិត្តរួមសាលាម្នាក់ដែលមានបន្លែពេញមួយថង់ដែលទិញពីកសិករ។ គាត់បានសួរខ្ញុំថាខ្ញុំអាចត្រឡប់ទៅក្រុងវិញ (ដោយសារចិត្តគំនិតពេលដែលគាត់ខ្មាសគេទៅទីលានដោយមានកាបូប!)។ ខ្ញុំបានយល់ព្រម ដោយគិតចង់រកលុយជាមួយព័ត៌មានជំនួយ។ ជាអកុសល ដោយបានទៅដល់ផ្ទះរបស់នាងដោយភាពលំបាក នាងបានឱ្យខ្ញុំនូវសណ្តែកដីចំនួនបួនគ្រាប់។ ខ្ញុំមិនបានបាត់បង់បេះដូងទេ។ ខ្ញុំរកបានមួយលីរ៉ាដោយលក់ doily ទៅស្ត្រីមកពី Fantina ។ ខ្ញុំបានសាងសង់ក្រដាសកាតុងធ្វើកេស Pinocchios ជាមួយនឹងជើង និងដៃដែលផ្លាស់ទីដោយខ្សែមួយ។ កុមារខ្លះទិញវាក្នុងតម្លៃពីរបីសេន។ គំនិតមួយទៀត៖ វ៉ែនតាសម្រាប់ក្មេងក្រីក្រ។ ខ្ញុំកំពុងស្វែងរកក្រដាសរុំស្ករគ្រាប់ពណ៌ថ្លានៅពីមុខបារ។ ជាមួយនឹងក្រដាសស្ករ ខ្ញុំកាត់ស៊ុមចេញ ហើយអាចយកប្រាក់សេនផ្សេងទៀត។ ពីរខែក្រោយមក ខ្ញុំអាចយកលុយ ៨ លីតមកវិញ។

ជីតា ថ្វីត្បិតតែគាត់មានវ័យចំណាស់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែជំងឺហឺត និងកូនលូនដែលគាត់មានតាំងពីអាយុ ៥ ឆ្នាំ គាត់បានព្យាយាមបង្វែរអារម្មណ៍គាត់ទៅជនបទ ដោយសារកូនស្រីរបស់គាត់ស្ទើរតែមិនដែលទៅលេងគាត់។ គាត់សុខសប្បាយជាទេក្នុងកំឡុងរដូវក្តៅពីរពេលដែលកូនប្រុសារបស់គាត់មកដល់ពី Messina៖ គាត់បានបោកខោអាវរបស់គាត់ ហើយបង្វែរផ្ទះទៅខាងខ្នងដើម្បីសម្អាតអ្វីៗដែលប្រមូលបានក្នុងកំឡុងឆ្នាំ។

ពេលយើងបានជួប គាត់នឹងនិយាយមកខ្ញុំថា "មីងរបស់អ្នកជាមនុស្សអាម៉ាស់ អ្នកមិនអាចធ្វើឱ្យបុរសចំណាស់ក្រីក្រម្នាក់រងគ្រោះដោយភាពកខ្វក់នោះទេ"។ ល្ងាចខ្ញុំទៅរាយការណ៍ ប៉ុន្តែមីងបានរិះគន់បងថ្លៃស្រី៖ - នាងជាពលរដ្ឋអាចគិតខ្លួនឯងបានថាចង់បាន -។ ហើយខ្ញុំបានឆ្លើយថា៖ «អ្នកត្រូវហើយ ខ្ញុំបានឃើញការសម្អាតដែលអ្នកធ្វើ៖ អ្នកថែមទាំងលាងនោមដោយអាស៊ីត ហើយវាប្រែជាភ្លឺថ្លាម្តងទៀត»។ ត្រង់ចំណុចនេះ គាត់បានទះកំផ្លៀងខ្ញុំ ព្រោះរឿងទាំងនេះមិនគួរនិយាយ ហើយខ្ញុំស្អប់ខ្ពើម។

ថ្ងៃមួយ ជីតារបស់ខ្ញុំបានឱ្យលុយខ្លះមកខ្ញុំ ហើយខ្ញុំបានទិញសៀវភៅចម្រៀងដែលក្មេងស្រីនៅក្នុងសិក្ខាសាលាកំពុងនិយាយ។ ពេលខ្លះខ្ញុំបានលាក់វា ប៉ុន្តែនៅល្ងាចមួយ ខ្ញុំមិនមានពេល ហើយពូបានកត់សម្គាល់ បានចាប់ផ្តើមស្បថ៖ - សូម្បីតែសំរាមដ៏អាក្រក់នេះ ឥឡូវអ្នកក្លាយជាអ្នកសម្លុតហើយ - ។ នៅពាក្យទាំងនោះ ខ្ញុំបានបោះវាទៅមុខគាត់មុនពេលគាត់ធ្វើ។ គាត់បានបាត់បង់ការមើលឃើញពីការបះបោររបស់ខ្ញុំ ទាញខ្សែក្រវាត់ខោរបស់ខ្ញុំ ហើយចាប់ផ្តើមវាយខ្ញុំយ៉ាងឃោរឃៅ។ ខ្ញុំមានអាយុប្រហែលដប់បីឆ្នាំ ហើយវាជាពេលតែមួយគត់ដែលគាត់និយាយទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់គាត់ថា: - ខ្ញុំបានលឺថាស្ត្រីម្នាក់កំពុងចាកចេញទៅភាគខាងជើងប្រទេសអ៊ីតាលី

រួមដំណើរជាមួយក្មួយស្រីរបស់អ្នកទៅកាន់ភូមិ ហើយផ្ញើនាងទៅឪពុកម្តាយរបស់នាង - ។ ពេលនោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍សប្បាយចិត្ត ខ្ញុំថែមទាំងភ្លេចការឈឺចាប់នៃការវាយដំដែលខ្ញុំបានធ្វើ រួចខ្ញុំក៏ទៅអង្គុយលើស្មៅដោយគិតគូរ។ ភាពងងឹតបានចាប់ផ្តើមធ្លាក់ចុះ ខ្ញុំគិតថាដូចជាស្រមោលនៃពេលយប់បានជ្រៀតចូលទៅក្នុងមែកឈើ ហើយមានខ្យល់ត្រជាក់បក់ចេញពីទន្លេ។

ខ្ញុំផ្អៀងទៅនឹងដើម Walnut ហើយដេកលក់មើលពពក។ ខ្ញុំសុបិនច្រើនសុបិនចម្រុះពណ៌។ ខ្យល់បក់បោកមកលើមុខខ្ញុំ។ ខ្ញុំបើកភ្នែកឡើងចំឡែក ខ្ញុំស្រលាញ់កន្លែងនោះ ដែលខ្ញុំតែងតែស្អប់ ហើយខ្ញុំដឹងជាលើកដំបូងដោយភ្ញាក់ផ្អើលថា វាត្រូវបានបំភ្លឺដោយពន្លឺនៃផ្កាយប៉ុណ្ណោះ។ ខ្ញុំបានអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនខ្ញុំចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការបោះបង់នេះ, ខ្ញុំបានសុបិនម្តងទៀត. សុភមង្គលដូចវត្ថុរាវអាចកំបាំងបានចូលមកក្នុងការធ្លាក់ចុះរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំមិនមែនជាកូនផ្អែមទេ។ ជើងរបស់ខ្ញុំមានស្នាមជ្រីវជ្រួញដោយសារពួកគេបានដើរលើគ្រួសដ៏មុតស្រួចនៃទឹក ប៉ុន្តែរាងកាយទាំងមូលរបស់ខ្ញុំ និងសូម្បីតែព្រលឹងរបស់ខ្ញុំឥឡូវនេះត្រូវបានគេទម្លាប់ក្នុងការស្អប់ខ្ពើមអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលហាក់ដូចជាផ្អែមល្ហែម និងទន់ភ្លន់។ ប៉ុន្តែខ្ញុំសារភាពថាការគេងដ៏ខ្លីនៅល្ងាចនោះគឺអស្ចារ្យណាស់ ហើយខ្ញុំមិនដែលរកឃើញវាទៀតទេ។ ប្រហែលជានោះហើយជាមូលហេតុដែលខ្ញុំនៅតែចងចាំវា។ រំពេចនោះដៃមួយសង្កត់លើស្មារបស់ខ្ញុំ មីង Antonia បានមកដល់ ហើយតាមវិធីរបស់នាងផ្ទាល់ ដាស់ខ្ញុំភ្លាមថា "តោះយើងទៅផ្ទះ។ ពេលយើងមកដល់ អ្នកនឹងថើបដៃពូរបស់អ្នក ហើយប្រាប់គាត់ថា - សូមអភ័យទោសឱ្យខ្ញុំ -" ។ ដូច្នេះហើយបានជា។

ល្ងាចនោះខ្ញុំចូលគេងទាំងញ័រខ្លួន ខ្ញុំគេងមិនលក់ទេនៅយប់នោះ ហើយចំណាយពេលជាច្រើនម៉ោងក្នុងការទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃនោះ។ ប្រសិនបើខ្ញុំងងុយដេកដោយមិនដឹងខ្លួន នោះខ្ញុំប្រាកដជាស្រឡាំងកាំងភ្លាមៗ ហាក់បីដូចជាការហៅទូរសព្ទ ឬការភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ដែលតម្រូវឱ្យខ្ញុំភ្ញាក់ពីដំណេក ទាំងឈឺចាប់ និងមិនអាចសម្រាកបាន។ ខ្ញុំបានចំណាយពេលដែលនៅសល់ដោយបើកភ្នែកសម្លឹងមើលសត្វចម្លែកដែលភាពងងឹតនៃពេលយប់បានទាក់ទាញនៅលើជញ្ជាំង ហើយដោយមិនមានកម្លាំងធ្វើអី ខ្ញុំក៏យំហើយយំ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការយំសោកស្តាយនោះទេ វាជាអ្វីផ្សេងទៀតដែលខ្ញុំមិនអាចដឹងបាន។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ខ្ញុំមិនបានទៅមន្ទីរពិសោធន៍ទេ ព្រោះរាងកាយខ្ញុំមើលទៅដូចជាផែនទី វាមានស្នាមជាំខ្លាំង។ ខ្ញុំបានត្រឡប់មកវិញតែមួយសប្តាហ៍ប៉ុណ្ណោះដែលសញ្ញាចាប់ផ្តើមរសាត់។

ជំពូកទីប្រាំពីរ - Emilia

នៅរសៀលថ្ងៃអាទិត្យ ខ្ញុំបានទៅមណ្ឌលកុមារកំព្រាជាមួយមិត្តភ័ក្តិមួយចំនួន៖ ដូនជីម្នាក់បានពន្យល់ពីដំណឹងល្អដល់យើងតាមរបៀបដ៏ល្អជាមួយនឹងរឿងកំប្លែងពាក់ព័ន្ធមួយចំនួន។ រីករាយណាស់ដែលបានចំណាយពេលវេលានោះដោយរីករាយ។ ថ្ងៃមួយគាត់បានប្រាប់យើងថាប៊ីស្សពរបស់ Messina នឹងមកដល់ក្នុងខែតុលាសម្រាប់ការបញ្ជាក់។

- លើកដៃឡើងប្រសិនបើអ្នកចង់បានសាក្រាម៉ង់នេះ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំអាចទាក់ទងវាទៅបូជាចារ្យ Salvatore Abbadessa ។ ពីរបីថ្ងៃក្រោយមក ខ្ញុំបានប្រាប់ហ្សីហ្សី។ នាងខ្មាស់អៀន៖ យើងត្រូវស្វែងរកម្តាយបង្កើត។ ខ្ញុំបានស្នើទៅនាងជាកូនស្រីអ្នកប្រៃសណីយ៍ គឺកញ្ញា រីណា ជាគ្រូក្មេង។ តើយើងអាចសួរគាត់ដោយរបៀបណា? នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ពួកយើងទៅផ្ទះនាង ហើយនាងក៏យល់ព្រម។ នៅថ្ងៃទី 9 ខែតុលា ឆ្នាំ 1948 នៅពេលរសៀល ខ្ញុំបានទៅជាមួយមិត្តភ័ក្តិរបស់ខ្ញុំទៅកាន់វិហារ Mother ដើម្បីសារភាព។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ខ្ញុំបានទៅផ្ទះម្តាយឪពុករបស់ខ្ញុំពេលព្រឹក ដែលបានឲ្យខ្សែដៃចងខ្សែក្រវាត់បេះដូងតូចមួយដល់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមរីករាយ។ នៅម៉ោង 11 យើងបានទៅព្រះវិហារ។ ប៊ីស្សពបានមក

ដល់ ហើយចាប់ផ្តើមប្រារព្ធពិធីអភិសេក។ ក្នុងចន្លោះពេលដែលយើងតម្រង់ជួរនៅកណ្តាលជើងទឹក ហើយម្តងមួយៗគាត់បញ្ឆាក់យើង។ នៅពេលដែលពិធីបុណ្យមាយបូជាបានបញ្ចប់ ពួៗក៏មិនបានជូនកាហ្វេដល់ម្តាយឪពុករបស់គេដែរ។ ពួកគេគ្រាន់តែស្វាគមន៍នាងដោយគ្រាន់តែហៅនាងថា "commare" ។

ខ្ញុំចាំថា សូម្បីតែនៅក្មេង នៅពេលដែលយើងត្រឡប់មកពី Castrangia មុននឹងមកដល់ភូមិ មានវិហារមួយសម្រាប់ឧទ្ទិសដល់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ ហ្ស៊ីហ្ស៊ីបានឈប់មួយសន្ទុះ ហើយនិយាយដោយសំឡេងខ្លាំងៗថា "អូ ម៉ាក់ អូ... "។ ខ្ញុំគិតថាវាជាការអធិស្ឋាន។ ពេលខ្ញុំចាស់ទៅ ខ្ញុំយល់ថា គាត់ហៅម្តាយដែលស្លាប់ទៅជំនួសវិញ ព្រោះទីបញ្ចុះសពស្ថិតនៅខាងលើវិហារ។ ខ្ញុំមិនដែលបានទៅលេងទីបញ្ចុះសពទេ ដោយសារ zizì មិនបានសូម្បីតែទៅសម្រាប់បុណ្យនៃពួកបរិសុទ្ធ។ ខ្ញុំបានដឹងថាក្នុងឱកាសនោះ មនុស្សម្នាបានទិញផ្កាពីកញ្ញា Signorino នៅកន្លែងមួយដែលមានឈ្មោះថា "Fussadello" ហើយបានទៅស្ទើរតែជាក្បួនដើម្បីតុបតែងផ្នូររបស់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ។ នៅពេលដែលខ្ញុំបានស្នើទៅ zizì: "ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនទៅលេងផ្នូរម្តាយរបស់អ្នកផងដែរ?"

នាងបានឆ្លើយថានាងនឹងសុំទោស។ - វាគ្មានប្រយោជន៍ទេក្នុងការហៅ "ម្តាយ - ម្តាយ" ប្រសិនបើអ្នកមិនចង់នាំនាងសូម្បីតែផ្កា។ - នៅពាក្យទាំងនេះគាត់ស្ទើរតែផ្លាស់ទី។ យើងបានទៅ Fussadello ដើម្បីទិញ chrysanthemums មួយចំនួន។ នៅថ្ងៃ All Saints ខ្ញុំបានទៅហៅជីតា Turi ដើម្បីនាំយើងទៅផ្នូរ "ម្តាយ" សម្រាប់ខ្ញុំជីដូន Rosa ។ ជីតារបស់ខ្ញុំថ្មីៗនេះបានសាងសង់ផ្នូរនោះឡើងវិញ ព្រោះក្នុងកំឡុងសង្គ្រាមគ្រាប់បែកតែមួយគត់ដែលបានធ្លាក់ក្នុងទីបញ្ចុះសពបានបំផ្លាញវាចោល។

ទោះបីជាខ្ញុំមានមោទនភាពដែលបានឈ្នះការប្រយុទ្ធមួយផ្សេងទៀតក៏ដោ

យ ក៏គំនិតរបស់ខ្ញុំនៅជាមួយឪពុកម្ដាយរបស់ខ្ញុំទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ ខ្ញុំបានព្យាយាមបំបែរអារម្មណ៍ខ្លួនឯងនៅពេលខ្ញុំនៅក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍។ ខ្ញុំចាប់ផ្ដើមរីករាយនឹងការដេរៈ ខ្ញុំបានរៀបចំក្រណាត់សម្រាប់ទ្រនាប់ស្មា ខ្ញុំផ្លុំលើដែកធ្យូង។ ពេលដែកក្ដៅ នារីៗធំៗបានយកដែកមកធ្វើសំលៀកបំពាក់។ ដើម្បីរក្សាវាឱ្យតឹងណែន

ទម្ងន់ដែលដេរភ្ជាប់រវាងខ្សែបូពីរត្រូវបានដាក់ក្នុងក្រវិល។ ខ្ញុំបានទៅទិញវាពីឪពុកខ្ញុំដែលលក់សម្ភារៈកាំភ្លើង។ ពួកវាជាគ្រាប់ដែលខ្ញុំត្រូវរុញដោយញញួរ។ ពេលខ្លះខ្ញុំថែមទាំងលើកម្រាមដៃ... ខណៈពេលនោះ លោកស្រី Orlando បានបើកវគ្គសិក្សាកាត់ប្រាក់សម្រាប់ក្មេងស្រីវ័យចំណាស់។ ខ្ញុំអង្គុយនៅឆ្ងាយ ប៉ុន្តែខ្ញុំកំពុងស្ដាប់ដើម្បីយល់អ្វីមួយពីមេរៀន។

មានពេលមួយពូៗបាននិយាយថា ពួកយើងនឹងទៅ Fantina ដើម្បីទៅលេង "commare" និង "compare" អ្នកដែលដេកជាមួយពួកយើងនៅពេលពួកគេមក Novara ដើម្បីធ្វើកិច្ចការសំខាន់ៗ។ ពេលមួយព្រះមាតាបានសួរថា "តើអ្នកមានអាយុប៉ុន្មាន?" ហើយ zizì: - ភ្នែកខ្ញុំងងឹត ខ្ញុំមិនចាំទេ - (ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានឃើញខ្ញុំមិនចាំ)។

ជាមួយនឹងព័ត៌មានជំនួយរបស់ជីតា Turi ខ្ញុំបានទៅទិញក្រណាត់ពណ៌បៃតងមួយដុំ ដើម្បីសាកល្បងសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានធ្វើសំពត់មួយ។ ថ្ងៃចេញដំណើរសម្រាប់ Fantina បានមកដល់ (ដើរពីរម៉ោង)។ យើងក្រោកពីគេងនៅម៉ោង 4. ខ្ញុំចង់ធ្វើឱ្យ Zizì ភ្ញាក់ផ្អើលដោយស្លៀកសំពត់របស់ខ្ញុំ។ វាចង្អៀតណាស់ ខ្ញុំស្ទើរតែដើរមិនរួច។ នៅពេលពួកគេឃើញការបង្កើតរបស់ខ្ញុំ ពួកគេចាប់ផ្ដើមនិយាយថាៈ - យើងបានចិញ្ចឹមវា ហើយឥឡូវនេះវាចាប់ផ្ដើមលូតលាស់ វាដើរតួដូចជាសត្វទីទុយ។ វាធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀន។ ហើយខ្ញុំបានចង្អុលបង្ហាញថាៈ «ខ្ញុំមិនយកវាទៅឆ្ងាយទេ បើអ្នកចង់វាបែបនេះ បើមិនដូច្នេះទេ អ្នកទៅ! ប៉ុន្តែក្នុងចិត្តខ្ញុំគិតថា «ធ្វើម៉េចឲ្យខ្ញុំដើរស្លៀកសំពត់តឹងបែប

នេះ...»។ យើងបានមកដល់គោលដៅរបស់យើងយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ក្មេកសួរថា តើខ្ញុំមានសំពត់ស្អាតបែបនេះធ្វើពីណា? - Sa figi illa - (នាងបានធ្វើវាដោយខ្លួនឯង) បានឆ្លើយតប zizi។ - ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងត្រូវដេរអ្វីមួយយើងមករកនាង - ។ មោទនភាពសត្វទីទុយ...

ពេលខ្លះនៅទីក្រុង ខ្ញុំបានឃើញអ្វីដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំសោកស្តាយ។ Emilia គឺជាមនុស្សគថ្លង់ ប្រហែលជាគ្មានផ្ទះសម្បែង។ ស្ទើរតែរាល់ថ្ងៃគាត់ដើរតាមផ្លូវដែលខ្ញុំរស់នៅ។ បើបានជួបនរណាម្នាក់ គាត់យកដៃខ្ទប់មាត់។ ពេលខ្លះមនុស្សបានផ្តល់នំប៉័ងមួយដុំឱ្យនាង ប៉ុន្តែមានអ្នកដែលផ្តល់សំបកឈើសឱ្យនាងដោយមិនដឹងខ្លួន ហើយបន្ទាប់មកលាក់ខ្លួនដើម្បីមើលប្រតិកម្មៈ ក្មេងស្រីក្រីក្របានអង្គុយនៅលើទ្វារមួយ ហើយវាយក្បាលរបស់នាងទៅនឹងជញ្ជាំង។ ថ្ងៃមួយ ពេលទៅហាងដើម្បីយកខ្សែ ខ្ញុំបានលឺសំលេងខ្លាំងៗរបស់ Antonio បុរសពិការភ្នែក។ ពីវត្តដែលមានទីតាំងនៅលើកំពូលនៃទីប្រជុំជន លោកបានប្រកាសថា ត្រីសាឌីនបានមកដល់ហើយ។ ជាមួយនឹងប្រាក់ប៉ុន្មានលីរ៉ាពីជីតាខ្ញុំដែលខ្ញុំទុកចោល ខ្ញុំបានទៅផ្សារត្រីដើម្បីទិញពីរបីអោន។ ពេលថ្ងៃត្រង់ ខ្ញុំដុតចង្ក្រានជាមួយធ្យូង ចម្អិនត្រីសាឌីន ហើយដាក់វាក្នុងក្រដាសស្ករមួយ។ នៅពេលដែលខ្ញុំឃើញ Emilia ហុចខ្ញុំឱ្យពួកគេទៅនាង។ នាងមើលពួកគេដោយភ្ញាក់ផ្អើល ហើយញញឹមតិចៗដើម្បីអរគុណខ្ញុំ។ ខ្ញុំឃើញនាងអង្គុយនៅមាត់ទ្វារជម្មតា ដោយមិនបានវាយក្បាលទៅនឹងជញ្ជាំងទេ តែយកម្រាមដៃស្ទាមទៅមាត់នាង។ នៅថ្ងៃនោះខ្ញុំមិនបានញ៉ាំទេះ ខ្ញុំត្រូវសម្អាតចង្ក្រានពីភ្លើងដែលនៅសល់ ដើម្បីកុំឱ្យពូរបស់ខ្ញុំយល់ពីគំនិតផ្តួចផ្តើមរបស់ខ្ញុំ។

Angela បានឆ្លងកាត់ផ្លូវនោះនៅពាក់កណ្ដាលថ្ងៃត្រង់ជាមួយកូនប្រុសរបស់នាង Nino ដែលជាបុរសពិការដែលដើរបានតែនិយាយដោយកាយវិការ។ ពួកគេបានទៅជាមួយធុងទឹកដើម្បីយកស៊ុបពីមណ្ឌលកុមារកំព្រា។ ថ្ងៃមួយ Nino នៅម្នាក់ឯងជាមួយធុងទឹករបស់គាត់ នៅជិតផ្ទះខ្ញុំ ក្មេងប្រុសពីរនាក់បានដោះគាត់ ហើយរត់ចេញ។ គាត់មិនអាចទាញខោរបស់គាត់បានទេ។ គាត់គ្មានខោក្នុង។ ខ្ញុំបានចុះទៅស្លៀកពាក់គាត់ដោយស្លុតចិត្ត។ វាជាលើកទីមួយហើយដែលខ្ញុំបានឃើញបុរសអាក្រាតកាយ។ វេទនាណាស់ បើពូៗបានដឹងច្បាស់ជារឿងអាស្រូវមិនខាន។

ក្នុងសំបុត្រមួយក្នុងចំណោមសំបុត្រជាច្រើនដែលបានផ្ញើទៅឪពុកម្ដាយខ្ញុំ ខ្ញុំបានបង្ហាញពីបំណងចង់បាននាឡិកាដៃ។ ដោយបានដឹងថាលោកស្រី Agostina មកពី Domodossola ខ្ញុំបានទៅជួបនាង។ ពេលឃើញខ្ញុំ គាត់ក៏ឱបខ្ញុំ ហើយឲ្យកញ្ចប់មួយដែលប៉ាម៉ាក់ខ្ញុំផ្ញើមក។ ខ្ញុំបានបើកវា ហើយភ្ញាក់ផ្អើល ខ្ញុំបានរកឃើញអាវរោមចៀមពណ៌ត្នោតដែលមានអង្កាញ់ធំដូចម្រាមដៃ មួកមានអារម្មណ៍ និងប្រអប់មួយជាមួយនាឡិកា។ ខ្ញុំញាប់ញ័រដោយភាពរីករាយ ខណៈស្ត្រីនោះដាក់វានៅលើកដៃ។ គាត់បានឲ្យទឹកមួយកែវមកជួយខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏រត់ទៅផ្ទះ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ពេលពូរបស់ខ្ញុំមក Novara ពួកគេបាននិយាយថា ប្រសិនបើខ្ញុំពាក់រោមនោះ ពួកគេនឹងគិតថាខ្ញុំឆ្កួតៈ គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងមានកម្មសិទ្ធិដូចនោះទេ។ ខ្ញុំបានពាក់វាដោយមោទនភាពយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ខ្ញុំនឹងបង្វិលដៃអាវរបស់ខ្ញុំទៅក្រោយ ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាសម្គាល់ឃើញនាឡិកាតូច។ ជារឿយៗខ្ញុំបានឱ្យខ្សែពួរវា ដូច្នេះក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លីវាបានបែក។ ទៅ Castrangia ខ្ញុំបានជួបមនុស្សចាស់ខ្លះដែលសួរខ្ញុំអំពីពេលវេលា។ ដើម្បីកុំឲ្យមានការចាប់អារម្មណ៍ ខ្ញុំបានមើលនាឡិកាដែលខូចដោយមិនអាចកែប្រែ

បាន ហើយនិយាយថាខ្ញុំភ្លេចខ្យល់ហើយ។ - អរគុណច្រើន -។ ពួកគេបានស្វាគមន៍ខ្ញុំ ហើយបន្តដំណើររបស់ពួកគេ។

បើប្រៀបធៀបជាមួយមិត្តភក្តិខ្ញុំខ្ញុំតូច និងស្គម ពួកគេទាំងអស់ត្រូវបាន "អភិវឌ្ឍ" ។ នៅក្នុងសំបុត្រមួយ ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានសួរ zizì ថាតើខ្ញុំត្រូវបាន "អភិវឌ្ឍ" ដូចបងស្រីរបស់ខ្ញុំ Rosa ដែរឬទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ Zizì និយាយអំពីរឿងទាំងនេះគឺជាបម្រាម។
គាត់មិនដឹងថាខ្ញុំដឹងអ្វីៗទាំងអស់អំពីជីវិតទេ។ ខ្ញុំប្រាប់នាងថា "ខ្ញុំមិននឹក" ព្រោះខ្ញុំខ្វះអាហារូបត្ថម្ភ។ ហើយនាង៖ - តើអ្នកនិយាយអ្វី? យើងតែងតែគាំទ្រអ្នក។ ល្ងាចមួយខ្ញុំកំពុងដេកនៅ Castrangia ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ឈឺ។ ខ្ញុំមានញើសត្រជាក់។ ដោយគិតថាវាចប់ហើយ ខ្ញុំបានបន់ស្រន់ យំ ហើយចេញទៅក្រៅក្នុងទីងងឹតដើម្បីបត់ជើងតូចពីរបីដំណក់។ ហើយពួកគេនិយាយថា៖ «បើឯងក្រោកឡើងម្តងទៀត ខ្ញុំនឹងវាយឯង!»។ ប្រហែលជាម៉ាដូណានៃ Tindari បានការពារខ្ញុំ។ ខ្ញុំត្រលប់ទៅពូកចំបើងហើយដេកលក់។
នៅថ្ងៃបន្ទាប់នៅឯមន្ទីរពិសោធន៍នៅ Novara កញ្ញា Assunta បានឃើញខ្ញុំស្លេកជាងធម្មតា។ ពេលអ្នកបម្រើយកកាហ្វេ និងទឹកដោះគោមកជាមួយនំប៉ុងអាំងដូចរាល់ព្រឹក នាងក៏ជូនខ្ញុំខ្លះដែរ។

ជំពូកទីប្រាំបី - ការហោះហើររបស់សត្វស្វា

ដោយចំណាយពេលច្រើននៅ Novara ជីវិតហាក់ដូចជាបានផ្លាស់ប្តូរ ប្រហែលជាដោយសារតែខ្ញុំបានទៅលេងលោកតា Turi ហើយបានជជែកលេងជាមួយគាត់យ៉ាងសប្បាយរីករាយដោយមិនមានការរំខានពេញមួយរសៀល។
គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំពីរឿងរ៉ាវជាច្រើនអំពីជីវិតរបស់គាត់ និងថាតើជីវិតរបស់គាត់ធ្លាប់មានការលំបាកប៉ុណ្ណា។ លើសពីនេះទៅទៀត ការរស់នៅក្នុងទីក្រុង Novara ខ្ញុំមានឱកាសបានឃើញហេតុការណ៍សំខាន់ៗ ដែលបានកើតឡើងក្នុងទីក្រុង។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត មុខងារសាសនាធំៗ ក្បួនដង្ហែ ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ការបញ្ចាក់ ប៉ុន្តែលើសពីអ្វីទាំងអស់ ពិធីមង្គលការបានជំរុញខ្ញុំ។ កាលនោះ ពិធីមង្គលការត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅពេលល្ងាច ខ្ញុំតែងតែទៅមើលជុំវិញជាមួយមិត្តភ័ក្តិរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវិហារសាន់នីកូឡា។

ល្ងាចមួយខ្ញុំបានឃើញកូនក្រមុំក្នុងសម្លៀកបំពាក់ពណ៌សចេញទៅក្រៅជាមួយឪពុករបស់នាង។ សដូចព្រិល មើលទៅដូចតុក្កតា នាងស្អាតណាស់! វាគឺជា Carmelina ដែលបានរៀបការជាមួយ Filippo ។ ខ្ញុំយល់ចិត្តទាំងស្រុងទាំងស្រមើស្រមៃថា៖ «អ្នកណាដឹង ថ្ងៃណាមួយវាអាចនឹងកើតឡើងចំពោះខ្ញុំដែរ...»។

ក្នុងសម័យនោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ចម្លែក មានអ្វីថ្មីប្លែកនៅលើអាកាស ខ្ញុំមានការដឹងមុន ។ ខ្ញុំបានសម្រាកហើយរង់ចាំព្រឹត្តិការណ៍អស្ចារ្យមួយនឹងកើតឡើង។ ហើយតាមពិតទៅព្រឹត្តិការណ៍នេះមិនយូរប៉ុន្មានទេ។ ប្រហែលពាក់កណ្តាលថ្ងៃ អ្នកប្រៃសណីយ៍តែងតែមក។ ថ្ងៃមួយក្នុងខែមិថុនា ខ្ញុំលឺសំលេងរបស់គាត់ស្រែកថា "Campo មានសំបុត្រ"។ ខ្ញុំយកសំបុត្រនោះមកពី... Domodossola! ម្តាយបានសរសេរទៅបងស្រីរបស់នាង។

ខ្ញុំបើកវាភ្លាមៗ រហូតដល់ខ្ញុំស្ទើរតែហែកវា ហើយអានវា មានព័ត៌មានដែលខ្ញុំទន្ទឹងរង់ចាំពេញមួយជីវិត៖ ប្រហែលថ្ងៃទី ១២ ខែកញ្ញា ម្តាយរបស់ខ្ញុំនឹងទៅស៊ីស៊ីលី ដើម្បីមកទទួលខ្ញុំ ហើយនាំខ្ញុំទៅខាងជើង! មកដល់ពេលនេះខ្ញុំនៅក្មេង អនាគតកំពុងរង់ចាំខ្ញុំ ហើយខ្ញុំត្រូវតែស្វែងរកការងារធ្វើ។ ដោយដឹងពីប្រតិកម្មដែលមីងរបស់ខ្ញុំនឹងមាន ដោយការប្រុងប្រយ័ត្ន ខ្ញុំបានលាក់សំបុត្រនោះនៅបាតពាងដែលមានសារៈឥតបានការ៖ ប្រសិនបើ zizì បានអានវា ក្រខ្ញុំ... ពេលខ្លះពូមីឆេរីឡូ នៅពេលដែលគាត់មិននៅ។ ធ្វើការនៅភូមិបានមកហាងនៅ Novara ។ ពេលខ្លះគាត់បានមកជាមួយ zizì ហើយគាត់តក់ស្លុត គាត់បាននិយាយថា "ម្តាយរបស់អ្នកមិនបានសរសេរមួយរយៈទេ ច្បាស់ជាមានអ្វីមួយកើតឡើងចំពោះនាង..."។ ម៉្យាងវិញទៀត ខ្ញុំខ្លាចថាសំបុត្រមួយទៀតនឹងមកដល់ដោយមានតម្រុយខ្លះៗ។ តាមពិតទៅ

ថ្ងៃមួយបានមកដល់ ប៉ុន្តែជាសំណាងល្អ ដោយមិនមានការនិយាយស្តីអ្វីទាំងអស់ចំពោះការធ្វើដំណើរទៅស៊ីស៊ីលី។ រដូវក្តៅបានធ្លាក់ចុះបន្តិចម្តងៗសម្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនអាចរង់ចាំការរង់ចាំដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាចនោះដល់ទីបញ្ចប់នោះទេ។ ការងារបានជួយខ្ញុំមិនឲ្យគិត និងហួសពេលវេលារហូតដល់ម្តាយខ្ញុំមកដល់។ សម្រាប់ពិធីបុណ្យ Assumption នៅថ្ងៃទី 15 ខែសីហា មនុស្សទាំងអស់ចង់បង្ហាញពីភាពឆើតឆាយរបស់ពួកគេ ហើយនៅក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍តែងតែមានកិច្ចការជាច្រើនដែលត្រូវធ្វើច្រើនជាងធម្មតា៖ នារីជាច្រើនចង់បង្ហាញសម្លៀកបំពាក់ថ្មីរបស់ពួកគេ។ ថ្ងៃទី 13 ខែសីហាត្រូវបានឧទ្ទិសដល់កម្មករដែលអាចដេរសំលៀកបំពាក់ដោយខ្លួនឯង។

ខ្ញុំបានសុំឱ្យ zizì ទិញក្រណាត់ដើម្បីឱ្យសមមិត្តរបស់ខ្ញុំ។ នាងបានយល់ព្រម ហើយខ្ញុំបានជ្រើសរើសក្រណាត់ពណ៌បន់ត្នោតខ្ចីដែលមានតំលៃថោកជាមួយនឹងការរចនាប៉ាក់ពណ៌ខៀវ។ ស្ត្រីវ័យក្មេងក្នុងរោងជាងបានកាត់វាឲ្យខ្ញុំ ហើយសុំឲ្យកម្មករវ័យចំណាស់ម្នាក់ជួយដេរឲ្យខ្ញុំ។ នៅថ្ងៃជប់លៀង ខ្ញុំបានស្លៀកពាក់ថ្មីដូចអ្នកដទៃ។

ក៏មានអ្នកស្គាល់គ្នាខ្លះដែលមកពី Fantina ។ ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេបានឃើញសំពត់តឹងដ៏ល្បីរបស់ខ្ញុំ។ គាត់យកក្រណាត់មួយមកសួរហ្សីហ្សីថា៖ «ក្មួយស្រីរបស់អ្នកត្រូវធ្វើសម្លៀកបំពាក់ឲ្យខ្ញុំ នាងពូកែណាស់!»។ ខ្ញុំបានវាស់ស្ទង់របស់នាង។ ខ្ញុំនឹកឃើញគំរូមួយដែលកញ្ញា Assunta បានផលិតសម្រាប់អតិថិជន។ ខ្ញុំបានសុំពេលមួយដើម្បីកាត់វា ហើយសាកល្បងវា។ "មិនអីទេ ក្រណាត់ធូន់បន្តិច សមរម្យសម្រាប់រដូវស្លឹកឈើជ្រុះ។ ខ្ញុំនឹងមកនៅថ្ងៃទី 20 ខែកញ្ញា"។

ទន្ទឹមនឹងនេះដែរ Carmelina ដែលជាក្មេងស្រីមកពីមន្ទីរពិសោធន៍បានអញ្ជើញមិត្តភក្តិរបស់នាងទាំងអស់ទៅពិធីមង្គលការរបស់នាងបានប្រារព្ធនៅល្ងាចមួយខែកញ្ញានៅក្នុងព្រះវិហារ Matrix ។ ដោយមានការអនុញ្ញាតពី zizì ខ្ញុំបានទៅពិធី។ ក្នុងចំណោមភ្ញៀវទាំងនោះក៏មានស្ត្រីម្នាក់មកពី Domodossola ដែលបានប្រកាសការចាកចេញរបស់នាងដែលជិតមកដល់៖ "Concettina ថ្ងៃរបស់អ្នកត្រូវបានរាប់នៅ Novara។ ម្តាយរបស់អ្នកនឹងមកទទួលអ្នកក្នុងពេលឆាប់ៗ"។

បន្ទាប់ពីអាហារសម្រន់ដ៏សម្បូរបែប ខ្ញុំបានត្រឡប់មកផ្ទះវិញដោយរីករាយ។ ថ្ងៃបានកន្លងផុតទៅ ហើយពិធីបុណ្យ Tindari បានមកដល់នៅថ្ងៃទី 8 ខែកញ្ញា ក្នុងឆ្នាំនោះ ផ្លូវដ៏វែងឆ្ងាយដែលឆ្លងកាត់ទន្លេហាក់ដូចជាមិនពិបាក និងគ្មានកំណត់ដូចលើកទីមួយទេ វាមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំកំពុងហោះហើរ។ នៅពេលដែលយើងត្រលប់ទៅ Castrangia ខ្ញុំបានជូនដំណឹងទៅ zizì ថាខ្ញុំនឹងស្នាក់នៅពីរបីថ្ងៃជាមួយនឹងលេសដែលបានបង្កើតដែលថាបន្ទប់ពិសោធន៍នឹងនៅតែបិទរហូតដល់ថ្ងៃទី 12 ។ នៅព្រឹកនោះបេះដូងរបស់ខ្ញុំញ័រ។ យើងរើសផ្លែឧទុម្ពរមួយចំនួនយកទៅឲ្យអ្នកជិតខាង ហើយធ្វើដំណើរទៅ Novara។ ពាក់កណ្តាលទីនោះ ខ្ញុំឃើញម្តាយខ្ញុំពីចំងាយចុះតាមរទេះគោ។ ខ្ញុំបានរត់ទៅរកនាង ហើយឱបនាងដោយអស់ពីកម្លាំងដែលខ្ញុំមាននៅក្នុងដៃតូចរបស់ខ្ញុំ។ Zizì ចាប់ផ្តើមស្រែកថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមកភ្លាមៗ? តើអ្នកគិតថាអ្នកអាចយក Concettina ទៅឆ្ងាយទេ?" ។ "បាទ - ម្តាយបានឆ្លើយតប - យើងនឹងចាកចេញក្នុងរយៈពេលបីថ្ងៃ" ។ "អ្នកមិនអាចទេ អ្នកត្រូវរៀបចំសំលៀកបំពាក់សម្រាប់នារីមកពី Fantina"។ វាជាលេសមួយទៀតដើម្បីរារាំងខ្ញុំ។ គាត់ស្រែកឥតឈប់ឈរ។ ខ្ញុំកំពុងស្ទាបមេឃដោយម្រាមដៃ។

ការសោកស្តាយតែមួយគត់របស់ខ្ញុំគឺមិនអាចទៅលេងជីតា Turi បានទៀតទេ។

នៅល្ងាចថ្ងៃទី 14 យើងបានញ៉ាំអាហារពេលល្ងាច។ Zizì បានត្រឹមតែបើកមាត់ជេរប្រមាថម្តាយខ្ញុំថា "ម៉េចក៏ឯងហ៊ានយកនាងទៅឆ្ងាយ ឯងគ្មានបេះដូងទេ ឯងធ្វើឱ្យខ្ញុំឈឺចាប់ខ្លាំងពេក ខ្ញុំលែងចាត់ទុកអ្នកជាបងស្រីទៀតហើយ" ។ ខ្ញុំបានឃើញ Micherillo ស្រក់ទឹកភ្នែកជាលើកដំបូង។ នៅក្រោមសំបករឹង និងរឹងដូចឈើ ជាក់ស្តែង តំណក់ខ្លះនៃមនុស្សជាតិនៅតែជាប់គុក។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ខ្ញុំត្រជាក់ដូចថ្មកែវ ហើយមិនមានចលនាអ្វីទាំងអស់។

ខ្ញុំមិនបានដេកមួយភ្លែតទេនៅពេលយប់ គំនិតរាប់ពាន់បានដេញតាមគ្នាយ៉ាងរីករាលក្នុងចិត្ត ហើយខ្ញុំមិនអាចរង់ចាំដល់ពេលព្រឹក ទើបខ្ញុំអាចចាកចេញបាន។ ម្តាយបានបញ្ចាគាក់ស៊ីពីបុរសដែលមានរហស្សនាមថា "cauzi i lupi" (ខោចចក) ។ នៅពេលព្រឹកព្រលឹម យើងក្រោកពីដំណេក ប៉ះកាបូបក្រដាសកាតុងធ្វើកេស ហើយនិយាយលាពូរបស់យើង។ ពេលចាកចេញ ម្តាយមីងរបស់ខ្ញុំបានចេញពីបន្ទប់ទាំងទឹកភ្នែកទាំងសក់ចុះក្រោម ហើយបោះខ្លួនទៅជើងម្តាយខ្ញុំ ដោយអង្វរថា៖ «ឥឡូវខ្ញុំនឹងសម្លាប់ខ្លួនឯង ហើយអ្នកនឹងត្រូវស្លាប់តាមមនសិការរបស់អ្នករហូត។ ជីវិតអើយ សូមអូនលុតជង្គង់ចុះ នាងថា- ខ្ញុំគ្រាន់តែជាស្ត្រីកំសត់ម្នាក់ ឯប្តីមិនពិតប្រព្រឹត្តដូចសត្វតិរច្ឆាន គ្មានអ្នកណាស្រលាញ់ខ្ញុំទេ បងស្រីខ្ញុំសុំកុំយកនាងទៅឆ្ងាយ អាណិតណាស់ អ្នកគ្មានសិទ្ធិទៅចោលខ្ញុំតែម្នាក់ឯងទេ នាងធំឡើងក្នុងចំណោមពួកយើងដូចជាផ្កា ហើយឥឡូវគ្មានការដឹងគុណទេ!

ដោយសក់មិនស្អាត និងមុខស្រក់ដោយភក់ គាត់បានដាល់ដីដាក់បណ្ដាសាសកលលោកទាំងមូល។ ម្ដាយខ្ញុំយល់ថាប្អូនស្រីរបស់នាងបានក្លាយជាគ្រោះថ្នាក់ ហើយវង្វេងស្មារតី នាងមិនចេះអត់ធ្មត់។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្ដី នាងមិនបានរើឡើយ នាងមិនបានបណ្ដោយខ្លួនដោយក្ដីអាណិតឡើយ នាងថ្លង់ចំពោះភាពវង្វេងស្មារតីរបស់នាង នាងសម្លឹងមើលទៅចម្ងាយ ហើយរង់ចាំការបញ្ចប់រឿងរបស់នាង។ នៅពេលដែលមីងរបស់ខ្ញុំដឹងថាម្ដាយរបស់ខ្ញុំរឹងរូស គាត់ក៏ប្រញាប់ចូលទៅក្នុងបន្ទប់របស់គាត់ ដោយបដិសេធពួកយើងនូវពាក្យលាចុងក្រោយ។ រំពេចនោះយើងបានចេញទៅ នាងបានត្រឡប់ទៅផ្លូវជេរប្រទេចនៅពេលដែលយើងដើរទៅឆ្ងាយ យើងឃើញនាងរួញរហូតដល់នាងក្លាយជាបាល់ពណ៌ខ្មៅតូចដែលលាយជាមួយនឹងថ្ម។ ប្រហែលជាខ្ញុំធ្លាប់ឃោរឃៅនឹងនាងដូចកូនក្មេងដែរ ប៉ុន្តែខ្ញុំចាំបានថាពេលខ្ញុំដើរចេញពីផ្ទះដែលការពារដោយដៃម្ដាយខ្ញុំ ពេលខ្ញុំឃើញថានាងហៀបនឹងបាត់ពីភ្នែកខ្ញុំ ភាពអាក់អន់ចិត្តរបស់ខ្ញុំក៏ស្រាប់តែប្រែទៅជា ការស្រលាញ់ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍អាណិតអាសូរចំពោះនាង (ក្រោយមកខ្ញុំបានដឹងថាពីរបីខែនាងបានយំនៅតាមដងផ្លូវដូចជាខ្ញុំស្លាប់)។

នៅ Piazza Bertolami ទ្វារតាក់ស៊ីបានបើក។ ពីបង្អួច ខ្ញុំបានគ្រវីទៅអ្នករាល់គ្នាដែលខ្ញុំបានឃើញរហូតដល់ចុងទីក្រុង។ ក្នុងអំឡុងពេលធ្វើដំណើរខ្ញុំបានសង្កេតឃើញទិដ្ឋភាពក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ នូវទេសភាព និងទីក្រុងដែលយឺតៗឆ្ងាយពីការសម្លឹងរបស់ខ្ញុំ ពួកយើងនៅស្ងៀមអស់រយៈពេលយូរ រហូតដល់ខ្ញុំបានឃើញសមុទ្រ។ ដល់ពេលនេះខ្ញុំនៅឆ្ងាយពី Novara ច្បាស់ណាស់! គំនិតប្រឆាំងបានវាយលុកក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនអាចគ្រប់គ្រងវាបានទេ បន្ទាប់មកខ្ញុំភ្ញាក់ឡើងនៅពេលដែលម្ដាយរបស់ខ្ញុំថើបខ្ញុំ

ដោយព្រមានខ្ញុំថាពួកយើងបានមកដល់ហើយ។ ពេលនោះ ខ្ញុំស្រឡាញ់ប្រទេសដែលខ្ញុំស្អប់ជាយូរមកហើយ ដោយសារជីវិតដ៏សោកសៅដែលខ្ញុំបានដឹកនាំ។ នៅស្ថានីយ៍ Vigliatore មានការភ័ន្តច្រឡំយ៉ាងខ្លាំង មនុស្សជាច្រើនដូចជាពួកយើងកំពុងធ្វើដំណើរទៅកាន់ភាគខាងជើងជាមួយនឹងវ៉ាលីក្រដាសកាតុងធ្វើកេស និងកាបូបផ្សេងទៀត។

ខ្យល់បក់មកពីសមុទ្រ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាអំបិលបបូរមាត់ខ្ញុំ។ អារម្មណ៍ដ៏ស្រស់ស្អាតដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ជាលើកដំបូង។ យើងបានរង់ចាំរថភ្លើងរយៈពេលកន្លះម៉ោង។ សម្រាប់ខ្ញុំវាគឺជាខ្យល់ថ្មី។ មនុស្សម្នាបានច្រៀងបទដ៏ពេញនិយមថា «សាស្ត្រាចារ្យប្រាប់ខ្ញុំថា មួយណាមកមុន មាន់ ឬពង»។ អ្នករាល់គ្នាត្រឡប់មកពីវិស្សមកាលនៅទ្វីបនេះ។ នៅពេលដែលយើងទៅដល់ Messina ខ្ញុំបានឃើញជាមួយនឹងការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងរទេះសេះដែលជិះលើសាឡាង។ វាគឺពាក់កណ្តាលខែកញ្ញា ហើយនៅលើមេឃពណ៌ខៀវខ្លាំងនៅពីលើច្រកសមុទ្រ សត្វលេបរាប់ពាន់ក្បាលកំពុងវិលជុំវិញ។ ជាមួយនឹងការហោះហើររបស់ពួកគេ ពួកគេបានបង្កប់នូវក្តីសុបិនរបស់ខ្ញុំ៖ ទីបំផុតត្រឡប់ទៅរស់នៅជាមួយគ្រួសាររបស់ខ្ញុំវិញ។ ខ្ញុំបានព្យាយាមឃើញព្រះនៅកណ្តាលនៃផ្ទៃខាងក្រោយភ្លឺនោះ ហើយទោះបីជាខ្ញុំមិនបានឃើញទ្រង់ក៏ដោយ ខ្ញុំបានអរគុណទ្រង់ពីបាតនៃព្រលឹងតូចរបស់ខ្ញុំ។ បន្ទាប់ពីរាប់មិនអស់ជាច្រើនម៉ោង ពួកយើងបានចេញដំណើរនៅទីក្រុងរ៉ូមដើម្បីទទួលយក បន្ទាប់ពីរង់ចាំជាច្រើនម៉ោង រថភ្លើងទៅកាន់ទីក្រុង Milan ដែលជាកន្លែងមានការផ្លាស់ប្តូររថភ្លើងមួយទៀតសម្រាប់ Domodossola។ វាជាសុបិនមួយ។ នៅលើរថភ្លើងនោះ ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានសួរសុខទុក្ខមនុស្សជាច្រើនដែលនាងស្គាល់។ គ្រប់គ្នាសួរថា

នាងមកពីណា ហើយនារីដែលនៅជាមួយនោះជានរណា។ គេមិនដឹងថាគាត់មានកូនស្រីម្នាក់ទៀតទេ។

ខ្ញុំបានសង្កេតមើលទេសភាពៈ ខ្ញុំបានឃើញដោយភាពអស្ចារ្យនៃបឹង Maggiore និងកោះ បន្ទាប់មកភ្នំ។ ខ្ញុំបានសួរថាតើដល់ពេលណាទើបយើងមកដល់ទើបដឹងថាក្រុងនេះស្ថិតក្នុងជ្រលងភ្នំព័ទ្ធជុំវិញ។ យើងបានមកដល់ Domodossola នៅពេលព្រឹកព្រលឹម។ មេឃមានពណ៌ប្រផេះ ផ្លូវក៏ហាក់ដូចជាងងឹតដែរ មនុស្សដើរដោយបោះជំហានយ៉ាងតាំងចិត្ត ពេលសម្លឹងមើលដី សូម្បីតែសម្លៀកបំពាក់ក៏ងងឹតដែរ។ នៅស្ថានីយ៍ ប៉ាកំពុងរង់ចាំពួកយើងជាមួយប្អូនប្រុសតូចរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបានឃើញនៅស៊ីស៊ីលីកាលពីពីរឆ្នាំមុន។ ថើប និងឱប។ ពេលយើងទៅផ្ទះ ខ្ញុំព្យាយាមរកឃើញកន្លែងដែលនឹងក្លាយជាទីក្រុងរបស់ខ្ញុំឆាប់ៗ។ ខ្ញុំបានរាប់បង្អួចផ្ទះ ប៉ុន្តែមានចំនួនច្រើនដែលខ្ញុំបាត់ដានការគណនារបស់ខ្ញុំ។ មានបង្អួចច្រើនពេក ហើយផ្ទះច្រើនពេកនៅពីលើគ្នា។ គេខ្ពស់ណាស់ដែលភ្នែកខ្ញុំបាត់ទៅលើមេឃ។

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍វិលមុខ។ សំណួររាប់ពាន់បានផ្ទុះឡើងក្នុងក្បាលរបស់ខ្ញុំ មកដល់ដោយមិនអត់ធ្មត់។ ក្នុងអំឡុងពេលធ្វើដំណើរ ខ្ញុំមិនអាចនិយាយបានមួយម៉ាត់។ ពេលនោះនៅផ្ទះ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលមួយទៀតនៅពេលដែលខ្ញុំឃើញបងស្រីរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹកឃើញតែពីរូបថត។ ការភ្ញាក់ផ្អើលមួយទៀតគឺផ្ទះបាយដែលមានអាងលិច ម៉ាស៊ីនបូមទឹក និងចង្ក្រានហ្គាស (នៅ Novara មិនមានទឹកនៅក្នុងផ្ទះទេ ហើយយើងចម្អិនដោយឈើ)។ នៅពេលល្ងាច Comare Grazia បានមកលេងយើងជាមួយកូនស្រី Caterina ។ សូម្បីតែអ្នកជិតខាងក៏ចង់ជួបខ្ញុំដែរ។ ល្ងាចបន្ទាប់ ប៉ាបាននាំខ្ញុំទៅរោងកុន។ រាត្រីដ៏ស្រស់ស្អាតបំផុតមួយក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំនឹងចងចាំជារៀងរហូត រហូតដល់ថ្ងៃចុងក្រោយ។

ទីបំផុតខ្ញុំបាននៅជាមួយប៉ារបស់ខ្ញុំ
មុនពេលដែលខ្ញុំស្រលាញ់គាត់ដូចជាស្រលាញ់ឪពុកដែលអវត្តមាន
ឥឡូវនេះខ្ញុំកោតសរសើរគាត់
ហើយចុងក្រោយនេះជាលើកដំបូងដែលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានការពារដូចជាខ្ញុំជាព្រះនាងរបស់គាត់។ សរុបមក
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាដូចជាខ្ញុំកំពុងដើរពីលើពពក
ខ្ញុំបានទៅដល់ចំណុចមួយទៀតនៃសកលលោក។

ជំពូកទីប្រាំបួន - ទ្វារទៅស្ថានសួគ៌

មុនពេលចាកចេញពីទីក្រុងស៊ីស៊ីលី ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានស្វែងរកការងារធ្វើនៅហាង furrier ហើយបន្ទាប់ពីពីរថ្ងៃនាងបានអមដំណើរខ្ញុំទៅធ្វើការ។ យើងចេញពីផ្ទះទាំងព្រលឹមៈ ខ្ញុំរំភើបចិត្តណាស់ចំពោះដំណឹងនេះ។

នៅច្រកចូល ខ្ញុំត្រូវបានស្វាគមន៍ដោយកញ្ញា ធីលដេ ដែលផ្តល់ស្នាមញញឹមដល់ខ្ញុំ ហើយបានចាប់ដៃខ្ញុំ ដែលជាស្ត្រីរីករាយ និងរួសរាយរាក់ទាក់។ Tilde បាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំជាភាសា Milanese "ជំរាបសួរ bela tusa (ក្មេងស្រី) មក ខ្ញុំសូមណែនាំអ្នកឱ្យស្គាល់ក្មេងស្រីដែលធ្វើការជាមួយខ្ញុំៈ Nella និង Teresina ពួកគេមានបទពិសោធន៍ច្រើន ពួកគេនឹងបង្រៀនអ្នកពីរបៀបធ្វើការប្រសិនបើមាន បញ្ហាណាមួយ - នាងបានបន្ថែម - កុំខ្មាស់អៀនក្នុងការសួរ" ។ ដូច្នេះក្នុងមួយប៉ព្រិចភ្នែក ខ្ញុំបានរកឃើញខ្លួនឯងជាមួយនឹងការងារថ្មីរបស់ខ្ញុំ។

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាធំឡើងហើយ
ដើម្បីសម្គាល់ការផ្លាស់ប្តូរនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ Bela Tusa ការមករដូវរបស់នាងបានមកដល់ជាលើកដំបូង។ នាងមិនបានដឹងច្រើនអំពីប្រធានបទនោះទេ ប៉ុន្តែពីរឿងរ៉ាវដែលនាងបានឮពីមិត្តចាស់របស់នាងនៅ Novara នាងយល់ថានេះជារបៀបដែលមនុស្សម្នាក់បានប្រែក្លាយទៅជានារីវ័យក្មេង។ នាងយល់ថានាងមិនត្រូវការសញ្ញានោះដើម្បីក្លាយជាមនុស្សស្រីនោះទេះ នាងគឺដោយសារតែអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលនាងបានរៀន ស្គាល់ និងស្រលាញ់។ វាលែងជាដង្កូវហើយបានឆ្លងកាត់ការបំប្លែងទៅជាមេអំបៅ។ គាត់បានមកពីឆ្ងាយ ហើយប៉ុន្មាននាទីគាត់បានឆ្លងពីពិភពលោកមួយទៅពិភពលោកមួយទៀត។ នាងបានឃើញខ្លួនឯងនៅម្នាក់ឯង ហើយមានមោទនភាពជាខ្លាំងចំពោះវា។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមស្គាល់ការងារថ្មី។ កាលនោះ កអាវរោមត្រូវបានប្រើដើម្បីភ្ជាប់ជាមួយអាវ។ ស្បែកត្រូវបានសើមដោយអេប៉ុង ហើយចុងក្រោយគេយកដែកគោលលើក្តារឈើដោយទាញវាពីគ្រប់ទិសទី។ ខ្ញុំត្រូវបានគេរំឭកថានៅពេលដែលនៅក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍ក្នុងទីក្រុង Sicily ខ្ញុំបានកំទេចដែកគោលដើម្បីដាក់នៅផ្នែកខាងក្រោមនៃសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្ញុំ។ នៅទីនេះក៏មានញញួរនៅលើម្រាមដៃផងដែរ។ ប្រសិនបើមានព្រះអាទិត្យបន្តិច ពួកគេត្រូវបានស្ងួតនៅក្នុងសួនច្បារនៅតាមផ្លូវ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវតែដើរតួជាអ្នកបម្រើសម្រាប់សាច់ចៀម Persian ដ៏មានតម្លៃ កញ្ជ្រោង mink និង rat-musqué ស្បែក។ ពេលខ្ញុំមើលថែពួកគេ ខ្ញុំចូលចិត្តមើលឡាន និងមនុស្សដើរកាត់។ ខ្ញុំថែមទាំងស្រូបផ្សែងឡាន ហើយព្យាយាមត្រាំក្នុងក្លិនទីក្រុងនោះ

ថ្មីស្រឡាងណាស់សម្រាប់ក្មេងស្រីតូចដែលធំឡើងក្នុងខ្យល់បរិសុទ្ធ។ ទីក្រុងបានឆ្លងកាត់មុនពេលសម្លឹងមើលរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំថែមទាំងបាត់បង់ពេលវេលាទៀតផង។ ឪពុករបស់ខ្ញុំបានពន្យល់ខ្ញុំថា នៅទីនោះថ្ងៃត្រូវបានបែងចែកជាម៉ោង ចំណែកពេលដែលខ្ញុំរស់នៅ Castrangia ខ្ញុំគ្រាន់តែដឹងពីការឡើង និងការលិចនៃព្រះអាទិត្យប៉ុណ្ណោះ។ ពេលខ្លះពេលដែលខ្ញុំកំពុងមើលថែស្បែក មានស្ត្រីចំណាស់ម្នាក់មកពីជាន់លើមកជួយខ្ញុំ។ គាត់បាននិយាយជាភាសា Piedmontese យ៉ាងតឹងរឹង ហើយខ្ញុំមិនយល់រឿងមួយថា "តើអ្វីទៅជារឿងកំប្លែងដ៏ស្រស់ស្អាត ដា ndua ti vegnat (តើអ្នកមកពីណា)? Cuma ti se ciamat (តើអ្នកឈ្មោះអ្វី)?"។ ខ្ញុំផ្លាស់ប្តូរ។ "Ti mi capisat mia (មិនយល់ទេ)?"។ នៅពេលដែលស្បែកស្ងួត Miss Tilde កាត់រាងកសម្រាប់អ្នកដេរដែលបានបញ្ជាពួកគេ។

បន្តិចម្តងៗខ្ញុំបានរៀនដាក់ទ្រនាប់ frisellina រង្វិលជុំជុំវិញវា ហើយបន្ទាប់មកស្រទាប់។ ដោយសារសមត្ថភាពរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមទទួលបានប្រាក់ហោប៉ៅប្រចាំសប្តាហ៍ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានខ្ញុំត្រូវបានគេដាក់ឱ្យគោរពតាមសញ្ញាណសោធននិវត្តន៍។ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាចាស់ជាង។ នៅក្នុងមន្ទីរពិសោធន៍មានវិទ្យុ ខ្ញុំចូលចិត្តស្តាប់ចម្រៀង។ ទូរទឹកកកមិនមែនជារឿងធម្មតាទេ ប៉ុន្តែនារីវ័យក្មេងនោះជាម្ចាស់ប្រអប់ទឹកកក ដែលនាងពោរពេញដោយដុំទឹកកកដែលផ្តល់ដោយសុភាពបុរសដែលបានឆ្លងកាត់ជាមួយរទេះឆ្លងកាត់តាមដងផ្លូវនៃទីក្រុង។ ការផឹកទឹកសាបបែបនេះគឺថ្មីសម្រាប់ខ្ញុំ។ ចង្ក្រានឈើថោកបានកំដៅផ្ទះ។ គាត់អត់មានទូរស័ព្ទទេ ប៉ុន្តែពេលគាត់ត្រូវទូរស័ព្ទទៅអតិថិជន គាត់បានផ្ញើខ្ញុំទៅមីងគាត់ដែលជាម្ចាស់ក្រុមហ៊ុនសំណង់មួយដែលមានកម្មករជាច្រើន។ ក្នុងចំណោមរឿងទាំងនេះ ថៃដន្យខ្ញុំបានឃើញវាជាលើកដំបូង...

ប៉ុន្តែនេះគឺជារឿងមួយទៀត ដែលប្រសិនបើខ្ញុំមានពេល និងចង់បាន ខ្ញុំនឹងប្រាប់អ្នកនៅពេលក្រោយ។

នៅផ្ទះខ្ញុំញុំាបានយ៉ាងល្អ នៅពេលល្ងាច យើងបានចេញទៅលេងកណ្តាលទីក្រុងដែលមានដំបូលថ្ម និងហាងដែលមានបង្អួចយ៉ាងស្អាត។ នៅថ្ងៃសៅរ៍ ខ្ញុំបានទៅផ្សារជាមួយម្តាយរបស់ខ្ញុំ ដែលកាន់កាប់ផ្នែកដ៏ល្អនៃមជ្ឈមណ្ឌល នៅពេលខ្ញុំចេញពីធ្វើការនៅពាក់កណ្តាលថ្ងៃត្រង់។ យើងបានទិញក្រណាត់ដើម្បីធ្វើឱ្យខ្ញុំជាអាវ។ វាត្រូវបានត្រួតពិនិត្យ។ ខ្ញុំបានសម្ពោធវាដោយដាក់ឥវ៉ាន់របស់ខ្ញុំនៅឯ Midnight Mass នៅថ្ងៃបុណ្យណូអែល។ និយាយឱ្យខ្លីជីវិតរីករាយ។

ពិធីបុណ្យបានមកដល់។ យើងបានចូលរួមពិធីជប់លៀងថ្ងៃចូលឆ្នាំសកលនៅរោងមហោស្រព Galletti ជាមួយគ្រួសារជិតស្និទ្ធនឹងយើង។ វាជាសុបិនមួយដែលបានឃើញបាល់ក្លែងក្លាយក្នុងចំណោមការលេងនៃពន្លឺផូស្វ័រ។

នៅថ្ងៃសៅរ៍បន្ទាប់ នៅពេលដែលខ្ញុំក្រោកពីដំណេក មានអ្វីមួយខុសប្រក្រតី។ ខ្ញុំយំដោយសារតែម្តាយរបស់ខ្ញុំមិនបានផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវ San Pellegrino magnesia ។ បងប្អូនជីដូនមួយរបស់គាត់បានមកដល់ Martigny ។ គាត់ញុំាអាហារថ្ងៃត្រង់ជាមួយយើង។ នៅពេលរសៀលខ្ញុំមានអារម្មណ៍ចម្លែក វាហាក់ដូចជាសុភមង្គលរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបញ្ចប់។ ប៉ាបានអមដំណើរបងប្អូនជីដូនមួយរបស់គាត់ទៅរថភ្លើង បន្ទាប់មកយើងញុំាអាហារពេលល្ងាច។

យើងមិនបានចេញទៅដើរលេងទេនៅល្ងាចនោះ។ ប៉ានិយាយទៅកាន់ម៉ាក់ថា "ខ្ញុំនឹងទៅលេងមិត្តរបស់ខ្ញុំនៅបារ"។ ប្រហែលម៉ោង១០យប់ គាត់បានត្រលប់មកផ្ទះវិញទាំងថ្ងូរ ហើយហក់ឡើងដោយទឹកមុខស្លេក មានការញ័រទ្រូងយ៉ាងខ្លាំង។ "Teresa,

ធ្វើឱ្យខ្ញុំខ្លះ chamomile" ។ ខណៈដែលឪពុកកំពុងដេកលើគ្រែ ខ្ញុំបានរត់ជាមួយមីងទៅហៅគ្រូពេទ្យចម្ងាយ ៥០ ម៉ែត្រ។ គាត់មកភ្លាម ប៉ុន្តែក្នុងពេលនោះឪពុកខ្ញុំបានឈប់រស់នៅ។ ក្រោយមកយើងបានដឹងថា aorta បានផ្ទុះឡើង។ គ្មានអ្វីដែលត្រូវធ្វើទេ ប៉ាបានដើរកាត់ទ្វារស្ថានសួគ៌ ហើយហោះទៅស្ថានសួគ៌។ វាជាថ្ងៃទី 17 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1951។ ពេញមួយយប់ខ្ញុំនៅតែសម្លឹងមើលទៅលើរាងកាយដែលអស់សង្ឃឹមរបស់ឪពុកខ្ញុំ។ ក្បាលរបស់ខ្ញុំវិលវល់ លាយឡំនឹងជំងឺឈឺក្បាលប្រកាំង និងវិលមុខដែលស្ទើរតែនាំខ្ញុំចេញពីបន្ទប់នោះ
ដែលវត្ថុទាំងអស់បានក្លាយជាការស្អប់ខ្ពើម
ព្រោះវាជាសាក្សីនៃការស្លាប់ដ៏អយុត្តិធម៌។
ខ្ញុំមិនដែលឈប់គិតអំពីឪពុករបស់ខ្ញុំ
និងជោគវាសនាដ៏ឃោរឃៅដែលរង់ចាំខ្ញុំនៅ Domodossola នោះទេ
ទឹកភ្នែកមិនអាចចេញពីភ្នែករបស់ខ្ញុំបានទៀតទេ
ដោយសារពួកគេស្ងួតពីការយំ។
ថាព្រះដែលខ្ញុំបានស្រមៃនៅពេលការចាកចេញរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងពន្លឺភ្លឺនៅលើច្រកសមុទ្រ Messina តើគាត់បានលាក់ខ្លួននៅឯណា? ហេតុអ្វីបានជាគាត់បោះបង់ចោលយើង? ហេតុអ្វីបានជាគាត់បោកខ្ញុំខ្លាំងម្ល៉េះ? ហេតុអ្វីបានជាឥឡូវនេះដែលខ្ញុំរកឃើញឪពុករបស់ខ្ញុំត្រូវបានគេយកចេញពីខ្ញុំជារៀងរហូត? តើអ្វីជាចំណុចនៃសោកនាដកម្មនេះ? ឥឡូវនេះព្រះនៅទីនេះក្នុង Domodossola ហាក់ដូចជាខុសគ្នា ឆ្ងាយ ពិបាកយល់ ទ្រង់ហាក់ដូចជាមានភាពងងឹត ពិបាកយល់ និងមិនអាចបំភ្លេចបានជូរចត់ ជាព្រះដែលខ្ញុំមិនដឹងថាត្រូវទុកចិត្តម្តងទៀត ឬមិនអើពើពេញមួយថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ។ ទាំងយប់ទាំងយប់ ខ្ញុំនៅស្ងៀមសម្លឹងមើលដោយភ្នែករបស់ខ្ញុំជាប់ក្នុងភាពងងឹត
ស្ទើរតែសង្ឃឹមថាជាមួយនឹងថ្ងៃមកដល់ អ្វីៗនឹងត្រឡប់ទៅដូចពីមុន។

នៅក្នុងថ្ងៃដ៏សោកសៅនោះ ជាមួយនឹងគ្រួសាររបស់ខ្ញុំនៅមាត់ជ្រោះ ខ្ញុំបានយល់ថាឋានសួគ៍មិនមែនជាកន្លែងសម្រាប់ក្មេងស្រីតូចៗនោះទេ។

យប់មួយក្នុងចំនោមយប់នោះ នៅព្រលឹមស្រាងៗ ខ្ញុំបានដួល ហើយបន្ទាប់ពីការគេងដ៏ឈឺចាប់ ខ្ញុំបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសុបិនដ៏ផ្អែមល្ហែមមួយៈ ខ្ញុំបានរកឃើញខ្លួនឯងនៅលើបឹង ពេលនោះឪពុករបស់ខ្ញុំបានបង្ហាញខ្លួនមកខ្ញុំដោយភ្នែករបស់គាត់ ហើយមុខរបស់គាត់ត្រូវបានជ្រមុជនៅក្នុងពន្លឺសេឡេស្ទាល។ ពេលនេះមុខរបស់គាត់លែងរងទុក្ខទៀតហើយ ស្អាតទៀតហើយ។ គាត់ញញឹមដាក់ខ្ញុំយ៉ាងផ្អែមល្ហែម យកដៃឱបខ្ញុំ ហើយចាប់ផ្តើមនិយាយជាមួយខ្ញុំ។ "កូនខ្ញុំ - គាត់និយាយថា - អ្វីដែលខ្ញុំចង់ប្រាប់អ្នកឥឡូវនេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលខ្ញុំចង់បានសម្រាប់អ្នក។ កាលៈទេសៈបានន័យថាយើងមិនស្គាល់គ្នាខ្ញុំសោកស្តាយដែលមិនបានឃើញអ្នកធំឡើង ... " .

ពេលខ្លះខ្ញុំគិតអំពីសុបិននោះ និងដំណើរចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំគិតអំពីពេលដែលព្រះអម្ចាស់នឹងត្រាស់ហៅខ្ញុំ ខ្ញុំចូលចិត្តស្រមៃថានៅពេលដែលខ្ញុំឆ្លងកាត់ទ្វារនៃស្ថានសួគ៍ ប៉ារបស់ខ្ញុំនឹងរង់ចាំខ្ញុំ ដោយស្លៀកពាក់ដូចជាល្ងាចនោះគាត់បាននាំខ្ញុំទៅរោងកុនៈ ជាមួយគាត់ យើងមានរឿងជាច្រើនដែលត្រូវប្រាប់គ្នា យើងត្រូវតែបន្តការសន្ទនាដែលរំខាននៅយប់ខែកុម្ភៈដ៏ត្រជាក់នោះ។ ខ្ញុំគិតថា វានឹងជាវិធីល្អបំផុត ដើម្បីចាប់ផ្តើមដំណើរចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំ។

ម្តាយត្រូវបានទុកចោលដោយអស់សង្ឃឹមជាមួយកូនបួននាក់ និងគ្មានប្រាក់សោធននិវត្តន៍ពីព្រោះឪពុកជាអ្នកកាប់គោសាមញ្ញ។ ភាពត្រជាក់

និងការឈឺចាប់ទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកបានធ្លាក់មកលើគ្រួសារជនអន្តោប្រវេសន៍ក្រីក្ររបស់យើង។

ឆ្ងាយពីស្រុកយើង ឆ្ងាយពីជីវិត យើងជាគ្រាប់ខ្សាច់អូសដោយខ្យល់វាលខ្សាច់។

ម្តាយរបស់ខ្ញុំបានបាត់បង់ខ្លួនឯង និងព្រលឹងទាំងមូល។ នាងបានក្លាយជាសំបកទទេ។
រាងកាយរបស់គាត់ត្រូវបានចុះកិច្ចសន្យាដូចជាដុំឈើ
គាត់មិនដែលឈប់ស្រកទម្ងន់
ហើយការសម្លឹងដែលបាត់បង់របស់គាត់នៅក្នុងទឹកមុខស្លេក
និងគ្មានការបញ្ចេញមតិ
នៅតែត្រូវបានជួសជុលពេញមួយនាទីឆ្ពោះទៅកាន់ចំណុចឆ្ងាយឆ្ពោះទៅផ្នូររបស់ឪពុកគាត់។ នាងបានក្លាយទៅជាខ្មោចដែលមានដោយភាពមិនអាចបំភ្លេចបាន។ ខ្ញុំបានដឹងពីពេលវេលាដែលនាងនឹងធ្លាក់ចុះក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមដោយគ្មានផ្លូវចេញ។ ខ្ញុំព្យាយាមអង្រួននាង ខ្ញុំនិយាយជាមួយនាង ព្យាយាមលើកទឹកចិត្តនាង។ មិនគួរឱ្យជឿ តួនាទីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងៈ កូនស្រីដែលលួងលោមម្តាយនាង ប្រាប់រឿងរ៉ាវឱ្យនាងរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ជីវិតដោយគ្មានប្តី និងជួយឱ្យនាងបំភ្លេច ។ ខ្ញុំជាកូនស្រីច្បងមិនទាន់មានអាយុ១៥ឆ្នាំទេ។

បន្ទាប់ពីអាហារពេលល្ងាច ខ្ញុំបានត្រលប់ទៅធ្វើការនៅ furrier's ដើម្បីរកប្រាក់ពីរបីសេនទៀត។ ខ្ញុំជាមនុស្សម្នាក់ដែលព្យាយាមរក្សាអណ្តាតភ្លើងនៃក្តីសង្ឃឹមឲ្យនៅរស់។ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត ម្តាយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនដឹងថា យ៉ាងម៉េចទេ ប្រហែលជាដោយកម្លាំងនៃក្តីអស់សង្ឃឹម រវាងការយំមួយ
និងមួយទៀតបានធ្វើឱ្យពិភពលោកទាំងមូលនៅលើស្មារបស់នាង
ហើយយឺតៗត្រលប់ទៅជាជាងដេរ ដេរសំពត់ និងរ៉ូបពីរបី។

ជំពូកទីដប់ - tusa ដ៏ស្រស់ស្អាត

នៅខែឧសភាឆ្នាំដដែល ប្អូនប្រុសរបស់ខ្ញុំបានធ្លាក់ខ្លួនឈឺដោយជំងឺកញ្ជ្រឹល ហើយខ្ញុំក៏ចាប់បានដែរ ដោយមិនបានឆ្លងវាតាំងពីកុមារភាព។ ពេលខ្ញុំគេង ខ្ញុំបានឮម្តាយខ្ញុំបើកទ្វារ។ មាននរណាម្នាក់បានគោះទ្វារ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំបានលឺសំលេងរបស់ zizì និង Michelillo ។ ខ្ញុំព្រួយបារម្ភ៖ ពីមុនពួកគេមិនដែលនាំខ្ញុំទៅ Domodossola ដើម្បីជួបឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំ ហើយឥឡូវនេះពួកគេបានបង្ហាញខ្លួន។
ពួកគេបានស្នាក់នៅប្រហែលមួយសប្តាហ៍
បន្ទាប់មកបានបន្សល់ទុកនូវការខកចិត្តបន្តិច
ព្រោះពួកគេសង្ឃឹមថាខ្ញុំនឹងត្រឡប់ទៅស៊ីស៊ីលីជាមួយពួកគេវិញ។
នៅខែវិច្ឆិកា សំបុត្រមួយមានព្រំដែនខ្មៅបានមកដល់។ ម្តាយភ្ញាក់ផ្អើល ហើយដៃនាងញ័រ ពេលបើកវា។ ខ្ញុំបានឃើញការយំរបស់នាង៖ zizì បានប្រកាសពីការស្លាប់របស់ជីតា Turi ។ ពួកគេបានរកឃើញគាត់ស្លាប់នៅជនបទ Bordonaro នៅថ្ងៃទី 8 ខែវិច្ឆិកា។

គាត់មានអាយុ 87 ឆ្នាំ។ នៅឆ្នាំបន្ទាប់មានការខកចិត្តខ្លាំងជាងនេះទៅទៀត នៅពេលដែលការស៊ើបអង្កេតដោយចៃដន្យបាននាំឱ្យមានមូលហេតុនៃការស្លាប់ដោយសារតែការថប់ដង្ហើមជាមួយនឹងកន្សែងដៃនៅក្នុងបំពង់កដែលបានរកឃើញក្នុងអំឡុងពេល exhumation ។ ឧក្រិដ្ឋកម្មនេះត្រូវបានស្ត្រីម្នាក់រួមនឹងបងប្អូនអ្នកជិតខាងនៅជនបទលួចប្រាក់សោធននិវត្តន៍ចំនួន ១១.០០០ រៀល។ ក្រោយមកនាងបានជាប់គុក 24 ឆ្នាំ ហើយគាត់បានជាប់គុក 12 ឆ្នាំសម្រាប់ភាពស្មុគស្មាញ។

ខ្ញុំបានបន្តសោកសៅ។ ដោយមានលុយតិចតួច យើងមិនអាចទៅបានជាមួយមនុស្ស 5 នាក់ទេ។ កញ្ញា Tilde បានណែនាំខ្ញុំឱ្យធ្វើការបណ្តេញចេញក្លែងក្លាយ ដើម្បីអាចចុះឈ្មោះនៅការិយាល័យការងារ។ ខ្ញុំឧស្សាហ៍ទៅពិនិត្យមើលថាមានការងារណាខ្លះដែរ ប៉ុន្តែមានសង្ឃឹមតិចតួច។ នៅខែមេសាឆ្នាំ 53 ខ្ញុំបានដឹងថាពួកគេបានជួលក្មេងស្រីមួយចំនួននៅក្នុងរោងចក្រមួយ។ ពួកគេមិនត្រូវការវាទេ ឪពុករបស់ពួកគេមានការងាររួចហើយ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានទៅការិយាល័យដើម្បីតវ៉ា៖ ខ្ញុំត្រូវការការងារច្រើនជាងអ្នកដទៃ។ នៅខែឧសភា ទីបំផុតខ្ញុំបានចូលរោងចក្រមួយដែលពួកគេផលិតខ្សែយឺត ខ្សែស្បែកជើង ខ្សែបូ និងបំពង់សម្រាប់ខ្សែអគ្គិសនី។ ការងារលំបាកជាមួយវេនប្រចាំសប្តាហ៍ 6-13 និង 13-21 ។ ក្នុងចន្លោះពេលនោះ ខ្ញុំក៏បានទៅកន្លែងធ្វើស្រែចម្ការ ដើម្បីបន្ថែមប្រាក់ខែ និងផ្តល់ការសង្គ្រោះដល់ម្តាយខ្ញុំ។

ខែសីហាបានមក។ សម្រាប់ថ្ងៃឈប់សម្រាក Comare Grazia ត្រូវទៅស៊ីស៊ីលីដើម្បីសួរសុខទុក្ខម្តាយចាស់របស់នាង។ ខ្ញុំក៏សម្រេចចិត្តចាកចេញជាមួយកូនស្រីរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ Caterina ។ យើងបានចេញដំណើរតាមរថភ្លើងទៅ Milan ហើយបន្ទាប់មកក្រុង Rome ជាកន្លែង

ដែលយើងមកដល់ពេលយប់។
យើងត្រូវរង់ចាំពីរបីម៉ោងសម្រាប់រថភ្លើងទៅស៊ីស៊ីលី។

នៅស្ថានីយ៍ យើងបានរកឃើញអ្នកភូមិមួយចំនួន ហើយក្នុងចំនោមពួកគេមានតារាសម្តែងតឿម្នាក់មកពី Novara, Salvatore Furnari និងទាហានម្នាក់ដែលខ្ញុំមិនចាំឈ្មោះ។ ខណៈពេលដែលលោកស្រី Grazia សម្រាកនៅលើកៅអីមួយ Caterina និងខ្ញុំត្រូវបានអញ្ជើញឱ្យដើរលេង។ ពួកគេបាននាំយើងទៅ Piazza Esedra ដើម្បីញ៉ាំ mottarello ។ វាមានអារម្មណ៍ដូចជាខ្ញុំកំពុងចាប់ផ្តើមមានជីវិតម្តងទៀត។

ពេលមកដល់នៃរថភ្លើងដែលមានមនុស្សកកកុញរួចហើយ អ្នកស្រី Grazia ប្រញាប់ប្រញាល់ទៅជាមួយកាបូបពីរ។ រថភ្លើងមិនបានឈប់ទាំងស្រុងទេ ហើយនាងបានដួលនៅលើផ្លូវដែក។ Caterina, ខ្ញុំ និងហ្វូងមនុស្សទាំងមូលបានស្រែកទៅកាន់ព្រះវរបិតាដ៏អស់កល្បជានិច្ច នៅពេលដែលយើងទាញនាងចេញដោយស្នាមជាំ ប៉ុន្តែមានជីវិតដោយអព្ភូតហេតុ។ នាងបដិសេធមិនបញ្ជូនទៅមន្ទីរពេទ្យទេ។ បន្ទាប់ពីមួយម៉ោងរថភ្លើងបានចាកចេញ។ នៅមុនថ្ងៃត្រង់ យើងបានទៅដល់ស្ថានីយ៍ Terme Vigliatore ជាកន្លែងដែលយើងជិះឡានក្រុងដែលនាំយើងទៅ Novara Sicilia ដែលជាភ្ញៀវរបស់ zizì និង Micherillo ។

ពួកគេបានស្វាគមន៍យើងជាភ្ញៀវកិត្តិយស។ យើងទាំងបីនាក់នៅលើគ្រែនៅយប់នោះ Caterina និងខ្ញុំមិនបានដេកមួយភ្លែតទេ។ លោកស្រី Grazia ពោរពេញដោយការឈឺចាប់។ នៅយប់នោះមានការភ្ញាក់ផ្អើលមួយៈ យុវជនមួយចំនួនបានលេងហ្គីតា និងវីយូឡុងជាមួយពួកយើង ប៉ុន្តែពូមីធីវីឡ មានការរំខាន ធ្វើឱ្យពួកគេរត់ចេញ។

ម្តាយរបស់ Caterina បានចំណាយពេលស្ទើរតែទាំងអស់របស់នាងនៅលើគ្រែ។ គាត់បានចេញទៅលេងម្តាយរ័យចំណាស់តែពីរដងប៉ុណ្ណោះក្នុងរយៈពេលដប់ថ្ងៃ។ នៅពេលរសៀល ខ្ញុំបានទៅសួរសុខទុក្ខមិត្តរួមថ្នាក់ និងមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំពីមន្ទីរពិសោធន៍។ ថ្ងៃមួយ ខ្ញុំក៏បានឃើញមិត្តរួមសាលាម្នាក់ដែលមកឱបខ្ញុំ។ គាត់កាន់កង់មួយដៃ ហើយខ្ញុំសុំគាត់យកខ្ញុំជិះ។ កាលនោះ Novara មិនដែលឃើញក្មេងស្រីជិះកង់ទេ។ នៅពេលដែលនាងដឹងភ្លាម zizì បានស្តីបន្ទោសខ្ញុំថា "អ្នកបានក្លាយជាសត្វទីទុយ ខ្ញុំមិននឹកស្មានដល់រឿងបែបនេះទេ"។

ត្រលប់មក Domodossola វិញ លោកស្រី Grazia កំពុងតស៊ូដើម្បីជាសះស្បើយ។ បន្ទាប់ពីការដួលរលំនោះការឈឺចាប់ arthrosis បានកើតឡើង។ គាត់មានចិត្តក្លាហានតែពេលគាត់ទៅជាមួយក្រុមគ្រួសារទៅកម្មវិធីជប់លៀងមួយ ដែលខ្ញុំក៏ត្រូវបានអញ្ជើញដែរ។

ខ្ញុំបានត្រលប់ទៅធ្វើការនៅក្នុងរោងចក្រ និងនៅហាង furrier ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវការបទពិសោធន៍ថ្មីៗ។ ថ្ងៃមួយ ពេលទៅលេងព្រះសហគមន៍កាតូលិក San Gervasio និង Protasio លោក Don Giuseppe Benetti បានមករកខ្ញុំដើម្បីសួរខ្ញុំនូវសំណួរមួយចំនួន។ ខ្ញុំបានទុកចិត្តគាត់រាល់ទុក្ខព្រួយរបស់ខ្ញុំ។ គាត់បានលើកទឹកចិត្តខ្ញុំ ហើយបាននិយាយថា៖ «មកនិយាយនៅរសៀលថ្ងៃអាទិត្យ។ នៅទីនោះ

អ្នកនឹងឃើញប្រធានអង្គការ Catholic Action Signorina Germana ដែលនឹងណែនាំអ្នកដល់ក្មេងស្រី និងផ្តល់ដំបូន្មានល្អៗជាច្រើនដល់អ្នក”។ ខ្ញុំបានយល់ឃើញថាខ្លួនឯងស្រួលភ្លាមៈ ដោយភាពអៀនបន្តិច ខ្ញុំចាប់ផ្តើមរាប់អានមិត្តភក្តិ។ ខ្ញុំខ្លាចមិនចេះនិយាយ ប៉ុន្តែដោយជំនួយពីព្រះ ខ្ញុំបានយកឈ្នះលើការលំបាកដំបូង។
ខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តអានកាសែតរបស់សមាគមដោយកោតសរសើរស្ថាបនិក Armida Barelli៖ អរគុណចំពោះនាង ជីវិតរបស់ខ្ញុំបានប្រសើរឡើង។ នៅពេលដែលការផ្លាស់ប្តូររោងចក្របានអនុញ្ញាត ខ្ញុំបានទៅពិធីបូជាពេលព្រឹកនៅម៉ោង 7 ដែលជាកន្លែងដែលខ្ញុំបានជួប ដុន បេណេតទី ដែលខ្ញុំបានចាត់ទុកជានាយកខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ។ កាលពីថ្ងៃអាទិត្យ ខ្ញុំបានស្នើឲ្យចំណាយពេលមួយម៉ោងនៅកន្លែងផ្សាយព័ត៍មានល្អនៅមុខព្រះវិហារ។ ក្រោយមកពួកគេបានអញ្ជើញខ្ញុំឱ្យចូលរួមក្រុមប្រឹក្សា ACLI ។ ជាមួយនឹងការប្តេជ្ញាចិត្តទាំងអស់នោះ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាសំខាន់ និងសម្រេចបាន។

សហសេវិករបស់ខ្ញុំនៅក្នុងរោងចក្របានចាត់ទុកខ្ញុំថាជាមនុស្សធំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមានអារម្មណ៍មិនស្រួលទេ តាមពិតខ្ញុំបានអធិស្ឋានឲ្យពួកគេ ហើយហៅពួកគេមកវិញនៅពេលដែលពួកគេនិយាយពាក្យអសុរោះនៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរមុនពេលចាប់ផ្តើមវេន។

ជំពូកទីដប់មួយ - មុខប៉ាសីទ្បេន

រដូវក្តៅមួយកាលពីថ្ងៃអាទិត្យ ប្រធាននៃសកម្មភាពកាតូលិកអាល្លឺម៉ង់បានរៀបចំដំណើរកម្សាន្តទៅកាន់ភ្នំ។ ជាមួយនឹងប្រាក់តិចតួចដែលនៅសេសសល់ខ្ញុំអាចបង់ថ្លៃធ្វើដំណើរ។ យើងបានមកដល់ដោយឡានក្រុងទៅកាន់ Goglio បន្ទាប់មកតាមរថយន្តខ្សែកាបទៅកាន់ Alpe Devero ហើយបន្ទាប់មកដោយថ្មើរជើងឆ្ពោះទៅ Crampiolo ។ ខ្ញុំបានសញ្ជឹងគិតអំពីភាពស្រស់ស្អាតនៃភ្នំដែលគ្របដណ្តប់ដោយផ្កាៈ ផ្ការ៉ូដូដូដេនដ្រូន ប៊ឺរខូស ផ្កាអ័រគីដេព្រៃ។ ផ្លែប៊្លូបឺរីដើម្បីជប់លៀង។ កាប៊ីនដែលមានដំបូលថ្ម និងបង្អួចឈើដែល windowsills ព្យួរ geraniums ពណ៌ក្រហមនិងពណ៌ផ្កាឈូកភ្លឺ។ ខ្ញុំបានសួរ Germana កន្លែងដែលផ្លូវបញ្ចប់។ "នៅពេលដែលយើងនឿយហត់ យើងនឹងឈប់ទទួលទានអាហារថ្ងៃត្រង់"។ ប្រហែលម៉ោង 1 រសៀល យើងឈប់ផឹកទឹកស្អាតដែលហូរចេញពីថ្មឆ្ពោះទៅជ្រលងភ្នំ។ បន្ទាប់ពីទទួលទានអាហារ អធិស្ឋាន និងច្រៀង យើងក៏ចេញដំណើរត្រឡប់មកវិញ។ ខ្ញុំញាប់ញ័រដោយភាពរីករាយៈ ខ្ញុំមិនដែលចំណាយពេលថ្ងៃដ៏ស្រស់ស្អាតបែបនេះទេ។ នៅផ្ទះខ្ញុំប្រាប់ម្តាយខ្ញុំគ្រប់យ៉ាង ហើយខ្ញុំឃើញគាត់ញញឹម។

រាល់ពេលខ្ញុំបានទទួលសំបុត្រពីមិត្តម្នាក់ពី Novara Sicilia៖ គាត់បានសុំឱ្យគាត់រកការងារធ្វើនៅ Domodossola ដូច្នេះយើងអាចជួបគ្នា។ ខ្ញុំច្របូកច្របល់ណាស់ ប៉ុន្តែសប្បាយចិត្តដែលមានគេស្រលាញ់ខ្ញុំ។ ក៏មានក្មេងប្រុសម្នាក់មកពី Domodossola ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនចូលចិត្តគាត់ទេ: នៅពេលព្រឹកគាត់បានផឹក grappa ហើយតែងតែមានថ្ពាល់ក្រហម។

សមាធិពេលព្រឹកបានបង្ហាញពីផ្លូវទៅកាន់មហាសន្និបាត ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ ខ្ញុំចូលចិត្តក្មេងៗ និងគំនិតនៃការចាប់ផ្តើមគ្រួសារ។ ខ្ញុំបានទុកចិត្តខ្លួនឯងទៅនឹងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ ខ្ញុំបានចំណាយពេលរសៀលថ្ងៃអាទិត្យនៅក្នុងការរៀបចំផែនការនៃការប្តេជ្ញាចិត្តសាសនាប្រចាំសប្តាហ៍ជាមួយមិត្តភ័ក្តិរបស់ខ្ញុំ។ ថ្ងៃអាទិត្យខ្លះ យើងបានទៅកាន់ទីប្រជុំជនជិតខាង។ ការធ្វើដំណើរតាមឡានក្រុងរំខានខ្ញុំ ប៉ុន្តែភាពក្លាហានបានយកឈ្នះការរងទុក្ខតូចៗមួយចំនួន។

នៅថ្ងៃទី 1 ខែឧសភា ឆ្នាំ 1954 ACLI និង oratory បានរៀបចំដំណើរកម្សាន្តមួយ៖ ធម្មយាត្រាទៅកាន់ទីសក្ការៈបូជារបស់ Madonna di Oropa នៅពេលព្រឹក និងការប្រមូលផ្តុំដោយ Honorable Pastore នៅ Biella នៅពេលរសៀល។ ខ្ញុំគឺជាមនុស្សដំបូងគេដែលបានចុះឈ្មោះជាមួយមិត្តភក្តិរបស់ខ្ញុំ និងមិត្តប្រុសរបស់នាង Pierino ។ ឡានក្រុង 2 ពេញទៅដោយយុវជន។ ក្នុងចំណោមពួកគេ មានក្មេងប្រុសសក់ទង់ដែងម្នាក់ ដែលខ្ញុំធ្លាប់ឃើញរួចហើយនៅកន្លែងណាមួយ។ វាគឺជាគាត់៖ កម្មករមកពីក្រុមហ៊ុនសំណង់ដែលខ្ញុំបានទៅហៅអតិថិជនរបស់ furrier ។ Pierino បានណែនាំគាត់ដល់ខ្ញុំ៖ គាត់គឺជាបងប្អូនជីដូនមួយរបស់គាត់។ ពេលថ្ងៃ គាត់មិនដែលមើលមុខខ្ញុំទេ។ ពេលមកដល់ផ្ទះ ខ្ញុំបានប្រាប់ម្តាយខ្ញុំអំពីរឿងនោះ។
នៅល្ងាចបន្ទាប់ខ្ញុំបានឃើញគាត់នៅក្រោមយ៉រតូចមួយនៃបន្ទប់ដែលមានទី

តាំងនៅជាន់ទីមួយ។ "ម៉ាក់ ម៉ាក់មកមើលៈ មានក្មេងប្រុសដែលខ្ញុំបានជួបនៅ Biella"។ ហើយនាងញញឹមពាក់កណ្ដាលៈ "វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់កំពុងទាក់ទងអ្នក" ។ ល្ងាចបន្ទាប់ចេញទៅក្រៅជាមួយអ្នកជិតខាង ខ្ញុំឃើញគាត់នៅពីមុខខ្ញុំ។ នាងបានសួរដោយអៀនខ្មាស់ថាតើនាងអាចមកជាមួយពួកយើងបានដែរឬទេ? ខ្ញុំទទួលយកដោយមិនដឹងខ្លួនបន្តិច។ យើងបានបំបែកទឹកកកដោយជជែកអំពីរឿងនេះ។ លុះពេលរសៀលវេននៅរោងចក្រចប់ គាត់បានទៅផ្ទះខ្ញុំ។ ល្ងាចមួយ ខ្ញុំបាននាំគាត់ទៅណែនាំគាត់ជាមួយម្ដាយរបស់គាត់ ដែលស្វាគមន៍គាត់យ៉ាងល្អ។ ពេលទំនេរ គាត់បានចូលរួមការនិយាយ។ បន្ទាប់មកក្មេងប្រុសស្រីក៏បែកគ្នាតែពេលបញ្ចប់ការប្រជុំទើបអាចជួបគ្នាបាន។ យើងក៏បានចូលរួមកិច្ចប្រជុំ ACLI ផងដែរ។

ម្ដាយរបស់ខ្ញុំ ទោះបីជាមកពីស៊ីស៊ីលី ជាកន្លែងដែលក្មេងប្រុសពីរនាក់ដែលស្រលាញ់គ្នាមិនអាចចេញទៅក្រៅតែម្នាក់ឯងបាន បានផ្ដល់ទំនុកចិត្តដល់ពួកយើង ហើយពួកយើងបានចាប់ផ្ដើមដំណើរដ៏សុខសាន្ត។ Giuse បានប្រាប់ខ្ញុំថាគាត់បានជួបឪពុករបស់ខ្ញុំៈ ដើម្បីរកប្រាក់បានខ្លះ តាំងពីមានកូន 4 នាក់ ហើយមានតែឪពុកប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការ ដូចជាក្មេងប្រុសគាត់បានធ្វើកិច្ចការមួយចំនួនសម្រាប់អ្នកហិរញ្ញវត្ថុនៃបន្ទាយ ពីរបីជំហានពីផ្ទះរបស់គាត់។ ពេលខ្លះគាត់យកស្បែកជើងមកឲ្យប៉ាខ្ញុំជួសជុល។ ខ្ញុំបានស្ដាប់ដោយសេចក្ដីរីករាយ។

គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំពីអ្វីផ្សេងទៀត: នៅពេលដែលនៅថ្ងៃទី 16 ខែកញ្ញាឆ្នាំ 1950 ខ្ញុំបានឆ្លងកាត់ទីក្រុងរ៉ូមដើម្បីទៅដល់ Domodossola យើងបានជួបស្ទើរតែ។ Giuse ដូចដែលខ្ញុំនៅតែហៅគាត់ថាបានមកដល់ដោយកង់សម្រាប់ឆ្នាំបរិសុទ្ធ។

ដំណើរផ្សេងព្រេងៈ គាត់បានចាកចេញពី Domodossola រួមគ្នាជាមួយបូជាចារ្យមកពីជ្រលងភ្នំ ដែលជិះស្បែកជើងកវែងភ្នំយ៉ាងលឿន។ វាស្ទើរតែមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការធ្វើតាមគាត់។ គាត់បានតែឈប់ពេលឃើញសួនបន្លែដើម្បីទទួលបានសាឡាដ។ ពាក់កណ្ដាលផ្លូវនៃការធ្វើដំណើរ Giuse ត្រូវបានទុកចោលតែម្នាក់ឯង។ តាមផ្លូវគាត់បានប្រទះឃើញអាជីវករលក់ដូរតាមផ្លូវដែលមានកង់ចាស់ផ្ទុកសារធាតុញៀនដើម្បីលក់។ ពួកគេបានរក្សាក្រុមហ៊ុនគ្នាទៅវិញទៅមករហូតដល់ទីក្រុងរ៉ូម។

ខែសីហាបានមក។ រោងចក្របិទសម្រាប់ថ្ងៃវិស្សមកាល ហើយខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តទៅសួរសុខទុក្ខប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ Rosa ដែលកំពុងសម្រាកព្យាបាលនៅលើភ្នំនៅលើបឹង Mergozzo ។ ខ្ញុំបានសួរដូនជីដែលរត់ផ្ទះស្នាក់នៅប៉ុន្មានថ្ងៃ។ ខ្ញុំទើបតែបានលើកឡើងពីគំនិតនេះទៅកាន់ Giuse ។ មានក្មេងស្រីផ្សេងទៀតនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកនៅក្នុងផ្ទះ។ ក្នុងនោះមានក្មួយស្រីកែសម្ផស្សរបស់ដូនជី។ លុះព្រឹកឡើង១៥កើតជាថ្ងៃបុណ្យចម្រើនព្រះជន្មព្រះអង្គហៅយើងទៅបន្ទប់លោកបន្ទាប់ពីបុណ្យមាឃបូជា។ គាត់បានបំពេញមុខរបស់យើងដោយក្រែម ម៉ាស្ការ៉ា និងក្រែមលាបមាត់ផ្សេងៗៈ យើងមើលទៅដូចជារូបចម្លាក់ក្រមួន។ នៅពេលអាហារថ្ងៃត្រង់ មីងដូនជីបានហៅក្មួយស្រីមកវិញៈ វាគ្មានន័យអ្វីទេដែលនាងប្រព្រឹត្តចំពោះពួកយើងបែបនេះ។

ពេលរសៀលសម្លឹងមើលបឹងពីបង្អួច ខ្ញុំឃើញ Giuse ផុសឡើង។ ខ្ញុំមិនចង់ឃើញមុខប៉សឺឡែននោះទេ។ ឃើញខ្ញុំនៅមាត់ទ្វារ គាត់ស្ទើរតែមិនស្គាល់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានសុំទោស ដោយពន្យល់ថាវាជាការពិសោធ ហើយក្មេងស្រីផ្សេងទៀតក៏បានផ្លាស់ប្ដូរដែរ។ នៅពេលរសៀលយើងបានដើរនៅសួនច្បារផ្ទះ។

នៅពេលល្ងាចគាត់បានស្វាគមន៍ខ្ញុំថា "ជួបគ្នាឆាប់ៗនៅ Domodossola ប៉ុន្តែមុខរបស់អ្នកស្អាតនិងស្រស់ដូចពីមុន"។

ជំពូកទីដប់ពីរ - Violette

នៅពេលដែលវិស្សមកាលពីរសប្តាហ៍បានកន្លងផុតទៅ ខ្ញុំបានត្រលប់ទៅធ្វើការក្នុងរោងចក្រវិញក្នុងវេនពីម៉ោង 1 រសៀលដល់ម៉ោង 9 យប់ ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងដោតខ្សែបូចូលទៅក្នុងម៉ាស៊ីន ខ្ញុំបានគិតអំពី Giuse ប៉ុន្តែក្នុងពេលតែមួយខ្ញុំមិនបាន មានបំណងចង់ឃើញគាត់។ នៅម៉ោង៩យប់ សំឡេងស៊ីរ៉ែនបានបន្លឺឡើង ហើយបេះដូងខ្ញុំចាប់ផ្តើមលោតញាប់។ ដោយបានបោះត្រាថតនោះ នៅច្រកចេញចូល ខ្ញុំបានឃើញកង់មួយក្នុងភាពងងឹតពាក់កណ្តាល។ វាគឺពិតជាគាត់៖ គាត់បានមករកខ្ញុំ សម្លឹងមើលមុខខ្ញុំដោយខ្មាស់អៀន ហើយនិយាយថា៖ "ខ្ញុំចូលចិត្តអ្នកសាមញ្ញណាស់" ។ គាត់ឲ្យខ្ញុំអង្គុយលើបំពង់កង់ ហើយយកខ្ញុំទៅផ្ទះ។ យើងបានផ្លាស់ប្តូរការស្វាគមន៍រាត្រីសួស្តីដ៏សាមញ្ញមួយ។ រឿងនេះបានកើតឡើងស្ទើរតែរាល់ថ្ងៃ។ នៅរសៀលថ្ងៃអាទិត្យ យើងបានជិះកង់ពីរបីនៅក្នុងភូមិក្បែរនោះ។ ថ្ងៃមួយគាត់បាននាំខ្ញុំទៅផ្ទះរបស់គាត់ ដើម្បីណែនាំខ្ញុំឱ្យស្គាល់ប៉ា និងម៉ាក់របស់ខ្ញុំ បងស្រីពីរនាក់ និងបងប្រុសម្នាក់។ បន្តិចម្តងៗ នាងក៏ណែនាំខ្ញុំឲ្យស្គាល់ពូ និងបងប្អូនជីដូនមួយរបស់នាងជាមិត្តភ័ក្តិ។

ពេលម៉ាក់ខ្ញុំឃើញយើងពីយ៉រ គាត់ក៏នាំយើងឡើងមកផ្ទះ។ ខណៈពេលដែលនាងដាក់លើក្មេងប្រុសនោះ ខ្ញុំពិតជាមិនសម្រេចចិត្តខ្លាំងណាស់។ ថ្ងៃទី ៨ ខែធ្នូ ជាថ្ងៃនៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាថ្ងៃឈ្មោះខ្ញុំ សំឡេងកណ្ដឹងទ្វារបានបន្លឺឡើង។ វាគឺជាអ្នកលក់ផ្កា ដែលបានប្រគល់ភួងផ្កាខាត់ណាក្រហមឱ្យខ្ញុំ។ "ម៉ាក់, Giuse បានផ្ញើបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់!" ។ អ្វីដែលខកចិត្តនៅពេលខ្ញុំបើកចំណាំៈ វាមិនមែនជាគាត់ទេ ប៉ុន្តែជាក្មេងប្រុសអាយុ 14 ឆ្នាំដែលខ្ញុំបានជួបដោយចៃដន្យ។ វានិយាយថា "ខ្ញុំស្រឡាញ់អ្នក" ដោយហត្ថលេខា។ ប្រហែលជាគាត់គិតថាខ្ញុំជាអាយុរបស់គាត់។

នៅថ្ងៃណូអែល Giuse បានបង្ហាញចូចម្រុះពណ៌ធំពេញដោយសូកូឡា និងកាតជូនពរ។ ខ្ញុំបានអរគុណគាត់ ហើយយើងបានទៅកាន់ពិធីបុណ្យកណ្ដាលអធ្រាត្រជាមួយគ្នា។ ពេលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ គាត់បានប្រាប់ខ្ញុំថា "ថ្ងៃស្អែក ខ្ញុំត្រូវទៅញ៉ាំអាហារថ្ងៃត្រង់ជាមួយក្រុមគ្រួសារ ខ្ញុំនឹងជួបអ្នកម្តងទៀតក្នុងថ្ងៃ Boxing Day"។ នៅព្រឹកថ្ងៃទី២៦ ខ្ញុំបាននិយាយទៅម្តាយថា «ខ្ញុំមិនទៅក្រៅជាមួយក្មេងនោះទៀតទេ ខ្ញុំយកចូមកវិញ ខ្ញុំមិនចង់បានការសន្យាទេ» ។ ហើយនាងមានទឹកមុខម៉ឺងម៉ាត់ថាៈ «ឯងឆ្កួតហើយ បើអ្នកមិនទាន់បានញ៉ាំសូកូឡាទេ»។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ Giuse បានមកទទួលខ្ញុំពីការងារជាធម្មតា។ នៅលើផ្លូវថ្មើរជើង ឬលើបំពង់កង់ ខ្ញុំស្ទើរតែមិនបាននិយាយជាមួយគាត់។ នៅថ្ងៃចូលឆ្នាំសកល 1955 ខ្ញុំបានទៅធ្វើបុណ្យ។ គាត់ក៏នៅទីនោះដែរ ហើយនៅទីបំផុតគាត់បានទៅផ្ទះខ្ញុំ។ នៅមាត់ទ្វារគាត់និយាយមកខ្ញុំថា "តើខ្ញុំអាចដឹងពីអ្វីដែលអ្នកមាននៅក្នុងចិត្តដែលធ្វើឱ្យខ្ញុំឈឺចាប់បែបនេះ? " ហើយទឹកភ្នែកក៏ហូរចេញពីភ្នែករបស់គាត់។ ចំបើងនោះបានបំបែកខ្នងរបស់សត្វអូដ្ឋ ហើយខ្ញុំបានញញឹមដាក់គាត់។ គាត់បានថើបខ្ញុំ ហើយនិយាយថា "រសៀលនេះ ខ្ញុំនឹងទៅយកអ្នកទៅ vespers

នៅភ្នំ Calvario ។ បន្ទាប់ពី vespers ខ្សែភាពយន្តមួយនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្លឹប ACLI" ។ ខ្ញុំបានទទួលយក ហើយយើងបាននិយាយលា។ ខ្ញុំបានរាយការណ៍វានៅផ្ទះ ហើយម្តាយរបស់ខ្ញុំបាននិយាយដោយរីករាយថា "កូននឹងមិនជួបក្មេងប្រុសល្អបែបនេះទៀតទេ"។

នៅម៉ោង 2 រសៀល ពួកយើងបានចាកចេញទៅកាន់កាល់វ៉ារី តាមបណ្តោយផ្លូវលំជាមួយនឹងវិហារនៃ Via Crucis ។ ពេលយើងទៅដល់ទីសក្ការៈ យើងបានច្រៀងបទ vespers ហើយបន្ទាប់ពីពរជ័យ យើងបានទៅក្លឹប។ ខ្ញុំមិនចាំចំណងជើងនៃខ្សែភាពយន្តនេះទេ ប៉ុន្តែវាគួរឱ្យធុញណាស់ ដូច្នេះខ្ញុំបានស្នើឱ្យយើងត្រលប់ទៅទីក្រុងវិញទៅកាន់រោងកុន Catena ជាកន្លែងដែលពួកយើងអាចរីករាយនឹងភាពយន្តដ៏ល្អប្រសើរមួយដែលមានឈ្មោះថា "Violette" ។

ក្នុងខែមេសា ដោយធ្វើដំណើរតាមរថភ្លើងឆ្លងកាត់ជ្រលងភ្នំ Vigezzo និង Centovalli យើងបានទៅជាមួយឪពុកម្តាយរបស់គាត់ទៅពិធីបុណ្យអណ្តែតផ្កានៅ Locarno ។ យើងបានជួបឪពុករបស់ Giuse ដែលណែនាំខ្ញុំថាជា "មិត្តស្រី" ។ គាត់ដាក់ដៃក្នុងហោប៉ៅរបស់គាត់ ហើយយកលុយ 10 ហ្វ្រង់ស្វីសពីកាបូបរបស់គាត់ ហុចឱ្យ Giuse ហើយនិយាយថា "សុខសប្បាយទេ តើអ្នករៀបការនៅពេលណា?"។ យើងមើលមុខគ្នា យើងមិនដែលនិយាយអំពីវាទេ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មក យើងចាប់ផ្តើមមានគំនិតរៀបការ។ យើងថែមទាំងនិយាយអំពីវានៅផ្ទះ។ ម៉ាក់សប្បាយចិត្ត ប៉ុន្តែក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ មានលទ្ធភាពហិរញ្ញវត្ថុតិចតួច។ បន្តិចម្តងៗ យើងទិញសន្លឹកពីរបីសន្លឹក និងខោទ្រនាប់ខ្លះ។ យើងមិនមានតម្រូវការពិសេសទេ។ យើងបានទៅរកផ្ទះល្វែងតូចល្មម។ យើង

បានរកឃើញវានៅស្រុក Motta បុរាណ ដូច្នេះហើយបានកំណត់ថ្ងៃរៀបការគឺថ្ងៃច័ន្ទ 19 ខែកញ្ញា។ ខ្ញុំបានទៅជាមួយម្ដាយរបស់ខ្ញុំទៅកាន់ហាងលក់ក្រណាត់ Panzarasa ដើម្បីទិញចរសម្រាប់រ៉ូបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយយកវាទៅឱ្យលោកស្រី Tilde ដែលជាអ្នករោមសត្វ ដែលតែងតែសន្យានឹងខ្ញុំថានឹងធ្វើវាដោយក្ដីស្រលាញ់។

នៅសាលាក្រុង ម្ដាយខ្ញុំត្រូវចុះហត្ថលេខាលើបម្រាមរៀបការ ព្រោះខ្ញុំនៅជាអនីតិជន។ ឪពុកម្ដាយរបស់ Giuse ក៏សប្បាយចិត្តដែរ។ នៅក្នុងព្រះសហគមន៍កាតូលិក Monsignor Pelland បានប្រាប់យើងនូវពាក្យលើកទឹកចិត្តដ៏ស្រស់ស្អាតថា: "តែងតែមានសុភាពរាបសារដោយមានជំនឿជាច្រើនដើម្បីប្រឈមមុខនឹងសេចក្តីអំណរនិងទុក្ខព្រួយដែលជីវិតបម្រុងទុកសម្រាប់យើង។ ខ្ញុំនឹងអនុញ្ញាតឱ្យអ្នកស្វែងរកអ្នករត់ពណ៌ក្រហមតាមបណ្ដោយផ្លូវ" ។

យើងត្រូវរៀបចំបញ្ជីសាច់ញាតិ និងមិត្តភ័ក្តិដែលអំណោយនោះនឹងត្រូវបញ្ជូនតាមធម្មតា។ ភ្ញៀវតិចតួចណាស់។ ម្ដាយរបស់ Giuse បាននិយាយថា "ពីរនាក់ក្នុងមួយគ្រួសារ" ។ បន្តិចម្ដងៗ យើងឈានដល់ ៣៥ នាក់។ សាក្សីត្រូវបានជ្រើសរើសៈ ពូ Carmelo របស់ Giuse និងសម្រាប់ខ្ញុំ Pierino ដែលជាស្ថាបត្យករនៃកិច្ចប្រជុំរបស់យើង។ មួយសប្ដាហ៍មុនពិធីមង្គលការសុន្ទរកថារបស់បុរសដែលដឹកនាំដោយ Don Giuseppe Briacca បានរៀបចំពិធីជប់លៀងមួយសម្រាប់ពួកយើង។ លោកគ្រូ Furiga បានគូររូបភាពស្វាគមន៍នៅលើក្ដារខៀន ហើយបង្កើតរម្ងរជាមួយនឹងបញ្ជីមិត្តភ័ក្តិ។ វាក៏មានតុមួយគ្របដណ្ដប់ដោយកុម្មង់នំ និងភេសជ្ជៈផងដែរ។ មិនដែលមានពិធីជប់លៀងបែបនេះនៅក្នុងសុន្ទរកថាទេ។ ព្រះវិហារសហសេវិកនៃ Saints Gervasio និង Protasio កំពុងត្រូវបានជួសជុល ហើយចិញ្ចើមផ្លូវពោរពេញដោយកម្ទេចថ្ម និងថ្ម

ប៉ុន្តែស្ត្រីមួយចំនួនដែលស្ម័គ្រចិត្តបានព្យាយាមអស់ពីសមត្ថភាពដើម្បីសម្អាតវាឡើងជាកិត្តិយសដល់ Giuseppe និង Concetta ។

នៅថ្ងៃទី 16 ខែកញ្ញា Zizì និង Micherillo បានមកដល់ ផ្លាស់ប្តូរដោយសារតែ Concettina បានរៀបការ ហើយគាត់ត្រូវទៅជាមួយនាងទៅអាសនៈដោយជំនួសឪពុករបស់នាងដែលលែងនៅទីនោះ។

ទន្ទឹមនឹងនោះ អំណោយតិចតួចមួយចំនួនបានមកដល់៖ ផើងកាហ្វេម៉ាស៊ីនកិនកាហ្វេមួយកែវ rosolio ឈុតចានឆ្នាំង និងចានឆ្នាំងពីសាច់ញាតិ និងមិត្តភក្តិដែលបានទទួលការពេញចិត្ត ឈុតផ្ទះបាយពី Pierino និងពូរបស់គាត់។ សកម្មភាពកាតូលិករបស់ស្ត្រីបានផ្តល់ឱ្យយើងនូវគំនូរក្បែរគ្រែជាមួយគ្រួសារបរិសុទ្ធ ដែលជាជំនួយការ ដុន បេណេតធី នូវថូផ្កាពណ៌បៃតងដ៏អស្ចារ្យជាមួយនឹងការតុបតែងប្រាក់។

យប់មុនគឺយូរ។ ខ្ញុំបានគិតអំពីម្តាយរបស់ខ្ញុំដែលនៅសល់កូនបីនាក់ ហើយមានធនធានតិចតួច។ "អ្នកមានជំនឿតិចតួចមែនទេ សាលា oratory បង្រៀនអ្នកថាតែងតែមាន Providence នៅក្នុងជីវិត?" ខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់ខ្លួនឯង។ នៅថ្ងៃច័ន្ទទី 19 ខ្ញុំក្រោកពីគេងនៅម៉ោងប្រាំពីរ។ លោកស្រី Tilde បានមកដល់ក្នុងសម្លៀកបំពាក់ចរ។ គាត់បានស្លៀកពាក់ឱ្យខ្ញុំ ហើយកែសម្រួលវាំងននដែលខ្ញុំបានទិញនៅ Milan ។ នៅម៉ោង៩ព្រឹក តាក់ស៊ីបានមកដល់ ដើម្បីនាំខ្ញុំទៅព្រះវិហារ។ ខ្ញុំយល់ច្រឡំ ខ្ញុំបានរកឃើញសមុទ្រដែលមនុស្សកំពុងមើលខ្ញុំ។ Giuse រួចហើយនៅអាសនៈកំពុងរង់ចាំខ្ញុំជាមួយនឹងភួងផ្កាពណ៌ទឹកក្រូចអមដោយបងស្រីរបស់គាត់ Rosa ដោយសារតែម្តាយ Olimpia

មានការរំភើបខ្លាំងចំពោះកូនដំបូងដែលរៀបការ។
ខ្ញុំបានចូលរួមជាមួយគាត់ អមដោយពូមីឆេរីឡូ នៅលើអ្នករត់ពណ៌ក្រហម។

ម៉ាស់បានចាប់ផ្តើម។ Monsignor Pelland ក៏រំជួលចិត្តដែរ។ ខ្ញុំចងចាំនូវការគោរពលើកទឹកចិត្តមួយ ពរជ័យនៃចិញ្ចៀនអាពាហ៍ពិពាហ៍ ការសន្យានៃភាពស្មោះត្រង់ពេញមួយជីវិត និងនៅចុងបញ្ចប់នៃពិធីនេះ ហត្ថលេខា។ នៅតាមផ្លូវចេញពីម្តាយរបស់ Pierino ដែលបានក្លាយជាម្តាយមីងរបស់ខ្ញុំនៅពេលនោះ បានដាក់ផ្លាកសញ្ញារបស់ស្ត្រីនៃ Catholic Action នៅលើទ្រូងរបស់ខ្ញុំ។

ជំពូកទីដប់បី - ជីវិតថ្មី។

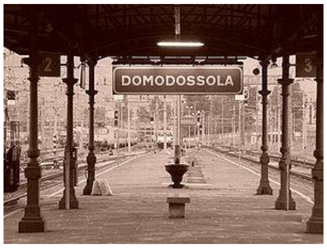

នៅពេលដែលការប្រារព្ធពិធីនៅក្នុងព្រះវិហារបានបញ្ចប់ ភាពស្រស់ស្រាយបានធ្វើឡើងនៅបារ Grandazzi តាមរយៈ Castellazzo ។ រវាងការថើបមួយ និងមួយទៀតជាមួយភ្ញៀវ យើងមានម្ហូបអាភៀនជាមួយភីហ្សា និងនំកុម្មង់នំមួយចំនួន។ ការសួរសុខទុក្ខ និងការថើបយ៉ាងពិសេសទៅកាន់ក្មេក Olimpia និង Armando ដែលបានទៅជាមួយម្តាយដើម្បីយកវ៉ាលី បន្ទាប់មកប្រញាប់ទៅស្ថានីយ៍ដើម្បីចាប់រថភ្លើងម៉ោង 12.15 សម្រាប់ក្រេបទឹកឃ្មុំរបស់ពួកគេ។

ម៉ាក់យំទាំងទឹកភ្នែក។ យើងបានចូលទៅក្នុងបន្ទប់។ មេស្ថានីយ៍បានប្រកាសពីការចាកចេញជាមួយនឹងសំឡេងកញ្ចែ ខណៈពេលដែល Giuse និងខ្ញុំងើបចេញពីបង្អួចដើម្បីនិយាយលាចុងក្រោយរបស់យើង។ ដំណើរផ្សងព្រេងនៃជីវិតរបស់យើងបានចាប់ផ្តើម។

នៅពេលដែលយើងទៅដល់ Florence យើងឆ្ពោះទៅកាន់សណ្ឋាគារដែលបង្ហាញដោយលោកស្រី Tilde ដែលជារោមសត្វ។ នៅច្រកចូលដ៏ប្រណិត យើងត្រូវបានគេស្វាគមន៍ដោយតន្ត្រី

បន្ទាប់មកអ្នកបំរើនាំយើងទៅបន្ទប់នៅជាន់ទី 3 ។ សម្រាប់ពួកយើង អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺថ្មី សូម្បីតែគេងលើគ្រែពីរក៏ដោយ។

ថ្ងៃដំបូងដែលយើងបានទៅលេងទីក្រុង ទីពីរយើងបានទៅ Piazzale Michelangelo ដែលជាកន្លែងដែលអ្នកអាចកោតសរសើរ Florence ទាំងអស់។ យើងបានថតរូបខ្លះៗ៖ កាមេរ៉ារបស់ Giuse អាចថតរូបសខ្មៅចំនួនប្រាំបីជាមួយនឹងខ្សែភាពយន្តវិល។

នៅថ្ងៃទីបីការចេញដំណើរទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម។ សណ្ឋាគារមានលក្ខណៈសមរម្យជាងព្រោះប្រាក់សន្សំដោយការលះបង់ត្រូវមានគ្រប់គ្រាន់។ យើងបានឈប់ពីរបីថ្ងៃដើម្បីទៅទស្សនា basilicas ទាំងបួនដែល Giuse បានឃើញក្នុងឆ្នាំបរិសុទ្ធ និងប្រភពទឹក Trevi ។ យើងក៏បានត្រលប់ទៅប្រភពទឹក Esedra ដែលជាកន្លែងមួយពីយប់ដ៏ល្បីល្បាញនៃឆ្នាំ 53 នៅពេលដែល Signora Grazia បានធ្លាក់នៅក្រោមរថភ្លើង។

ដល់ពេលត្រូវចាកចេញទៅស៊ីស៊ីលី។ បន្ទាប់ពីការធ្វើដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ រថភ្លើងបានមកដល់ Calabria ហើយទីបំផុត Sicily អាចត្រូវបានគេមើលឃើញពី Villa San Giovanni ។ Giuse រីករាយនឹងពេលវេលាទាំងនោះ៖ រថភ្លើងកំពុងដាក់លើទូកសាឡាង នាវា Madonnina ឡើងខ្ពស់នៅច្រកចូលកំពង់ផែ Messina ។

ពូ Carmelo បងប្រុសរបស់ម្តាយជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់ Gaetana និងកូនស្រី Rosetta និង Antonietta កំពុងរង់ចាំពួកយើងនៅស្ថានីយ៍។

ពួកគេបានស្វាគមន៍យើងដូចជាព្រះអង្គម្ចាស់ពីរ។ យើងបានស្នាក់នៅរយៈពេលពីរថ្ងៃដើម្បីទស្សនា Messina៖ នាឡិកាព្រះវិហារដែលខ្ញុំបានឃើញកាលពីកុមារភាព ម៉ាដូណា ឌី ម៉ុងតាល់តូ និងការ៉េដ៏ស្រស់ស្អាតផ្សេងទៀត។

ផ្ទះនោះមានគុណវិបត្តិតែមួយប៉ុណ្ណោះ ពេលបាយល្ងាច ពូនិងបងប្អូនជីដូនមួយបានស្លៀកពាក់ ហើយជំនួសឱ្យការអង្គុយនៅតុ ពួកគេនិយាយថា៖ «តោះទៅដើរលេងតាមមាត់សមុទ្រ»។ Giuse និងខ្ញុំបានលាលែងពីតំណែងដោយមានអារម្មណ៍មិនសប្បាយចិត្ត។ ប្រហែលម៉ោង 11 យប់ យើងត្រលប់មកផ្ទះវិញ ហើយមីងចាប់ផ្តើមធ្វើម្ហូប។ យប់មួយគាត់បានដាក់ខ្យងនៅក្នុងសំបករបស់វានៅក្នុងទឹកជ្រលក់ ប៉ុន្តែអ្វីដែលរាប់បានគឺការស្រលាញ់ មិនមែនជាទម្លាប់នោះទេ។

នៅថ្ងៃទីបី ពួកគេបានអមដំណើរយើងទៅរថភ្លើងទាំងទឹកភ្នែកពីរបី។ ពូ Micherillo នៅឯស្ថានីយ៍ Terme Vigliatore ជាមួយអ្នកបើកតាក់ស៊ីដើម្បីទៅដល់ Novara ។ Zizì មីង Maricchia និងមីង Peppina កំពុងរង់ចាំពួកយើងនៅក្នុងភូមិ។ វាពិតជាហាក់ដូចជាព្រះអង្គម្ចាស់នៃ Domodossola កំពុងមកដល់។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់យើងបានទៅ Badiavecchia ដើម្បីទៅសួរសុខទុក្ខជីដូនជីតារបស់យើង Concetta និងពូ បងប្អូនស្រី និងបងប្អូនរបស់ប៉ា។ នៅក្នុងទីធ្លាតូចជាមួយហាងថ្នាំជក់របស់ជីដូនខ្ញុំ អ្នកស្រុកជាច្រើននាក់ដែលស្គាល់ខ្ញុំកាលពីក្មេងបានប្រមូលផ្តុំគ្នា ហើយស្រែកប្រាប់អ្នកដទៃថា៖ «Concettina បានមកដល់ជាមួយប្តីហើយ!»។

ថើប ឱប មុខក្រហម។ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំសុបិន។ ប្រាំឆ្នាំបានកន្លងផុតទៅហើយចាប់តាំងពីខ្ញុំបានចាកចេញពីប្រទេស។

ពីរថ្ងៃក្រោយមក ពួកយើងត្រូវបានអមដំណើរដោយអ្នកបើកតាក់ស៊ី “Cauzi i Lupu” ទៅកាន់ Taormina ។ នៅពេលថ្ងៃត្រង់គាត់បាននាំយើងទៅភោជនីយដ្ឋានដែលជាកន្លែងដែលយើងត្រូវបានគេបម្រើជាមួយស្រោមដៃពណ៌ស។ Giuse និងខ្ញុំមើលមុខគ្នាដើម្បីនិយាយ៖ "តើយើងនឹងមានលុយគ្រប់គ្រាន់ទេ?"។ ដោយបានទៅលេង

Taormina ហើយបន្ទាប់មក Castelmola នៅក្រោមភ្លៀងមួយ ឆ្ពោះទៅល្ងាចយើងបានត្រលប់ទៅ Novara វិញដោយអស់កម្លាំង ប៉ុន្តែពេញចិត្ត។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់វាដល់ពេលហើយដើម្បីត្រលប់ទៅ Domodossola ។ ការប្តេជ្ញាចិត្តនៃជីវិតថ្មីកំពុងរង់ចាំយើង។

ជំពូកទីដប់បួន - សំបុកដំបូងរបស់យើង។

នោះបីជាខ្ញុំបានធ្វើដំណើរទៅកាន់ Domodossola ក្នុង '50 និង '53 រួចហើយក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាខ្ញុំបានចាកចេញជាលើកដំបូង: ខ្ញុំកំពុងឆ្ពោះទៅរកជីវិតថ្មីជាប្តីប្រពន្ធ។

នៅពេលដែលយើងបានបញ្ចប់ការឡើងរថភ្លើងលើកាប៉ាល់សាឡាង យើងបានឡើងទៅលើរាបស្មើរដើម្បីមើល Madonnina នៃកំពង់ផែ ហើយ Sicily ផ្លាស់ទីទៅឆ្ងាយបន្តិចម្តងៗ។

ដោយទឹកភ្នែក យើងត្រឡប់ទៅរទេះសេះវិញ ដោយអង្គុយលើកៅអីឈើ។ ពេលនោះមិនមានចង្ក្រានទេ។

ពេលយប់មក យើងចាប់ផ្តើមងងុយដេកដោយចងក។ រាល់ពេលយើងក្រោកឡើងមើលបង្អួច។ នៅស្ថានីយ៍សំខាន់ៗ ចៅហ្វាយនាយបានប្រកាសឈ្មោះទីក្រុងខ្លាំងៗ។ នៅ Naples មាន "guaglioni" លក់ភីហ្សានៅលើចិញ្ចើមផ្លូវ។ Slyly ពួកគេបានទទួលលុយពីអ្នកដំណើរមុនបន្ទាប់មករថភ្លើងក៏ចាកចេញ ហើយពួកគេនៅសល់លុយ និងភីហ្សា។

បន្តិចម្តងៗ យើងខិតទៅជិត Milan។ នៅលើរថភ្លើងទៅ Domodossola ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ម្តងទៀតនូវអារម្មណ៍ដែលខ្ញុំបានជួបប្រទះជាលើកដំបូងកាលពី 5 ឆ្នាំមុនៈ បឹង Maggiore ភ្នំ Ossola ដំបូលថ្ម។ លើកនេះជាមួយប្តីខ្ញុំ Giuse ។ប្រហែលពាក់កណ្តាលថ្ងៃយើងបានទៅដល់គោលដៅរបស់យើង។

ម្តាយ និងឪពុករបស់ Giuse Armando កំពុងរង់ចាំយើង។ វាគឺជាការប្រារព្ធពិធីមួយ: ប្រសិនបើពួកគេអាចធ្វើឱ្យកណ្តឹងរោទ៍។

អាហារថ្ងៃត្រង់យ៉ាងរហ័សជាមួយម្តាយ Olimpia ហើយបន្ទាប់មកនៅក្នុងថ្នាលបណ្តុះកូនថ្មីរបស់យើងនៅស្រុក Motta ដើម្បីសម្រាក។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ខ្ញុំបានបន្តការងារនៅក្នុងរោងចក្រ ហើយ Giuse បានត្រឡប់ទៅការដ្ឋានសំណង់វិញ។

គំនិតរបស់ខ្ញុំបានទៅដល់ម្តាយរបស់ខ្ញុំដោយសារការខ្វះខាតការគាំទ្ររបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែលោក Don Benetti នាយកខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំបានលើកទឹកចិត្តខ្ញុំឱ្យអធិស្ឋាន ដោយធានាខ្ញុំថាមនុស្សជាច្រើនស្រឡាញ់គាត់។ ពេលខ្លះ Giuse និងខ្ញុំបានទៅផ្ទះរបស់នាងសម្រាប់អាហារថ្ងៃត្រង់ ហើយនាងក៏រីករាយជាមួយវា។ ទន្ទឹមនឹងនោះ បងស្រីរបស់ខ្ញុំម្នាក់បានស្វែងរកការងារដែលរួមចំណែកជួយគ្រួសារថ្មី។

បន្តិចក្រោយមក យើងបានប្រកាសប្រាប់ម្តាយ ម្តាយ Olimpia និងប៉ា Armando ថាពួកគេនឹងក្លាយជាជីដូនជីតានៅខែកក្កដា។

ខ្ញុំចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍មិនស្រួលនៅពេលមានផ្ទៃពោះ ប៉ុន្តែការងារកំពុងហៅ ពេលនោះកម្មករមិនត្រូវបានការពារដូចពេលនេះទេ។ លោក Giuse បានស្វែងរកការងារល្អជាងការដ្ឋានសំណង់ខាងក្រៅ៖ រោងចក្រតូចមួយដែលផលិតរបស់របរធ្វើពីឈើ ដូចជាដុំដោតធុង ឧបករណ៍សម្រាប់ពន្លារោមចៀម និង "paungi" (បន្ទះឈើ) ផងដែរ។ នៅខែទីប្រាំ យើងបានចាប់ផ្តើមទៅហាងនានា ដើម្បីស្វែងរករទេះសម្រាប់ទារកទើបនឹងកើតនាពេលអនាគត។ ទទឹងតែងតែធំជាងទ្វារចូល ហើយយើងត្រូវសម្រេចចិត្តផ្លាស់ផ្ទះ។

កាលនោះអត់មានភ្នាក់ងារទេ អ្នកបានទៅសួរនៅទីនេះហើយនៅទីនោះ។ Providence

បានធ្វើឱ្យយើងរកឃើញផ្ទះល្វែងមួយនៅជាន់ទីពីរនៃផ្ទះមួយតាមរយៈ Scapaccino ដែលនៅជិតសិក្ខាសាលារបស់ furrier ។

ក្នុងរយៈពេលដ៏ខ្លី យើងរៀបចំចលនា យើងលែងនៅកណ្តាលទីក្រុងទៀត ហើយ ប៉ុន្តែមិនឆ្ងាយប៉ុន្មានទេ ជិតកន្លែងធ្វើការរបស់ខ្ញុំ។

ការជួលប្រចាំខែគឺ 8,000 លីដែលច្រើនសម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលតិចតួចរបស់យើង ប៉ុន្តែអាផាតមិនត្រូវបានស្វាគមន៍ និងភ្លឺ។ នៅក្នុងទីធ្លាផ្ទះ យើងក៏អាចមានដីទំហំពីរបីម៉ែត្រការ៉េផងដែរ ដែលខ្ញុំអាចដាំរុក្ខជាតិ និងផ្កាក្រអូប ដែលជាចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ខ្ញុំ។

នៅពេលដែលយើងទទួលបានកូនសោ យើងសម្អាតបន្ទប់ និងស្លៀកពាក់បង្អួចជាមួយនឹងវាំងននដ៏ស្រស់ស្អាតជាមួយនឹងវាំងនន និងវាំងននចរនៅក្នុងផ្ទះបាយ។
នៅពេលដែលការផ្លាស់ទីលំនៅត្រូវបានបញ្ចប់ ជីវិតនៅតែបន្តដូចធម្មតា។ ពោះរបស់ខ្ញុំកាន់តែមានការកត់សម្គាល់។ ថ្ងៃមួយ សហសេវិកម្នាក់បានសួរខ្ញុំថា តើពេលណាខ្ញុំនឹងទៅផ្ទះដើម្បីសម្រាកលំហែមាតុភាព ហើយណែនាំខ្ញុំឱ្យទៅជួបគ្រូពេទ្យរោគស្ត្រី។ ដូច្នេះខ្ញុំបានធ្វើការណាត់ជួបជាលក្ខណៈឯកជន។ វេជ្ជបណ្ឌិតស្ទើរតែស្តីបន្ទោសខ្ញុំចំពោះការរង់ចាំយូរពេកៈ "អ្នកមិនអាចធ្វើការបន្ទាប់ពីខែទីប្រាំមួយហើយអ្នកបានដល់ខែទីប្រាំពីររួចហើយៈ អ្នកបានប្រថុយ" ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ ខ្ញុំបានប្រគល់ឯកសារទៅការិយាល័យ ហើយសូម្បីតែបុគ្គលិកបាននិយាយថា ខ្ញុំល្ងង់។

ទន្ទឹមនឹងនោះ ខ្ញុំបានរៀបចំកម្រាលពូកដោយប៉ាក់អាវយឺត អាវស្បែកជើង និងក្រណាត់កន្ទបដែលធ្វើពីក្រដាសចាស់ដែលម្ដាយរបស់ខ្ញុំបានផ្ដល់ឲ្យខ្ញុំ។

យើងក៏ទៅទិញរទេះដែលខ្ញុំរៀបចំដោយក្រដាសប៉ាក់ដោយពណ៌អព្យាក្រឹត ដោយមិនដឹងថាជាក្មេងប្រុស ឬស្រី។ ទីបំផុតនៅល្ងាចថ្ងៃទី២ ខែកក្កដា ទឹករបស់ខ្ញុំបានបាក់ ហើយវ៉ាលីរបស់យើងបានខ្ចប់រួចរាល់ហើយ យើងបានចេញដំណើរទៅមន្ទីរពេទ្យ។ គ្រូពេទ្យរោគស្ត្រីដែលបានពិនិត្យខ្ញុំបានប្រាប់ Giuse ថាគាត់អាចទៅផ្ទះបាន។ កម្លាំងពលកម្មទើបតែចាប់ផ្ដើម ហើយត្រូវចំណាយពេលប្រហែល ២០ ម៉ោង។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់គាត់បានត្រឡប់ទៅមន្ទីរពេទ្យសម្ភពវិញ ខណៈដែលខ្ញុំកំពុងរង់ចាំនៅក្នុងបន្ទប់សម្រាល។

នៅពេលមួយក្មេងប្រុសម្នាក់បានកើត ហើយគិលានុបដ្ឋាយិកាបានទៅប្រាប់ឪពុករបស់ទារកដែលស្ទើរតែមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់។ មួយម៉ោងក្រោយមក គាត់អាចអោបកូនដំបូងរបស់យើងដែលមានឈ្មោះថា អាម៉ាន់ដូ ដូចជីតារបស់គាត់។ ប៉ុន្មានម៉ោងក្រោយមក ជីដូន ពូមីង និងបងប្អូនជីដូនមួយក៏ទទួលបានដំណឹងផងដែរ។ វាហាក់ដូចជាគាត់ជាទារកដំបូងគេនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល។

ជំពូកទីដប់ប្រាំ - យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់...

គិលានុបដ្ឋាយិកាក្នុងបន្ទប់សម្ភពបាននាំសត្វសាច់ និងឈាមនេះមកលើគ្រែរបស់ខ្ញុំពីរបីម៉ោងបន្ទាប់ពីកំណើត។ គេយកវាទៅទ្រូងខ្ញុំ។ ក្រៅពីតុក្កតាដែល zizì បានធ្វើសម្រាប់ខ្ញុំកាលពីក្មេង។

ពេលនោះការស្នាក់នៅមន្ទីរពេទ្យគឺមួយសប្តាហ៍។ មុនពេលត្រឡប់មកផ្ទះវិញ យើងបានទៅព្រះវិហារនៅមន្ទីរពេទ្យសម្រាប់ «ការបន្សុទ្ធ» ជាពរជ័យពីបូជាចារ្យ។

នៅក្នុងវួដ អ្វីៗបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីទៅផ្ទះ ប៉ុន្តែក្បាលរបស់ខ្ញុំចាប់ផ្តើមវិល។ ឆ្មបបានធ្វើតេស្តគ្រុនក្តៅរបស់ខ្ញុំ៖ 39. តុក្កតារបស់ខ្ញុំ និងខ្ញុំត្រូវស្នាក់នៅពីរថ្ងៃទៀត។ ទីបំផុតនៅថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ទី 12 ស្ទើរតែជាសះស្បើយយើងបានត្រឡប់មកផ្ទះវិញ។ នៅថ្ងៃអាទិត្យទី 15 Armando ត្រូវបានគេយកនៅលើកៅអីរុញថ្មីទៅពិធីជ្រមុជទឹកជាមួយឪពុករបស់គាត់ Giuseppe មិត្តរបស់គាត់ Mariuccia ជាម្តាយបង្កើតនិងឪពុកម្តាយរបស់គាត់ Basilio ដែលជាមិត្តរបស់ oratory ។ ខ្ញុំមិនមានភាពរីករាយក្នុងការចូលរួមព្រឹត្តិការណ៍នោះទេ ព្រោះអ្នកចាស់ទុំដែលមានជំនឿអបិយជំនឿណែនាំយើងឲ្យនៅផ្ទះ។ ខ្ញុំពេញចិត្តនឹងការរៀបចំអាហារសម្រន់តូចមួយ។

ជីវិតជាមនុស្សបីនាក់គឺខុសគ្នា ប៉ុន្តែខ្ញុំសុខស្រួលណាស់។ ខ្ញុំមានទឹកដោះច្រើន ទារកកំពុងលូតលាស់ ហើយខ្ញុំបានយកគាត់ទៅមណ្ឌលថែទាំរៀងរាល់សប្តាហ៍ដើម្បីពិនិត្យ។

ជាអកុសល នៅចុងពីរខែ ខ្ញុំបានត្រឡប់ទៅធ្វើការនៅរោងចក្រវិញ។ កាលនោះគ្មានកន្លែងបណ្តុះកូនទេ។
ជីដូនបានយល់ព្រមមើលថែគាត់រយៈពេលមួយសប្តាហ៍។

នៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើការវេនម៉ោងប្រាំមួយ Giuse នឹងបង់រុំគាត់មុនពេលទៅធ្វើការ ហើយនាំគាត់ទៅគោលដៅរបស់គាត់។ ក្នុងសន្លប់ ក្មេងនេះឈឺ ហើយខ្ញុំយំជាមួយគាត់។

ជាអកុសល ខ្ញុំមិនអាចចាកចេញពីការងារបានទេ។ បន្តិចម្តងៗ ដោយសេចក្តីជំនឿ យើងបានបន្តដំណើរជាបីយ៉ាងៈ អាហារដំបូង ជំហានដំបូង គឺជារឿងដ៏អស្ចារ្យ។ នៅថ្ងៃដំបូងនៃសាលាមត្តេយ្យ Giuse ទីបំផុតបានរកឃើញការងារដែលមានប្រាក់ខែប្រសើរជាងមុន។ ពីរបីឆ្នាំ គាត់ជាអ្នកមើលការខុសត្រូវនៅសាលាបឋមសិក្សា បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគេហៅទៅសាលាក្រុងដើម្បីឡើងកាន់តំណែងជាអ្នកសម្រុះសម្រួល។

នេះបានបង្កើតឱកាសឱ្យខ្ញុំចាកចេញពីការងារក្នុងរោងចក្រ ហើយលះបង់ខ្លួនសម្រាប់កូននៅពេលរង់ចាំជូនបងប្រុសតូច។ នៅថ្ងៃទី 17 ខែសីហា ឆ្នាំ 1962 យើងរីករាយនឹងកំណើតកូនទីពីររបស់យើង។ Luciano មានសម្បុរស្រអែមជាមួយសក់ពណ៌ទង់ដែង ដែលផ្ទុយពីអាម៉ាន់ដូ។ រឿងព្រេងនិទាន។ នៅថ្ងៃអាទិត្យទី 26 គាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកជាមួយឪពុករបស់គាត់ឈ្មោះ Giuse ជីដូនជីតារបស់គាត់ឈ្មោះ Mariuccia និងឪពុករបស់គាត់គឺ Antonio ដែលជាបងប្រុសរបស់ Giuse ។ លើកនេះខ្ញុំក៏ត្រូវនៅផ្ទះដែរ។ ពេលឈប់សម្រាកមាតុភាពខ្ញុំបានឈប់សម្រាកពីការងារដើម្បីឧទ្ទិសជូនកូនស្អាតទាំងពីរនាក់។

នៅថ្ងៃទី 1 ខែតុលា ឆ្នាំ 1962 Armando បានចាប់ផ្តើមថ្នាក់ដំបូងជាមួយនឹងអាវផាយពណ៌ខៀវ និងកាបូបសិស្សនៅលើស្មារបស់គាត់។ យើងបានប្រគល់វាទាំងទឹកភ្នែកពីរបីទៅគ្រូ Leopardi ។

ក្នុងពេលជាមួយគ្នាអភិបាលក្រុង Domodossola បានកោះហៅ Giuse ហើយផ្តល់ឱ្យគាត់នូវកន្លែងស្នាក់នៅនៅជាន់ទី 2

នៃអាគារទីក្រុងដែលនៅទំនេរនៅពេលដែលអ្នកនាំសារក្រុងចូលនិវត្តន៍។ ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀត យើងរៀបចំចលនានេះ។ យើងមានគ្រឿងបរិក្ខារទាំងអស់នៅកណ្តាល។ នៅពេលល្ងាចនៅពេលដែលទ្វារធំត្រូវបានបិទ ពួកយើងជាអ្នកគ្រប់គ្រងទីក្រុង។ យើងអាចមើលបាតុកម្មបានយ៉ាងស្រួលពីយ៉រនៃការិយាល័យអភិបាលក្រុង។ ពីបង្អួចរបស់យើង យើងអាចមើលឃើញផ្នែកនៃទីផ្សារជាមួយនឹងប្រពៃណីដែលមានអាយុកាលរាប់សតវត្សមកហើយ។

ទន្ទឹមនឹងនេះ Luciano កំពុងបោះជំហានដំបូងរបស់គាត់៖ គាត់បានក្លាយជាម៉ាស្កូតរបស់បុគ្គលិកសាលាក្រុង។

ដើម្បីបន្ថែមប្រាក់ឈ្នួលរបស់ Giuse ខ្ញុំចង់បង្កើតការងារ។ ខ្ញុំចាប់ផ្តើមស្លៀកពាក់បង្អួច គ្រែ និងខ្នើយសម្រាប់មិត្តភក្តិ។ ពាក្យរីករាលដាលហើយដូច្នេះខ្ញុំបានក្លាយជា "ស្ត្រីវាំងនន" ។ នៅពេលទំនេររបស់គាត់ Giuse បានរៀនរៀបចំការជួបប្រជុំគ្នានៃបន្ទាត់ ហើយអរគុណព្រះជាម្ចាស់ យើងអាចរីករាយនឹងជីវិតដែលកាន់តែមានផាសុកភាព។

នៅថ្ងៃទី 1 ខែតុលា ឆ្នាំ 1968 Luciano ក៏បានចាប់ផ្តើមសាលារៀនជាមួយគ្រូ Luisa Cerri ផងដែរ។

ពេលវេលាបានកន្លងផុតទៅយ៉ាងលឿន។ នៅរដូវក្តៅ យើងបានទៅវិស្សមកាលជុំវិញប្រទេសអ៊ីតាលីជាមួយនឹងតង់បោះជំរុំ។ ពេលខ្លះធ្វើដំណើរទៅស៊ីស៊ីលី ទៅស្រុកកំណើតរបស់ខ្ញុំ។

នៅខែកក្កដាឆ្នាំ 73 យើងបានបោះជំរុំនៅ Val d'Aosta ហើយខ្ញុំចាប់ផ្តើមមានរោគសញ្ញាដំបូងនៃការមានផ្ទៃពោះ។ នៅថ្ងៃទី 16 ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ 1974 ប្អូនស្រីតូច Daniela បានមកដល់ Armando

ដែលមានអាយុជិតដប់ប្រាំបីឆ្នាំ និង Luciano ដែលមានអាយុដប់ពីរឆ្នាំ។ វាជាសម័យកាលនៃពិធីបុណ្យ ហើយអ្នកដែលមើលខ្សែបូពណ៌ផ្កាឈូកនៅមាត់ទ្វារសាលាថោនគិតថាវាជារឿងកំប្លែង។
បូជាចារ្យព្រះសហគមន៍កាតូលិកបានណែនាំយើងឱ្យប្រារព្ធពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅយប់បុណ្យអ៊ីស្ទើរដោយមានមិត្តរបស់យើង Gianna ជាមាតាបិតា និងពូក្មេក Benito ជាឪពុកម្តាយ។

ក្រៅពីរឿងអបិយជំនឿ លើកនេះខ្ញុំក៏បានចូលរួមក្នុងពិធីនោះដែរ នៅយប់ថ្ងៃទី១៣ ខែមេសា។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់មានភ្ញៀវមួយរយនាក់នៅឯកន្លែងទទួលភ្ញៀវនៅឯ oratory ។

Daniela ក៏ធំឡើង ហើយឥឡូវនេះយើងចាស់ហើយ។ កូនបីនាក់របស់យើងបានផ្តល់ចៅ 7 នាក់ដល់យើង: Stefano, Virginia, Greta, Lorenzo, Rebecca, Letizia និង Matteo ។

រឿងកំពុងតែបញ្ចប់។ នៅថ្ងៃទី 19 ខែកញ្ញា ឆ្នាំ 2015 Giuse និងខ្ញុំបានប្រារព្ធខួប 60 ឆ្នាំជាមួយគ្នា។

យើងសូមអរគុណព្រះជាម្ចាស់ ស្ត្រីរបស់យើង និងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់យើង។

La Mazza Concetta Maglio កើតនៅ Novara di Sicilia នៅថ្ងៃទី 18 ខែមេសា ឆ្នាំ 1936 ។

សន្ទស្សន៍

1. ផ្ទះឪពុក
2. ចេញពីពិភពលោកនេះ។
3. ហ្គេមនៅលើខ្សាច់
4. ប្រេង, cobwebs និងភ្នែកអាក្រក់
5. សត្វទីទុយ
6. Vossia អត់ទោសឱ្យខ្ញុំ (ពន្លឺនៃផ្កាយ)
7. អេមីលីយ៉ា
8. ការហោះហើររបស់សត្វលេប
9. ទ្វារស្ថានសួគ៌
10. ថូសាណាដ៏ស្រស់ស្អាត
11. មុខប៉ាសឺឡែន
12. ស្វាយ
13. ជីវិតថ្មី។
14. សំបុកដំបូងរបស់យើង។
15. យើងអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់...